

Y Ban

Đàn bà
Xấu thì
không có
quà

Table of Contents

[Buổi trưa](#)

[Buổi sáng](#)

[Ban đêm](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Buổi trưa

Nàng Năm rất ghét những buổi trưa. Khi ăn cơm xong, chị em tản đi hết. Họ đi thực hiện những ước mơ ban đêm. Chỉ còn lại một mình nàng Năm đối diện với thân phận mình trong cái ánh sáng ban ngày, khi không còn giấc mơ bao phủ nữa.

Mười ba tuổi, nàng Năm đã nhận chân được diện mạo của mình. Tạo hóa thật trớ trêu đã cho nàng là thân gái với nước da trắng nõn, khuôn mặt trái xoan. Thiên hạ khao nhau: mặt trái xoan da trắng, mẹ mắng cũng mua. Nhưng ai dám mua nàng Năm với đôi chân ngắn cùn chỉ bằng nửa mình trên. Bị chúng bạn cười nhạo, nàng Năm bỏ học, mặc dù tạo hóa đã kèm thêm cho nàng một trí tuệ sáng láng.

Chị gái thương em, mang về thành phố nuôi nấng. Để không phụ công chị, nàng Năm đã chăm lo việc nhà cho chị. Sáng sáng, nàng Năm dậy từ năm giờ, quét dọn sạch sẽ nhà cửa rồi đặt nước pha trà cho anh rể, nấu bữa sáng cho chị gái. Đến bảy giờ nàng Năm gõ cửa căn phòng cuối cùng để đánh thức anh chị dậy đi làm cũng là để quét tước.

Tám giờ sáng, nàng Năm xách làn đi chợ. Ở chợ, người ta gọi nàng Năm là con lùn khôn ngoan. Năm đi dạo chợ một vòng để xem chợ sáng nay có món gì ngon nhất mà lại rẻ nhất. Các món ăn trong ngày sẽ được định trong lúc dạo chợ. Thế là các bữa ăn được dọn lên với những món ăn ngon miệng nhưng thường không đắt đỏ.

Cuộc sống êm đẹp như vậy diễn ra được ba năm cho đến khi Năm mười sáu tuổi. Và bắt đầu từ căn phòng cuối cùng đó. Năm có thói quen gõ cửa căn phòng đó lúc bảy giờ sáng và quen thói nắm tay vào quả đấm cửa rồi mở ra luôn. Rất nhiều lần nàng Năm nhìn thấy đầu chị gái mình vẫn gối trên tay chồng. Thì phải rồi, họ đang trong thời kỳ mãnh liệt của sức lực, lại được hỗ trợ bởi tình yêu. Trước vẫn hình ảnh đó nhưng không lưu giữ lại gì trong đầu óc Năm. Nay nó cứ vẫn vương trong đầu óc Năm như một mạng nhện. Nó làm xao nhãng cả những tính toán của Năm lúc dạo chợ. Đêm đến hình ảnh đó hiện lên trong đầu Năm rất rõ ràng. Hình ảnh một người đàn ông.

Có đôi lúc Năm cảm thấy xấu hổ vì hình ảnh người đàn ông chỉ mặc chiếc quần cộc nằm trên giường. Năm tìm cách xua đuổi hình ảnh đó nhưng không thể được. Nó cứ bám dai dẳng trong đầu Năm. Nó còn thúc đẩy hành vi của Năm. Năm đến căn phòng đó sớm hơn bảy giờ, trong tay cầm cái chổi để hỗ trợ hành vi. Chị gái Năm không có thói quen chốt cửa. Thấy em gái bước vào phòng với chiếc chổi trong tay, chị gái nhồm dậy ra khỏi giường, còn anh rể thì vẫn trong trạng thái ngái ngủ nên nằm rốn. Một mình đối diện với hình ảnh mà nàng khao khát, Năm ngây dại nhìn đắm đắm vào mặt người đàn ông nằm trên giường. Lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba, ánh mắt của Năm như ánh mặt trời chói chang đã bắt người đàn ông phải mở mắt ra. Lần thứ chín, lần thứ mười, người đàn ông thấy khiếp đảm ánh mắt đó.

Bảo tố đã đến nhưng không có sấm sét, gió giạt vì đó là một người đàn ông tốt. Năm đã nấp sau cánh cửa để nghe hết câu chuyện của họ. Người đàn ông đó nói với chị gái Năm:

- Anh rất sợ ánh mắt đó em ạ. Nhưng anh vẫn nhận ra đó là ánh mắt của sự khao khát cái đẹp. Em hãy thuê cho Năm một căn nhà rồi khuyên Năm học tiếp đi. Anh sẽ hỗ trợ chuyện tiền nong.

- Em muốn có chị có em gần gũi nhau. Anh cứ để Năm ở lại đây, em sẽ khuyên nhủ em nó.

- Nhưng mà anh sợ, em có hiểu không? Em đã bao giờ nhìn thấy ánh mắt da diết của con thú bị xích khao khát tự do chưa? Anh đã nhìn thấy ánh mắt đó trong cái nhìn của Năm. Nếu em không quyết định dứt khoát ngay bây giờ thì em sẽ phải ân hận đấy.

- Em sẽ bảo nó không phải dọn phòng mình nữa, em sẽ tự dọn lấy.

- Nhưng anh sợ, em biết không? Ánh mắt đó ám ảnh anh. Dẫu Năm không nhìn anh thì anh vẫn thấy ánh mắt đó. Em đừng bắt anh phải đương đầu với nỗi sợ hãi như vậy.

- Em không hiểu được anh sợ điều gì. Nó tốt thế cơ mà.

Năm đã bịt chặt tai để không nghe thấy gì nữa. Có thể là vì chị gái Năm rất thương em nên đã không hiểu được nỗi sợ của chồng mình. Năm thì biết người đàn ông đó sợ điều gì. Thực ra điều tốt đẹp trong người đàn ông đó đã biến ánh mắt của Năm thành nỗi sợ hãi mà thôi,

chứ thực chất đó là sự ghê tởm. Nếu Năm là một người đàn bà thật đẹp thì ánh mắt đó sẽ làm tim anh rung lên.

Một tuần sau, Năm dọn sang ở một căn hộ nhỏ trên tầng hai. Tám năm sau, Năm tốt nghiệp đại học.

Trong cái phòng làm việc của Năm bây giờ có năm người đàn bà. Hai người đàn bà đã có chồng, một thì xinh đẹp, một thì không xinh đẹp. Người đàn bà không xinh đẹp tranh thủ buổi trưa làm một vài việc cá nhân. Có buổi trưa thì nhặt mớ rau bí. Có buổi trưa thì đan chiếc mũ len. Có buổi trưa thì phàn nàn về chuyện ông chồng vụng về, cả đời không biết mua tặng vợ một món quà. Còn người đàn bà xinh đẹp thì hầu như trưa nào cũng vắng mặt. Có trưa thì đi thẩm mỹ, có trưa thì đi mua sắm, những trưa còn lại là để cho những người đàn ông tán tỉnh. Cái đẹp phải được ban phát cho nhiều người - người đàn bà đẹp hồn nhiên nói với mọi người.

Người đàn bà đẹp có một gia đình tốt đẹp, một ông chồng trẻ đẹp, tài hoa. Làm ra nhiều tiền và hay mua tặng vợ những món quà đắt giá. Cái lý của người đàn bà đẹp:

- Tôi rất yêu chồng tôi nhưng tôi vẫn có nhu cầu yêu người khác. Tôi chỉ sống thật với cảm xúc của chính mình. Nhưng phải biết bí mật.

Người đàn bà xinh đẹp sống thật với cái triết lý của mình. Cả phòng Năm đều biết người đàn bà xinh đẹp không chỉ có một mà có rất nhiều người tình. Những người đàn ông cũng hay mua những món quà cho người đàn bà đó.

Ngày thời tiết xấu, mưa phùn gió bắc hay nắng gắt gao thì mọi người không đi ra khỏi phòng, kể cả người đàn bà xinh đẹp. Trong phòng có thêm bảy người đàn ông nữa. Họ nói chuyện trên trời dưới bể. Chuyện nhân tình thế thái. Chuyện từ cổ chí kim. Chuyện ngồi lê đôi mách cho đến chuyện thời thượng chính trị. Rồi quay về những chuyện con người. Ba cô gái chưa chồng, kể cả Năm hay là đối tượng cho họ trêu đùa:

- Này Mai, gầy quá mặc quần bò mất đẹp. Đóng thêm cái bím cho mu nó dày.

- Bố này hâm. Tiêu chuẩn xưa quá rồi. Máy cao gầm thoáng mới đáng đồng tiền.

Rồi người ta chuyển qua Năm:

- Năm đã biết yêu bao giờ chưa?

Năm biết cách tốt nhất là im lặng.

Trong phòng làm việc này, người già nhất chưa đến năm mươi tuổi.

- Này, lại đây mà xem này. Bự quá!

Năm, sáu cái đầu cùng chụm lại “ồ... à”.

- Sao mà lại có cái to quá thế vậy?

- Đây mới khiếp chứ! Gã trai nào mà yếu bóng vía chắc chết lẩn quay.

- Gọi Năm lại xem này.

Năm ngồi im. Cách tốt nhất là lờ đi.

Hôm ấy, chỉ có Năm và người đàn bà xinh đẹp ở lại trong phòng. Người đàn bà xinh đẹp gọi Năm đến trước một màn hình vi tính:

- Này em, cuộc sống phải biết thay đổi cũng như món ăn hằng ngày ấy. Thế mới thi vị. Em đã chat bao giờ chưa?

- Chưa chị ạ.

- Thế thì em đã bỏ mất một thú vui ở đời rồi. À mà chị xin lỗi Năm nhé, em đã biết thú vui nào ở đời đâu. Chị sẽ dạy em một thú vui ở đời.

- Em chẳng đã đọc chính bài chị viết về bao nhiêu chuyện rắc rối quanh cái chuyện chat này là gì. Cũng lạ chị nhỉ, tình cảm thì ảo mà giết nhau lại thật.

- Ảo là ảo thế nào, cho cô em mục sở thị.

Người đàn bà xinh đẹp thoăn thoắt thao tác trên máy vi tính.

- Chàng đây rồi.

- Ai hả chị?

- Người hay chat cùng chị.

Diễm Lệ: Chào anh, anh có khỏe không?

Chim Việt: Chào người đàn bà quyến rũ. Anh rất khỏe, còn em?

Diễm Lệ: Em đang rất hào hứng để nói chuyện với anh đây.

Chim Việt: Anh cũng vậy. Em nói chuyện rất thông minh và anh ngưỡng mộ em.

Diễm Lệ: Hãy kể về anh đi! Màu mắt anh đen hay nâu?

Chim Việt: Da em rất trắng và tóc em dài ngang lưng? Em có một đôi chân dài và thon?

Diễm Lệ: Còn anh, có một vòng tay ôm rất chặt?

Chim Việt: Lưỡi em như một con rắn, nó làm anh không thể thở được.

Diễm Lệ: Anh đừng ôm em chặt như thế, làm em nghẹt thở.

Chim Việt: Em làm cho anh hạnh phúc quá!

Diễm Lệ: Khẽ thôi anh, đừng làm em đau như thế.

Chim Việt: Chưa bao giờ anh được sung sướng như thế.

Diễm Lệ: Nào, một chút nữa thôi. Như vậy... thế. Ôi Chúa ơi, con thật sung sướng.

Chim Việt: Trời ơi... em...

Nắm nhìn chăm chú vào gương mặt người đàn bà. Vẻ mặt người đàn bà xinh đẹp thật khó tả. Nó đờ đẫn. Còn đôi mắt thì như được phủ một màn sương khói. Đến hàng phút sau người đàn bà mới thoát khỏi trạng thái thôi miên đó rồi phá lên cười khanh khách:

- Năm thấy chưa, chàng phi ra rồi. Ai bảo là ảo nào?

- Phi ra khỏi phòng chat hả chị?

- Tất nhiên là phi ra khỏi phòng chat để vào toa lét rồi. À mà Năm thiên thần ời, Năm chẳng thể biết chuyện này được đâu. Cùng phận đàn bà con gái với nhau, chị thương Năm ghê cơ. Em có biết một số người cho rằng tính tuổi của con người không phải bằng năm sống mà chỉ tính khi con người biết đến tình dục và khi hết tình dục không? Chị sẽ dạy cho Năm cách này hay lắm. Em hãy chọn một nickname thật hay vào rồi lên mạng chat cho vui. Nếu thật chú tâm, em có thể gặp được một người đàn ông tốt bụng nào đó, rồi biết đâu tình yêu sẽ nảy nở. Người ta có thể thông cảm với em. Hoặc không em có thể tán gẫu cho đời vui lên. Nhiều người đàn ông nói chuyện hay ra phết. Sống như em bây giờ đâu phải là sống mà chỉ đang tồn tại thôi. Em phải biết vượt qua số phận chứ!

- Nào, để chị chọn một nickname cho Năm. Cô bé nai tơ, nhiều quá rồi. Hoa hồng bạch, hơi sến. Xương rồng gai, không hấp dẫn... Nàng Năm, hay đấy. Lạ.

- Chị lập luôn cho Năm một hộp thư nhé!

- Chị bảo em nhé, khi lên mạng gu của em thế nào thì sẽ chọn được bạn như thế. Nếu trẻ con, sẽ gặp một lũ trẻ con. Nếu sex, em sẽ gặp những tay săn sex. Nếu lãng mạn, em sẽ gặp những người lãng mạn... Nói tóm lại, lên mạng cũng như xã hội ấy.

- ...

- À này, đêm về em sống thế nào? Em cũng có sự khao khát chứ nhỉ? Bỏ ra năm triệu mua một chiếc máy vi tính đi. Thiếu thì chị hỗ trợ cho một ít.

Nàng Năm chẳng còn bận tâm đến những buổi trưa nữa. Nàng đắm mình vào xã hội trên mạng. Theo lời khuyên của người đàn bà xinh đẹp, nàng Năm đã nhập vào thế giới mạng trong tâm thế một người đàn bà hiểu biết văn chương. Điều này nàng Năm chẳng gặp phải khó khăn gì vì quả là nàng Năm rất yêu văn chương.

Vào một buổi trưa, nàng Nấm đã gặp một người đàn ông đúng gu. Một người Việt đang làm ăn ở xa Tổ quốc. Đã bảy năm người ấy chưa về thăm nhà. Sau nhiều lần gặp nhau trên mạng, nói đủ thứ chuyện, người ấy gửi thư cho nàng: Anh không thể chỉ dừng ở việc hồi hộp nhận những con chữ của em nữa rồi. Anh muốn nghe thấy giọng nói của em đâu rằng lúc này ước muốn cháy bỏng của anh là về nước để được gặp em. Hãy cho anh số điện thoại của em đi. Anh sẽ gọi cho em.

Nàng Nấm “meo” cho người ấy số điện thoại nhà riêng.

Đêm hôm đó, đầu óc nàng Nấm thật quang quẻ. Nàng Nấm đã nằm ngay ngắn trên giường với quyển sách trên tay. Một thói quen của nàng. Điện thoại bỗng réo lên. Nàng Nấm nghĩ đến chị gái mình. Giờ này thì chỉ có thể là chị gái thôi. Nàng Nấm nhấc điện thoại:

- A lô, chị gọi em có việc gì thế?

- Nàng Nấm phải không? - Một giọng đàn ông trầm ấm vang lên trong máy.

- Vâng, tôi đây. Anh là ai đấy ạ?

- Là anh.

Người ấy. Tim nàng Nấm đập tung lồng ngực.

- Em sắp ngủ chưa?

- Cũng sắp ạ.

- Đêm nay em đọc cuốn sách nào vậy?

- Em đọc lại Đồi gió hú.

- Vậy anh không làm phiền em nữa nhé!

- Không, anh không làm phiền em đâu. Anh là người đàn ông đầu tiên gọi điện cho em vào giờ này mà.

- Sao vậy?

- Vâng, như vậy đấy ạ!

- Giọng em trong trẻo quá!

- Em đang rất hồi hộp.

- Vậy thỉnh thoảng anh sẽ gọi điện cho em nhé!

- Anh đang ở đâu thế?

- Giờ em sắp đi ngủ nhưng anh thì đang làm việc. Anh rất mệt và anh nhớ đến em.

- Nghe tiếng em rồi anh có mệt hơn không?

- Anh muốn nhìn thấy em bây giờ.

- Em cũng vậy.

- Em.

- Dạ!

- Anh hôn em được không?

Tim nàng Nấm vỡ òa. Cơ thể đông cứng lại. Hai đầu gối nàng run rẩy. Nàng phải dựa đầu vào tường.

- Em vẫn nghe anh nói phải không? Được không em?

- Vâng.

- Em nghe tiếng tim anh đập không?

Tiếng tim đập thì nàng Nấm chưa nghe thấy. Nàng có nghe thấy ba tiếng “chút”.

- Ngủ ngon em nhé! Tạm biệt em!

Nàng Năm đã không thể ngủ được. Cơ thể nàng như lâng lâng trên một đệm khí. Một cảm xúc không thể tả nổi. Nàng nhìn trần trối vào trang sách nhưng không đọc nổi một chữ. Nàng trở dậy, lấy tấm bản đồ thế giới tìm một địa danh. Một thành phố nổi tiếng ở bên kia bán cầu, bắt đầu bằng chữ W. Đây, nó đây rồi. Nàng Năm có cảm giác nó thật thân thiết. Phải thôi, vì nơi đây có người đàn ông của nàng. Nàng và người ấy ở cách xa nhau nửa vòng trái đất nên không thể chung nhau một ánh mặt trời. Bây giờ khi nàng đi ngủ thì bên ấy là buổi trưa. Vậy trong giấc mơ có gặp nhau được không?

Rồi nàng Năm cũng thiếp đi. Trong giấc mơ của nàng Năm, người đàn ông của nàng thật cường tráng với hai bàn tay thật to. Trong giấc mơ ấy, đôi chân của nàng Năm thon dài như chân vũ nữ. Trong vườn địa đàng, nàng và người ấy sánh vai bên nhau. Người ấy kể cho nàng nghe một câu chuyện. Nàng cười khúc khích. Người ấy nói muốn hôn nàng. Nàng chạy. Đôi chân thon dài như của loài ngựa Ả Rập phi trên thảm cỏ. Người ấy đã bắt được nàng rồi. Nàng Năm úp mặt vào tấm ngực rắn chắc của người ấy. Nàng nghe thấy những tiếng tim đập rất khỏe. Và một nụ hôn cháy bỏng đặt xuống môi nàng...

Giấc mơ làm nàng Năm choàng tỉnh. Nối tiếp giấc mơ, nàng tưởng tượng về người đàn ông của nàng. Cơ thể nàng Năm như tan loãng ra theo sự tưởng tượng của chính mình.

Giấc mơ đã đến quá muộn màng với người đàn bà hai mươi tám tuổi. Nhưng đó là một giấc mơ kỳ diệu. Nó đã làm thay đổi cuộc đời nàng Năm một cách kỳ diệu. Để nàng Năm nghe thấy những câu chuyện vào buổi sáng trong căn phòng.

Buổi sáng

Hôm nay có gì mới không?

Rùa thiêng nổi trên mặt hồ.

Chiều hôm qua, vào hồi 15h30 cụ rùa trăm tuổi ở Hồ Gươm lại nổi lên mặt nước trong khoảng gần một giờ. Có hàng trăm người tụ tập quanh bờ Hồ Hoàn Kiếm để xem cụ rùa. Hiện nay chưa ai biết đích xác ở Hồ Gươm còn bao nhiêu cụ rùa. Cụ rùa này có một đặc điểm là trên đầu có một đốm trắng.

Mỗi lần rùa thiêng Hồ Gươm nổi lên đều báo hiệu thời kỳ thịnh vượng của đất nước.

- Ối dào, nước hồ ô nhiễm đặc quánh như vậy, cụ phải ngoi lên mà thở chứ không thì chịu chết ngạt à?

Hôm nay có gì mới không?

Sáng hôm nay, vào khoảng 10h rùa thiêng lại nổi lên mặt nước. Vẫn là cụ rùa có cái đốm trắng trên đầu.

Hôm nay có gì mới không?

Cầu Chương Dương đã xuống cấp nghiêm trọng, nếu không được tu sửa ngay, có nguy cơ bị sập.

Cầu Chương Dương đã được đưa vào sử dụng hơn hai mươi năm nhưng chưa một lần được tu bổ. Bộ Giao thông đã có phương án tu bổ lại cầu Chương Dương.

Hôm nay có gì mới không?

Ngày hôm qua, nhà rùa Hồ Gươm học,

GS. TS. Đ. đã phát hiện ra một ổ trứng sáu quả ở chân tháp Rùa. Trứng màu trắng có đường kính mười milimét. Theo GS. Đ., đây có thể là trứng rùa. GS. Đ. đã cẩn thận mang ổ trứng về nhà đem ấp.

- Tin chỉ có thể, không bình luận gì à?

- Còn đợi trứng nở ra đã chứ.

- Phen này cụ rùa trăm tuổi đẻ ra con thì đất nước mình sẽ hóa rồng.

Hôm nay có gì mới không?

Để giải quyết nạn ách tắc ở cầu Chương Dương, Bộ Giao thông đã quyết định bắc cầu phao.

- Các cậu có biết cầu Chương Dương được bắc khi nào không?

- Thì cùng thời với cầu Thăng Long.

- Thời bao cấp mà các cụ ta giỏi phết, bắc một lúc những hai cái cầu to đùng. Có hai chiếc cầu này mới mở mang được kinh tế cho Thủ đô nói riêng và khu vực phía Bắc nói chung.

Hôm nay có tin tức gì mới không?

Mười một nghìn tỷ đồng đã bị thất thoát trong xây dựng cơ bản.

- Cậu lấy con số đó ở đâu ra vậy, có đáng tin cậy không?

- Hoàn toàn tin cậy, vì đây là con số đã được đưa ra trong phiên họp Quốc hội chiều hôm qua.

- Chỉ được đưa ra con số thôi nhé, không bình luận gì cả.

- À, cậu đã về đấy à, có viết được gì không?

- Báo cáo anh, có nhiều cái để viết lắm nhưng chưa biết triển khai theo hướng nào để cho tốt đây.

- Phóng sự hay ký cũng được.

- Có chuyện này ám ảnh tôi quá nhưng tôi biết có viết vào thì anh cũng cắt đi mà thôi.

- Vậy cậu đã quên cái cách làm việc của tòa soạn này rồi hay sao? Vấn đề gì không viết được bằng tay thì viết bằng mồm vậy.

- Tôi được một cô phóng viên báo tỉnh dẫn xuống một bản. Trước khi đi, cô ấy mua nửa cân đường rồi gói thành những gói nhỏ. Tôi đã quen với việc các cô nàng phóng viên hay có những thói kỳ quặc nên không hỏi. Buổi tối, chúng tôi vào một gia đình. Cô phóng viên lấy ra một túi đường nhỏ đưa cho bà mẹ. Ba đứa con choai choai xúm vào mẹ để xem gói đường nhỏ đó. Cô phóng viên giải thích cho bà mẹ đó là cái gì. Bà mẹ bèn ra ngoài, hái một chiếc lá rồi đổ từng tí đường trong cái gói nhỏ đó đưa cho từng đứa con. Đứa thứ ba lúng túng thế nào để rơi mấy hạt đường xuống đất, bà mẹ liền vả vào mặt con đốp một cái. Thằng bé ngã ngửa người ra đằng sau nhưng ngồi dậy ngay. Nó xin mẹ nó cho nó một lần nữa vì nó chưa bao giờ được ăn thứ đó nhưng mẹ nó dứt khoát không cho. Mẹ nó gói chặt gói đường nhỏ lại, cất vào cặp váy. Tôi đã nhìn thấy ánh mắt thất vọng của thằng bé. Ánh mắt đó ám ảnh tôi suốt cả chuyến đi.

- Thì có khác gì nỗi ám ảnh của tôi khi đến thăm một huyện đảo dạo trước. Trong phòng thầy hiệu trưởng của trường cấp một có một lọ đường rất to. Tôi tò mò hỏi thầy, được thầy giải thích: Đây là lọ đường được các thầy, các cô góp lại để cứu các em học sinh bị hạ đường huyết. Những ngày biển động, cha mẹ các em không đi biển được nên có nhiều em phải nhịn đói. Nhiều em bị xỉu trên lớp nên các thầy cô mới nghĩ ra cách cùng góp thành lọ đường này để cứu các em.

- Thôi hãy viết bằng tay đi nào.

- Này, hộ đói nghèo của nước ta còn bao nhiêu phần trăm ấy nhỉ?

- Mười sáu phần trăm tính theo quy chuẩn mới.

- Quy chuẩn mới là sao?

- Trước thu nhập dưới mười lăm cân gạo một tháng thì thuộc diện đói nghèo, giờ dưới mười hai cân gạo một tháng mới thuộc diện đói nghèo.

- Ơ, sao lại thế?

- Thôi chấm dứt bình luận, làm việc đi!

Hôm nay có gì mới không?

Một cậu ấm con một quan chức trong buổi sinh nhật của mình đã lấy tiền của bố mua mười chiếc xe @ để tặng cho bạn.

- Báo nào đưa tin thế?

- Bản tin nội bộ để các báo không được đưa tin kéo ảnh hưởng đến dư luận, đây là trường hợp cá biệt.

Hôm nay có gì mới không thế?

Thủ tướng chính phủ đã ký hiệp ước Quốc tế về vấn đề chống tham nhũng.

Hôm nay có gì mới không thế?

Nước Hồ Gươm đã cạn chỉ còn hai gang tay.

Bên cầu Thê Húc cạnh Hồ Gươm có một tháp Bút.

Hôm nay có gì mới không thế?

Tổng kết nhiệm kỳ năm năm của Thủ đô Hà Nội còn 15.700 lá đơn khiếu kiện. Có những lá đơn nặng hàng kg.

- Bút mực nào cho xuể đây?

- Trách nào nước Hồ Gươm chẳng cạn.

Hôm nay có gì mới không?

- Đang phát lại chương trình “Nổi vòng tay lớn” đấy. Ai chưa xem thì mở ra mà xem.

- Ông xem chưa?

- Rồi.

- Được không?

- Cứ xem rồi biết. Nói trước mắt thiêng.

- Ừ, chương trình nó làm được đấy chứ.

- Nhà đài không cần khen. Xem cho hết đi đã.

- Dài dòng quá!

- Thì người ta đã bỏ tiền ra, dù ít dù nhiều cũng cần phải quảng cáo chứ.

- Speaker điều luyện quá nhỉ?

- Nhà đài không cần khen.

Trên màn hình vô tuyến, không khí bỗng nghiêm trang. Speaker rời khỏi sân khấu xuống hàng ghế khán giả, đến bên một chiếc xe lăn. Ống kính chỉ lướt qua có vài giây nhưng cũng để người xem nhận thấy trên xe lăn là một em bé bị bại não, không tự chủ được hành vi của mình, không tự làm được bất cứ điều gì cho bản thân kể cả việc đi lại. Speaker hỏi em bé:

- Em nghĩ gì mà lại ủng hộ quỹ Vì người nghèo một trăm ngàn đồng?

- Ớ... ớ... ớ, ú... ú... ú...

- Tôi nghiêng mình trước em.

- Sao lại thế này? Nhà đài coi người xem là ngu hết cả rồi hay sao mà đi dựng một kịch bản hề hãn đến thế? Một thằng bé tật nguyền đến thế! Nó nghèo hơn mọi cái nghèo ở trên đời này. Nó còn chẳng nghĩ được là nó đang tồn tại kia mà.

- Đau khổ gì thế ông? Nó là một thằng bé tật nguyền thần đồng.

- Còn tôi, tôi cũng phải nghiêng mình trước những trò hề.

Hôm nay có gì mới không?

Sau một tuần phát động chương trình quỹ Vì người nghèo, đã có nhiều tổ chức, cá nhân trong nước và nước ngoài tham gia ủng hộ. Có những bác đã về hưu ủng hộ cả một tháng lương. Có những em học sinh đã nhịn ăn sáng để lấy tiền ủng hộ. Sau đây là danh sách:

- Bác N. số nhà 34 phố T. ủng hộ 100.000 đồng.

- Chị H. số nhà 21 phố N. ủng hộ 300.000 đồng.

...

- Cháu M. 3 tuổi... ủng hộ 300.000 đồng.

Danh sách còn tiếp tục với nhiều... ấu nhi nghĩa hiệp.

Hôm nay có gì mới không?

Mười đơn vị được giao nhiệm vụ mang hàng cứu trợ cho đồng bào bị lũ lụt ở miền Trung thì có chín đơn vị vi phạm, làm thất thoát từ ba mươi đến bảy mươi phần trăm.

- Báo nào đăng tin đó thế?

- Bản tin nội bộ. Các báo không được đưa tin này vì sẽ ảnh hưởng đến phong trào.

Hôm nay có gì mới không?

Tỉnh đoàn H đã làm thất thoát 120 triệu đồng tiền cứu trợ.

Hôm nay có gì mới không?

- Thôi xem báo làm gì. Người thật việc thật đây này.

- Chuyện thế nào?

- Tay hàng xóm có một cửa hàng bán đồ điện tử. Ông con thì thích một cái đầu đĩa. Mới nghĩ hàng xóm với nhau chẳng được mua rẻ thì cũng được đồ thật. Nó lấy cho mình một cái, bảo là hàng liên doanh. Chạy mới được một tháng thì lẫn ra hỏng. Mang ra cửa hàng sửa chữa, tháo ra mới biết trong toàn đồ Tàu rởm. Sang nói với nó, mặt nó tỉnh bơ: “Tôi cũng đi mua lại, sao biết được đồ bên trong?”

- Bố này chưa được dạy bài học đầu tiên khi bước vào đời rồi. Chuyện là thế này: Bố mang con trai đến bên một cái cây cao, bảo con trèo lên đó. “Nào con trai, hãy nghe này. Cuộc sống có rất nhiều khó khăn mà con không thể lường trước được nên rất cần ở con lòng dũng cảm.” Con trai nghe lời bố trèo lên một cái cành cây cao. “Bây giờ con hãy nhảy xuống đất để chúng tỏ lòng dũng cảm của mình đi nào.” “Nhưng bố ơi con sợ lắm!” “Con trai, không phải sợ, đã có bố ở dưới này đỡ con rồi mà.” Câu bé yên lòng khi nhìn thấy dưới gốc cây, người bố dang hai cánh tay để đón cậu. Cậu bèn nhảy xuống đất. Nhưng khi cậu bé vừa bắt đầu nhảy xuống thì người bố rút tay lại. Cậu bé bị ngã một cái rất đau, òa khóc nức nở. Người bố thùng thảng nói với con: “Đừng khóc nữa, đó là bài học đầu tiên bố muốn nói với con: cuộc sống bây giờ Thạch Sanh thì ít, Lý Thông thì nhiều nên con không thể tin bất cứ bố con thằng nào.”

Hôm nay có gì mới không?

- Dừng tay pha ấm trà. Có chuyện sốt dẻo đây.

- Chiều qua tôi đi dự phiên tòa ở tỉnh L. Bị cáo là một nông dân ở một huyện miền núi. Tòa hỏi chị ta: “Tại sao bị cáo lại giết chồng?” “Thưa tòa, tại tối nào nó cũng bảo nó đi họp chi bộ ạ.” “Đi họp thì cũng là tội à?” “Nó đi họp hàng năm í rồi nó về nó đánh miềng đau lắm. Nó còn không ngủ với miềng nữa.” “Thế rồi sao?” “Miềng mới đi theo nó. Nó đến nhà một người đàn bà. Đầu tiên hai cái phát nương nó gặp nhau, rồi đến hai cái ăn cơm nó gặp nhau, rồi đến hai cái đi đái nó gặp nhau. Miềng tức không chịu được, miềng lấy dao quắm chém nó. Nó chết rồi.” “Bị cáo có biết người phụ nữ nước ta có những đức tính gì tốt đẹp không?” “Miềng biết chứ! Cam chịu, trung hậu, đảm đang.” “Không phải là cam chịu mà là nên biết chịu đựng rồi dùng lời lẽ phải trái mà khuyên nhủ chồng con nó quay về với mình chứ, sao lại đi giết người? Bị cáo đã nhận ra tội lỗi của mình chưa? Bị cáo có ân hận vì tội lỗi của

mình không? Tòa cho nói lời cuối.” “Tôi giết người thì tôi phải đi tù thôi. Tôi chỉ ân hận là cứ noi gương cô Tấm. Giết người rồi, lại còn làm mắ mà vẫn được làm hoàng hậu.” “Bị cáo nói cái gì vậy?” “Vâng, bà tôi đã kể cho mẹ tôi, mẹ tôi lại kể cho tôi nghe chuyện Tấm Cám. Tôi cứ ước ao được như cô Tấm ạ.”

- Rồi sao nữa?

- Rồi kết thúc phiên tòa.

- Thế cậu định viết thế nào?

- Tường thuật lại phiên tòa, cắt bỏ lời cuối của bị cáo.

- Tốt, hoàn thành sớm đi!

Hôm nay có gì mới không?

70 triệu USD vay của ngân hàng Thế giới cho chương trình cải cách giáo dục tiểu học nước nhà. Bài học đầu tiên của năm học trước được bắt đầu từ chữ O, gà gáy “ò... ó... o... o” thì nay được thay bằng chữ E. Trẻ con như tờ giấy trắng, viết chữ “o” hay chữ “e” đầu tiên cũng như nhau thôi. Chỉ tội bao nhiêu bản sách giáo khoa sẽ bị hủy bỏ. Lũ trẻ sẽ được người ta thí nghiệm như thí nghiệm chuột bạch, rồi chính lũ chuột bạch khốn khổ đó mai sau lớn lên phải nai lưng ra mà làm việc để trả món nợ. “Ò... ó... o... o” và “be... be... be”.

Hôm nay có gì mới không?

Tình trạng học quá tải và sức ép trong thi cử đã dẫn đến sự gia tăng học sinh bị suy nhược thần kinh.

Trong một lớp học nọ, khi thầy giáo đến bên một học trò để kiểm tra bài, học sinh nọ đã vỗ lấy tay thầy mà cắn rồi rên lên: “Thầy ơi, em muốn ăn thịt thầy quá trời.” Trong một lớp học khác, một học trò mở mắt dăm dăm nhìn lên bảng đen nhưng thầy gọi mãi mà không thưa. Thì ra em đã tập được cách ngủ mở mắt.

Hôm nay có gì mới không?

Thưa tiên sinh N., tôi thật khâm phục vì sự hiểu biết của tiên sinh nhưng ngài mới biết một mà không biết hai. Tôi cũng không trách việc ngài bênh nữ nhà văn chỉ chăm chăm nhìn vào đúng quần của người khác. Việc thích văn người này hay không thích văn của người khác là việc riêng của ngài. Tại sao ngài lại cứ bắt người khác cũng phải theo gu của mình...

- Thôi ông chẳng phải nhọc công đọc hết bài làm gì, ai chẳng biết nó kết thúc ra sao.

- Thì vẫn biết số báo này ông tiên sinh này nói cái tôi thể này, số báo sau ông tiên sinh kia phải nói lại cái tôi thể kia. Nói đi nói lại mãi chán thì thôi, chẳng có ai đứng ra làm trọng tài xem ai đúng ai sai.

- Văn chương nghệ thuật mà ông lại cứ đòi có đúng có sai ư?

- Theo tôi chỉ có hay có dở thôi.

- Không khéo các ông lại sắp lên tầng bốn để ở rồi.

- Sao lại lên tầng bốn?

- Vậy chứ các ông chưa biết ngôi nhà bốn tầng vừa giật giải thiết kế đặc biệt à? Đó là một ngôi nhà không có hố xí. Tầng một để cho các cháu mẫu giáo, bọn chúng ỉa vào xô. Tầng hai để cho sinh viên ở, chúng có gì ăn đâu mà ỉa. Tầng ba để cho quan ở, họ quen ỉa vào đầu dân. Tầng bốn để cho văn nghệ sĩ ở, họ ỉa vào mồm nhau.

Hôm nay có gì mới không?

- Hôm nay anh ước gì?

- Tôi ước. Anh ước. Chúng ta ước...

- Sao ông căng thẳng thế?

- Đang bí từ. Sếp bảo mười giờ phải nộp bài mà vẫn chưa mở xong vấn đề.

- Về vấn đề gì?

- Xã luận: Đất nước đi lên theo thể rồng bay.

- Hóc phết.

- Tôi gọi hộ ông nhé! Hãy bắt đầu từ ước muốn của người dân.

- Ước muốn của người dân ư? Ước con vịt giòi mà xào khan¹ hay là ba điều ước ?

Câu chuyện “Ước con vịt giòi”: Có một gia đình nông dân chiều đến dọn cơm ra sân để ăn. Cơm chỉ có vài ngọn rau lang với nước cáy. Đang ăn có con vịt giòi bay ngang qua. Anh chồng ngửa cổ lên giòi ước: “Giá có được anh kia xào măng nhắm rượu nhỉ?”

Người vợ bảo: “Thêm tí nước vào cho con nó chan.”

Anh chồng bảo: “Anh này phải xào khan mới ngon.”

Người vợ bảo: “Thêm tí nước vào cho con nó chan.”

Anh chồng bảo: “Phải xào khan.”

Người vợ bảo: “Đồ ăn tham như chó, đã bảo thêm tí nước vào cho con nó chan mà cũng không cho!”

“Mày bảo ai ăn tham?”

“Tôi bảo anh í.”

“Này thì ăn tham này!” Bốp... bốp.

“Ồi làng nước ôi, nó đánh tôi chết mất!”

Khi hàng xóm chạy sang can ngăn thì con vịt giòi đã bay xa hàng dặm. Dưới đất cơm canh tung tóe. Thế là đến chút cơm hẩm với rau lang cũng chẳng còn mà ăn.

1 Câu chuyện “Ba điều ước” như sau: Có hai vợ chồng nhà kia được Phật cho ba điều ước. Hai vợ chồng rất sung sướng ngồi nghĩ xem mình thích điều gì nhất để ước. Người vợ thì thích nhà đầy tiền bạc, thóc lúa. Người chồng thì chỉ thèm một khúc dồi chó. Cậy mình là

chồng được nói trước, người chồng ước: “Ước gì có khúc dồi chó.” Điều ước linh ứng ngay. Một khúc dồi chó thơm ngậy xuất hiện trước mặt hai vợ chồng. Người vợ rất tức tối vì người chồng chỉ ước một điều tầm thường như vậy bèn ước: “Ước gì khúc dồi chó nó dính vào mồm ông.” Tức thì khúc dồi chó dính lủng lẳng trên mồm ông chồng, trông thật kinh dị. Hai vợ chồng cùng ngẩn ngơ. Miếng dồi chó dính vào mồm trông thật xấu xí mà chỉ còn có một điều ước sau cùng. Nếu ước vàng bạc, châu báu, thóc lúa đầy nhà thì lại có một ông chồng xấu xí, kinh dị thế kia. Thôi thì phải dùng đến điều ước thứ ba: “Ước gì miếng dồi chó biến mất.”

Hôm nay có gì mới không?

Động đất ở Iran, ước tính số người chết sẽ lên đến 50.000 người.

- Khủng khiếp quá, sao lại nhiều người chết đến thế hả trời?

- Vẫn biết là sẽ có lúc phải chết nhưng không sao quen được với nó, cái chết sao mà khủng khiếp thế!

- Ơn trời, cuộc sống ở mọi nơi trên trái đất này vẫn còn nhiều bất công, còn nhiều đói nghèo, còn nhiều dối trá... Có sự bất công mới thấy yêu quý sự công bằng. Có cái nghèo mới biết vươn lên làm giàu. Và trong sự dối trá kia sẽ là sự thật. Cuộc sống ời, ta vẫn còn đang sống!

- Em có hiểu không Năm? Em đừng oán trách số phận đã sinh ra em như thế nhé! Em có một đôi chân dài thế nào cũng không đi nhanh hơn cái đầu được đâu. Em hãy học cách mơ mộng để sống đi! Chúng mình đang sống mà, còn họ thì chết rồi.

- Cuối bản tin thời sự ngày nào cũng nói đến cái chết mà sao vẫn không thể quen được.

- Cám ơn trời chúng con vẫn sống.

Ban đêm

Khi màn đêm buông xuống, nàng Năm sống trong thứ ánh sáng chói lòa của những ước vọng. Từ khi chuyển khỏi nhà của chị gái, nàng Năm đã biết rõ thân phận của mình. Cũng từ đó chuyển những ước vọng của mình vào ban đêm. Khi ánh mắt ban ngày của nàng đen thẫm thì ban đêm nó ngời sáng. Bao nhiêu ước vọng về cuộc sống, về bản thân cháy bỏng trong đầu nàng Năm. Những ước mơ thật tuyệt vời. Nàng Năm ước mình là một tuyệt sắc giai nhân. Đã nhìn được chân diện bản thân nên nàng không dám phung phí những giấc mơ của mình. Nàng muốn mình tuyệt đẹp để có một tình yêu đẹp. Bởi chưa có sách nào viết rằng người đàn bà xấu xí có một tình yêu đẹp bao giờ. Nàng Năm ước mơ mình thật giàu có. Người nghèo cũng khó mà có một tình yêu đẹp. Và nàng ước mơ mình giàu có là vì nàng muốn làm những cử chỉ cao đẹp. Quê nàng Năm nghèo lắm. Mẹ nàng cũng đang sống trong nghèo khó. Có hai chị em nàng sống ở thành thị. Người chị thật may mắn lấy được người chồng tốt và biết làm ra tiền. Còn nàng thật may có việc làm ổn định nhưng thu nhập cũng chẳng là bao. Nàng từng tiệm trong chi tiêu để thi thoảng gửi về cho mẹ. Bố nàng viết thư cho nàng kể rằng mỗi khi nhận được tiền nàng gửi về, mẹ nàng thường khóc rất lâu rồi gói ghém cất kỹ, không bao giờ tiêu. Bố nàng muốn nàng cứ giữ lại mà tiêu.

Nàng Năm có đầu óc sáng láng của một người bình thường mà thôi. Nàng chỉ có thể mơ ước theo những trang tiểu thuyết hoặc những điều nàng nhìn thấy. Khi người đàn bà xinh đẹp cùng phòng làm việc khoe món quà vừa được tặng, nàng Năm cũng ước mơ có được món quà như thế. Khi người đàn bà xấu ở trong phòng phàn nàn rằng chẳng được ai tặng quà. Ngay cả người chồng đã sống với nhau có hai mặt con cũng chẳng khi nào biết tặng quà. Lúc đó nàng Năm rất thông cảm với người đàn bà xấu đó, nàng ước khi nào có nhiều tiền sẽ mua tặng người đàn bà đó một món quà đẹp.

Ngoài ra nàng Năm ước mơ mình sẽ trở thành nhà báo. Cái phòng làm việc của Năm chính là một tòa soạn báo. Bảy người đàn ông và ba người đàn bà làm công việc có tên gọi là: phóng viên và biên tập viên. Năm và một cô gái nữa làm việc có tên gọi là: nhân viên vi tính. Năm đánh máy còn cô gái kia mi trang. Mỗi người trong phòng có một việc làm cụ thể và theo một dây chuyền. Tờ báo này là một tờ báo tuần nên không bị sức ép của tính thời sự

lắm. Những phóng viên và biên tập viên thường có thói quen bình luận các sự kiện mà họ vừa thu thập được.

Ban đầu, khi công việc chưa thật quen và cái chính là mặc cảm với thân phận, Năm chỉ cặm cúi làm việc, không mấy may để ý đến xung quanh. Nhưng thực ra Năm chỉ không nói thành lời mà thôi. Năm đã nhận thấy rằng vì sao họ lại bình luận các sự kiện trước khi bắt tay vào viết. Đó là vì sự bình luận đó không bao giờ được lên báo. Tại sao thì Năm không biết. Có một điều lạ là những bình luận đó bao giờ cũng đúng với thực tế. Ví như sự kiện rùa thiêng nổi trên mặt Hồ Gươm chẳng hạn. Thực tế là nước Hồ Gươm còn chưa đến ba gang tay mà cụ rùa lại to thế, cụ bò đi đâu mà chẳng nhìn thấy. Vậy đây có phải là một diêm báo đất nước thịnh vượng hay không?

Nàng Năm đã thật sự ngưỡng mộ họ, những nhà báo. Nhưng nàng Năm cũng không hiểu điều gì đã ngăn cản họ viết những điều họ đã bình luận trên báo.

Những ước mơ trong bóng tối đã đắp lên diện mạo người đàn ông của Năm. Nó có gương mặt sáng sủa của nam diễn viên Hàn Quốc. Bây giờ trên truyền hình ta chỉ chiếu rất phim Hàn Quốc và Trung Quốc. Và một thân hình tựa tựa anh rể, một cặp đùi rắn chắc thò ra dưới lớp quần đùi. Người đàn ông của nàng là một người lương thiện, có một nghề nghiệp trung bình và chưa có gia đình. Nàng đã tin chắc như thế.

Nàng đã viết cho người đàn ông của nàng: Em là một cô gái nhà quê nhiều ước mơ. Ngày bé, khi trời sầm sập đổ mưa rào, em đã rất sợ. Em đã khóc cùng với mưa. Cơn mưa rào mau tạnh. Nắng rực rỡ chiếu sáng trên các lá cây. Em đã đi trong cái nắng đó để xem các lá cây vươn mình đón nắng. Các tàu lá chuối thì cười, còn các lá cỏ thì múa.

Nhà em có một hàng rào rào râm bụt. Em đã mắc một khung cửi bằng sợi tơ chuối để dệt áo cho những con búp bê đất của em.

Reng... reng...

Nghe tiếng chuông điện thoại đổ, tim nàng Năm cũng loạn nhịp. Nàng nhấc ống nghe, giọng nhẹ như một hơi thở: A lô. Em. Chào anh. Em đã ngủ chưa? Em còn chờ anh mà. Chờ anh nhé, anh sắp về rồi. Hôm nay em mặc áo gì? Áo màu vàng. Da em trắng mặc màu vàng rất

đẹp. Em muốn khóc. Sao thế, đừng khóc, anh sẽ về mà. Bao giờ? Sắp rồi. Anh hôn em nhé! Được không? Sao em im lặng? Được không em? Vâng. Rồi đừng khóc nhé em bé. Tút... tut...

Các con chữ chỉ có thể nhưng nó đã được phổ nhạc. Bên tai Năm là một suối nhạc. Năm bay lơ lửng trên không trung. Cơ thể Năm không còn tồn tại.

Năm nằm xuống giường, nhắm mắt lại và những lời nói của người đàn ông cùng suối nhạc lại vang lên trong trí não Năm. Từ não theo các nơ ron thần kinh tỏa đi khắp cơ thể. Năm muốn hát, muốn cười và muốn chia sẻ cùng ai đó. Năm có thể chia sẻ cùng ai được bây giờ? Với chị và mẹ, chắc họ sẽ là những người biết sau cùng. Khi câu chuyện kết thúc có hậu bằng một đám cưới. Hoặc với cái kết bi kịch, khổ đau và nước mắt. Năm lại không có một người bạn thân nào có thể chia sẻ trong những lúc thế này.

Cảm xúc đầy tràn trong Năm khiến nàng không thể nằm im. Năm bật máy và lại viết thư cho người đàn ông của nàng.

“Em không thể nào ngủ được đâu biết rằng ngày mai có nhiều việc. Em chỉ muốn khóc nhưng nước mắt lại không chảy ra. Em không biết tại sao lại như thế. Em là một cô bé rất tò mò. Những điều cấm đoán là những điều khiến em rất muốn biết. Khi quê em mắc điện, mẹ em dặn, hãy tránh xa ra kéo điện giật chết. Khi mẹ chưa nói, em không thấy cái ổ điện kia có gì hấp dẫn cả. Khi mẹ nói rồi thì ổ điện đó cứ hút tay em vào. Em cứ muốn biết chết là thế nào nhưng em lại rất sợ chết. Một hôm, không thể đừng được, em đã thò tay vào ổ điện. Điện đã giật em rất đau nhưng em đã không chết. Năm mười sáu tuổi, em đã khao khát một tình yêu bằng một hình ảnh mà em thường bắt gặp. Nhưng đó lại là tội lỗi. Cho đến bây giờ em vẫn chưa biết tình yêu là gì. Em không biết những cảm xúc em đang trải qua bây giờ có phải là tình yêu không. Em chưa biết nhiều về anh nhưng sao em lại tin cậy anh đến thế. Em muốn thổ lộ với anh tất cả những điều bí mật của em. Bây giờ em muốn ngả đầu vào vai anh.”

Những dòng chữ được viết ra đến đâu thì dường như lòng Năm nhẹ vơi đi đến đó.

Với cảm giác thật nhẹ nhõm, Năm đi vào giấc ngủ thiên thần.

Reng... reng... Điện thoại kêu lạnh lạnh kéo Năm ra khỏi giấc ngủ sâu. Phải mất mấy chục giây Năm mới định vị được thực tại. Điều đầu tiên Năm nhận ra ngay là trời đã sáng rõ. Chưa khi nào Năm lại ngủ trễ như vậy. Năm nhìn đồng hồ, vẫn còn ba mươi phút nữa mới đến giờ đi làm. Năm nhắc máy điện thoại. A lô, tôi nghe đây. Ừ, chào em. Là anh ư, em không nghĩ anh lại gọi cho em vào giờ này. Thế giờ này là của người khác gọi ư? Vâng, là của các anh chị trong cơ quan nhắc lại việc trước khi họ đi công tác. Ôi, thế là từ hôm qua đến nay anh chưa nghỉ ư? Em ngủ có ngon không, có mơ thấy anh không? Em ngủ rất ngon và không mơ gì cả. Vậy sau giấc ngủ em còn muốn tựa đầu vào vai anh nữa không? Sao im lặng thế em? Em lại muốn khóc phải không, tựa đầu vào vai anh mà khóc này. Anh gọi điện cho em nhiều thế này sẽ tốn tiền đấy. Nhưng anh biết em vui khi anh gọi cho em mà. Vâng. Hôn em nhé, được không? Vâng.

Năm vào phòng tắm, nhìn vào tấm gương. Ôi, cô Năm đây ư? Một gương mặt rạng rỡ với đôi mắt long lanh trong gương.

Buổi sáng hôm nay trong phòng làm việc đang bình luận về những người tật nguyền.

- Nếu không tận mắt nhìn thấy, có kể lại mọi người sẽ cho là hư cấu. Mọi người có hình dung được ông ta xâu kim bằng chân rồi tự vá áo không?

- Thì tôi đã viết về người đàn bà mù mà thổi cơm bằng rạ mới tài chứ.

- Những người đó bị từ lúc lọt lòng nên họ không biết được cuộc sống của người thường như thế nào, vì thế họ cần miễn sống. Mình mà chẳng may bị như họ chắc tự tử mất.

- Ồi giờ, ối người cũng nói thế nhưng chẳng may có bị thì vẫn sống nhăn, có ai dám chết đâu. Con người thích ứng với hoàn cảnh nhanh nhất trong các loài vật đấy.

- Nói đúng lắm. Như em Năm nhà mình kia. Hôm nay tôi ngắm em ấy xinh cực. Lắm lúc nghĩ đại mình mà bị như em ấy rồi không có tình yêu thì chết quách cho xong.

- Hay thật, sao Năm chẳng bao giờ tự ái hả Năm?

Nấm chờ tiếng chuông điện thoại reo đến nghẹt thở. Lý trí thì bảo với Nấm rằng tối nay người ấy sẽ không gọi điện thoại đâu. Dẫu người ta có tình cảm với Nấm thật thì không phải ngày nào người ta cũng gọi điện cho Nấm được. Vậy mà Nấm vẫn cứ mong chờ một sự diệu kỳ. Mười giờ rồi mười một giờ đêm chuông điện thoại vẫn im lặng. Sự mong đợi chuyển sang hờn dỗi. Được thôi, mình sẽ không thèm viết thư cho nữa. Nấm biết người ấy rất thích đọc thư của Nấm. Nhưng nếu Nấm không viết thư cho người ta thì người ta cũng sẽ không gọi điện về nữa. Thế thì... lại như xưa ư? Nấm phải làm gì bây giờ? Trong đầu Nấm đang có một cái gì đó như muốn vỡ òa. Bức bối không thể tả nổi. Nấm cố nhắm mắt và hình dung ra người đàn ông của nàng với một vòng tay ôm rất chặt. Một cái nhìn thật nồng ấm. Một nụ cười nhân hậu. Một nụ hôn cháy bỏng. Sự hình dung của Nấm trôi tuột vào hư không, chẳng để lại một cảm giác nào cả. Nấm cố định hình xem sự bức bối trong đầu óc là gì. Cảm giác bức bối này lần đầu tiên xuất hiện trong Nấm. Đầu óc căng như dây đàn rồi chuyển sang đau nhức. Không phải một cơn đau bình thường chỉ dùng thuốc là xong. Đây là một cơn đau của số phận. Trong ngần ấy năm sống ở đời Nấm đã trải qua hai cơn đau như vậy. Một lần vào năm mười sáu tuổi, là lúc phải chuyển khỏi nhà anh chị. Nấm đã trải qua một cơn đau khủng khiếp và một mực đòi về quê sống với mẹ. Lần thứ hai là khi một người đàn ông gần nhà Nấm muốn cho cô bé tạt nguyên biết sự sung sướng của nhân loại. “Chỉ một lần thôi, không ai biết cả. Cả nhân loại đang hằng ngày, hằng giờ làm việc đó. Tại sao mình em lại không? Tôi biết em đã học xong đại học cô bé ạ. Đại học có dạy em cái điều đó không nhỉ? À, có chứ. Họ đã dạy rằng phải là tình yêu kia. Thực chất của vấn đề là có tình yêu thì dễ biện minh hơn. Em chờ tình yêu chứ gì, có họa là truyện cổ tích. Hãy thử đi, tôi tuyệt đối tôn trọng em mà. À mà này em có biết, các nhà viết tiểu thuyết rất thích những cô gái sống bản năng không?”

Cơn đau của Nấm khi đó là do sự đấu tranh căng thẳng giữa sự có và không. Nấm có một đôi chân ngắn nhưng ngực của Nấm căng và tròn. Hằng tháng những giọt máu sinh nở của đàn bà ra đủ ba ngày và tươi rói. Nấm cũng khao khát những điều mà một người đàn bà bình thường khao khát. Một tình yêu. Một tình dục. Một chồng - vợ. Một mái ấm gia đình và những đứa con. Nhưng Nấm đã nhận ra chân dung đích thực của mình. Vì thế Nấm biết những khao khát kia là một sự xa xỉ. Vậy chẳng nhẽ Nấm sẽ sống một cuộc đời đồng trinh cho đến chết ư? Không, trong những nhân vật của tiểu thuyết thì thần tượng của Nấm

không bao giờ là những cô gái trinh trắng. Năm thích một tình yêu mạnh mẽ. Còn nếu cứ thử một lần để biết ư? Barie đã vượt qua rồi thì một lần hay nhiều lần có khác gì nhau đâu. Và cái chính là con lùn khôn ngoan trong Năm đã mách bảo Năm rằng người đàn ông đó chẳng phải là người tốt đâu.

Quá khứ hiện về như những thước phim sống động. Nó làm cho đầu óc Năm quang quẻ đến kỳ lạ. Còn trái tim thì ngọt ngào, căng phồng. Một lượng máu lớn ứ đầy tim đòi cơ thể Năm phải có sự sinh sôi. Cơ thể Năm phải sinh sôi ư?

Sinh sôi hay là sáng tạo? Năm chưa thể định hình. Nhưng Năm khát khao. Khát khao một cách cuồng nhiệt. Nếu bây giờ người đàn ông đã từng đề nghị cho Năm thử một lần mà có mặt, Năm sẽ không ngần ngại thử với ông ta một lần tới bờ bến. Năm nhận thức rõ ràng cơ thể Năm đang chuyển động. Hai má Năm nóng bừng. Ngực Năm co tròn hơn trong lớp áo lót. Và hai đầu vú Năm săn lại, chọc thẳng vào lớp vải. Lớp áo nịt như làm Năm nghẹt thở. Năm cởi bỏ áo xống rồi nhìn xuống ngực mình xem nó đang thay đổi như thế nào. Hai núm vú săn cứng màu hồng nhô ra. Năm lấy hai lòng bàn tay xoa nhẹ nhẹ. Một cảm giác mê mẩn lan khắp cơ thể Năm. Một cảm giác thật dễ chịu. Năm xoa mạnh hơn. Cảm giác lan tỏa khắp cơ thể rồi dồn xuống chân Năm. Năm đắm chìm trong cảm giác mới mẻ. Một lát sau, Năm bỗng nhận ra rằng từ lúc nào Năm đã trút bỏ hết áo quần và miệng đang hát những nốt nhạc của mèo cái. Năm hoảng hốt vơ vội áo quần đẩy lên người rồi nhìn quanh quất xem có ai nhòm ngó. Rồi Năm khóc òa. Vừa khóc vừa gọi mẹ. Năm khóc rất lâu. Lúc đầu là khóc thương mình rồi khóc thương mẹ. Năm biết lúc này mẹ cũng đang không ngủ vì thương Năm. Nhiều đêm khi trời chưa sáng tỏ đã có chuông điện thoại đổ. Thì ra là mẹ. Mẹ đã đi bộ hàng mấy cây số trong đêm để ra trung tâm xã gọi điện cho Năm chỉ vì đêm mẹ nằm mơ thấy Năm buồn.

Năm cảm thấy rất rõ ràng cơ thể đang chìm xuống. Chẳng lẽ lần này Năm lại chịu đầu hàng số phận ư? Nếu Năm cứ nằm và khóc lóc thế này? Không thể, dẫu đôi chân Năm có ngắn nhưng cuộc đời vẫn rất tốt đẹp với Năm kia mà. Và người đàn ông của Năm chắc sẽ rất buồn nếu không nhận được thư của Năm.

Nắm ngồi dậy, chải tóc gọn ghẽ, vào nhà tắm rửa nước lạnh lên mặt. Nắm bật máy. Thay vì vào mạng để viết thư như mọi bận thì Nắm lại vào mục đánh văn bản. Nắm tự nói với mình: Bức thư này sẽ dài lắm, nếu cứ đánh không dấu thì chẳng thể nào đọc được.

“Em không thể ngủ được. Ban đầu vì cứ ngóng chờ anh, rồi thương thân, rồi thương mẹ. Em đã khóc một trận khủng khiếp đến mức cơ thể như loãng ra và trôi theo dòng nước mắt. Bây giờ thì em đã bình tĩnh rồi nhưng em vẫn nhớ mẹ và thương mẹ quá.

Anh biết không, mẹ em là một người đàn bà nông dân thuần khiết...”

Nắm viết bức thư như trong cơn ộp đồng. Sau khi tắt máy, Nắm gục xuống bàn ngủ luôn.

Sáng hôm ấy, lần đầu tiên sau ba năm đi làm tại tòa báo này, Nắm đi làm muộn. Nắm len lén đi vào chỗ ngồi rồi bật máy, làm mãi miết. Buổi trưa, mọi người lại tản đi, chỉ còn Nắm và một chú lớn tuổi nhất trong phòng. Nắm cho đĩa mềm mà buổi sáng trước khi đi làm đã kịp cóp bức thư viết đêm qua vào ổ rồi mở. Suốt buổi sáng Nắm đã cố nhớ lại xem đêm qua mình viết những gì mà không sao nhớ nổi. Những dòng chữ hiện lên.

“Mẹ tôi là một người đàn bà nông dân thuần chất. Bà lấy con một ông đồ nho hàng xã, sinh được chín anh chị em chúng tôi. Tám anh chị em đầu đều tròn vành như trăng rằm, còn một chú út trời không thương nốt nên chú cũng thành người nhưng không tròn vẹn. Chú hiền lành như cục đất, suốt ngày chỉ ngồi một chỗ ngoạ cái đầu cười. Mẹ không đặt tên cho chú, chỉ gọi là thằng ngoạ, cả nhà gọi theo thành tên.

Lúc mẹ sinh đến tôi vào đúng ngày Cách mạng Tháng Tám thành công, là đứa con thứ tư. Rồi đến chú Ngoạ là thứ chín là những khi cha đi công tác ghé qua hoặc những lần cha về phép. Thỉnh thoảng cha cũng gửi về cho mẹ đồng quà tấm bánh gọi là, còn đâu là sức mẹ nhọc nhằn trên đồng ruộng. Chúng tôi như cây lúa trên cánh đồng của mẹ. Cha về bảo khổ mấy cũng cho chúng học hành. Mẹ gặt đầu. Mẹ tần tảo hơn.

Chúng tôi như lũ cá mè một lứa. Ngày anh cả vào đại học thì cô tám học lớp một rồi. Chỉ có chú Ngoạ vẫn ngồi một chỗ cười và chẳng ai tính tuổi chú cả. Rồi đến anh thứ hai đi đại học, sáu chị em còn lại thấy rằng cái sự học hành là cái đích để vươn lên và cũng không còn

là điều không tưởng. Nhà nông nghèo, một buổi đi học, một buổi làm đồng, còn buổi tối lao vào học. Thế là mọi việc nhà dốc xuống đôi tay mẹ.

Buổi sáng, mẹ dậy từ bốn giờ sáng thổi cơm cho cả nhà, rồi nấu cám lợn, cám gà. Gà gáy tàn canh, mẹ đánh thức cả nhà dậy. Chúng tôi ngồi vào mâm cả rồi thì mẹ lại bón cho Ngoạ trước. Chú vừa ăn vừa ngả vào lòng mẹ ngật nghễ, rồi chú cười. Chú gọi “u ơi”. Lúc bình thường thì chú rất sạch sẽ. Mặt chú hiền lành và đôi mắt thì ngây thơ, trong trẻo. Nhưng lúc chú cười, chú ngả vào lòng mẹ và gọi “u ơi” thì mặt chú méo mó, dớt dãi chảy dềo dềo. Tay chân chú quơ quơ rối rít. Mẹ vội ôm chặt chú vào lòng. “U biết rồi, biết rồi, con thương u nhất. U cũng thương con nhất, thằng út khốn khổ của u.” Chỉ cần mẹ ôm chú vào lòng thì chú sẽ trở lại bình thường. Mặt chú lại thanh thản và hiền lành. Đôi mắt thì ngây thơ, trong trẻo.

Chị em tôi cũng thương chú nhưng thấy mẹ vất vả quá thành ra lắm lúc cũng ghét chú. Có lúc nào mẹ nhìn thấy chị em tôi không phải với chú, mẹ rầu rầu bảo: “Chớ có ghét bỏ em, nó gánh hạn cho cả nhà để chúng mày được lành lặn, ăn học cho nên người tử tế đấy.” Càng lớn chúng tôi càng ngấm dần lời mẹ nói nhưng cha thì không thể nào chấp nhận lý luận của mẹ. Cha ghét chú Ngoạ ra mặt. Mỗi bận về nhà, cha có quà cho cả nhà thì riêng phần chú không có. Nhưng chú cũng chẳng lấy thế làm buồn. Chú chỉ nhìn cha bằng đôi mắt đầy vẻ ngây thơ và nét mặt hiền lành nhất. Chú cũng chẳng làm nũng mẹ như mọi khi. Chú ăn uống sạch sẽ rồi ngồi vào góc giường, nhìn mọi người bằng ánh mắt không tuổi.

Chị em tôi lần lượt thoát ly cánh đồng của mẹ để ra tỉnh với những ngành nghề thành đạt nhưng phần đời không phải ai cũng được suôn sẻ. Trong đó có tôi là phận gái với đoạn tình lận đận. Tôi không có chỗ bầu vịu ở nơi thị thành nên quay về cánh đồng của mẹ. Về nhà gặp phần đời còn lại của mẹ càng chán hơn. Cha tôi đã nghỉ hưu, có một căn hộ trên thành phố, muốn mẹ tôi lên đó để đỡ vất vả. Nhưng mẹ dứt khoát không chịu. Cha tôi thương mẹ nên về quê sống với mẹ. Phần kinh tế của cha mẹ và chú Ngoạ ở quê bây giờ khá giả hơn vì mấy anh chị lớn tôi thành đạt gửi về. Nhưng mẹ vẫn tần tảo như xưa. Sáng mẹ vẫn dậy từ năm giờ sáng nấu cơm, nấu cám rồi đánh thức cha và chú Ngoạ dậy. Mẹ dọn cho cha một mâm cơm, rót rượu rồi ngồi bón cho chú Ngoạ ăn. Ngoạ đã quen với việc cha ở nhà nên lại làm nũng mẹ. Chân tay chú co rúm lại, mắt chú trợn ngược lên, mồm chú méo xệch, dãi dớt chảy dềo dềo. “U ơi, con thương u lắm!” Trí óc chú cũng phát triển theo năm tháng. Cha

dần chút rượu xuống mâm rồi bỏ ra ngoài bờ ao ngồi. “Của tội của nợ.” Cha lẩm bẩm một hồi cho ngui ngoai. Mẹ biết ý ngăn chú Ngoạ mỗi lúc chú muốn bày tỏ tình cảm với mẹ. Mái tóc của mẹ mỗi ngày một bạc dần thì tình cảm của chú Ngoạ ngày càng tăng. Mà mỗi lúc chú tình cảm với mẹ thì cha lại buồn bực nên mẹ chuyển chú vào trong buồng. Chú ngồi trong buồng lủi thủi. thỉnh thoảng thấy chú cười, nhìn vào thấy chú đang bắt nết. Những bóng nắng tròn như quả quất chui qua mái rạ xuống chiếu.

Tôi không hiểu tình cảm của cha thế nào. Cha kín đáo, ít thổ lộ. Tôi không hiểu vì sao cả nhà đều thương Ngoạ mà cha thì không thương. Có lần tôi lần la hỏi cha, cha chỉ bảo: “Nhân đạo là tự sát. Người không ra người, ngợm không ra ngợm. Biết gì mà thương với xót kia chứ! Để mà thương những đứa lành.” Tôi nghĩ chắc cha ích kỷ chỉ muốn mẹ dâng hết tình cảm cho cha. Chính những tình cảm trái ngược của cha và chú Ngoạ như thế làm lưng mẹ càng thêm. Mẹ cứ âm thầm khóc. Mẹ muốn cha vui nên mẹ phải giấu tình cảm của mình với Ngoạ. Mẹ chăm sóc bữa ăn của cha ngon lành, đầy đủ. Phần mẹ, mẹ giấu vào tay nải để cho Ngoạ nhớ mai kia mẹ chết.

Tôi trở về nhà, mang nỗi đau của phần đời con gái không san sẻ được cùng ai thì gặp lúc cha mẹ và Ngoạ đang buồn khổ vì định mệnh. Tôi vào buồng ngủ với mẹ, ôm tấm thân gầy của mẹ mà lần lữa không dám thổ lộ cùng mẹ nỗi đau của mình. Ở trong buồng, thấy mẹ chăm sóc Ngoạ mà càng thương Ngoạ. Nhân ngày cha đi vắng, tôi đưa Ngoạ ra chái hè ngồi bắt chấy bắt rận cho. Lúc đấy tôi mới biết trên đầu Ngoạ đã có tóc bạc rồi. Ngoạ không có tuổi nhưng thời gian vẫn tàn phá cơ thể tật nguyên của Ngoạ. Tôi thương thân, thương em, nước mắt rơi lã chã trên đầu Ngoạ. Ngoạ quay lại nhìn tôi một hồi rồi Ngoạ lên cơn yêu thương như với mẹ: “Thảo ơi, Ngoạ thương chị lắm!” Tôi ôm Ngoạ kể lể nỗi đau. Tôi bảo Ngoạ: “Ngoạ ơi, chị chỉ muốn chết thôi.” Ngoạ bảo: “Thảo đừng chết. Chó nó còn muốn sống để ăn chút nữa là. Về với u, u thương chị. Ngoạ thương chị là được.” Nghe Ngoạ nói, tôi bỏ ý định chết. Nếu tôi chết, tôi sẽ giết luôn một sinh linh nữa đang sống trong tôi.

Tôi mang lời khuyên của Ngoạ ra đi để sống. Tôi tiếp tục công việc thành đạt của mình để đề bẹp dư luận lên án tôi với cái tội không chồng mà lại có con. Sẽ dễ dàng hơn nếu tôi cứ ở nhà với u, với Ngoạ nhưng cha tôi đã buồn khổ vì Ngoạ quá rồi. Cha tôi mong cho Ngoạ

chết đi thì Ngoạ cũng đỡ khổ hơn. Tôi cũng chẳng nói lại cho cha lời khuyên của Ngoạ với tôi ngày nào. Nếu cha hiểu được thì cha đã hiểu rồi.

Tôi sinh con, một bé gái tròn trĩnh như trăng mười sáu. Tôi viết thư về cho mẹ nhưng bảo đừng cho cha biết. Mẹ nhờ cô bé hàng xóm viết thư cho tôi. “Mẹ không đến với con được vì còn thằng Ngoạ.”

Tôi càng hiểu mẹ hơn khi con gái tôi ngày một khôn lớn. Nó hiểu tình yêu của tôi với nó nên nó yêu tôi vô hạn. Tình yêu của hai mẹ con tôi lấp đầy khoảng trống trong nhau.

Cha tôi mất trong nỗi buồn khổ mà chính người đã mang không trút bỏ được. Mẹ tôi khóc hờ chổng: “Ông ơi, đáng ra đời ông sướng mà ông lại không sướng. Có chín đận con thì tám đã thành người tử tế có hiếu có thảo. Còn có nó sao ông ghét bỏ nó để mang sầu vào thân? Ông chẳng xem người thiên hạ đó. Để ra người tử tế mà lại thành ma thành quỷ để người đời cười chê. Còn nó, nó lành như củ khoai, củ sắn. Mà nó lại biết thương cha thương mẹ lắm. Ông sướng mà chẳng biết mình được sướng đó thôi. Nay ông chết đi rồi cầu cho ông được siêu thoát, đừng mang thù mang ghét với con nữa ông ơi!”

Cha mất rồi, lưng mẹ gập lại. Chân tay mẹ chậm chạp, run rẩy. Ai cũng ngỡ mẹ chẳng sống được bao lâu nữa. Nhưng mẹ vẫn sống như mặt trời cần mẫn chiếu rọi cho trái đất. Mẹ không cấy ruộng, nuôi lợn nữa nhưng mẹ vẫn dậy sớm nấu cơm cho Ngoạ ăn. Cha chết rồi nên chú Ngoạ cứ lẻo đẻo theo mẹ. Mẹ đi đâu chú cũng tha thẩn theo đó với gương mặt hiền lành và đôi mắt không có tuổi. Chỉ có điều tóc chú cũng bạc trắng như tóc mẹ. Mẹ và chú Ngoạ đều không chống lại được sức tàn phá của thời gian.

Rồi chú Ngoạ chết. Chú chết rất thanh thản khi lên cơn yêu thương mẹ. Hôm ấy hai mẹ con xuống bếp nấu cơm ăn. Chú tha thẩn bên mẹ. Cơm chín rồi mà đầu gối mẹ cứng quá, không đứng dậy dọn cơm lên nhà được. Mẹ bảo chú kéo ít rơm rải lại gần bếp rồi ngồi ăn luôn ở bếp cho ấm. Chú Ngoạ cười rồi kéo rơm làm thành một cái ổ rất khéo. Mẹ bón cơm cho chú ăn. Chú ăn ngon lành. Ăn xong, chú cười khoái chí rồi lên cơn yêu thương mẹ. Mắt chú trợn lên. Đôi mắt tròn mắt bỗng nhiên tích tụ bao điều khôn ngoan và nó đã có tuổi. Tuổi năm mươi của một đời tận tụy. “U ơi, con yêu u lắm.” Mẹ lấy bấy không ôm chú vào lòng được như mọi khi, chỉ vỗ về chú thôi. Chú nhắm mắt nằm yên trong cái ổ rơm bên cạnh mẹ. Mẹ cũng

thảnh thơi ngồi bên chú chờ đợi. Đến chiều mẹ đánh thức chú dậy thì mới biết chú chết rồi. Lúc đó mặt chú thanh thản bao nhiêu thì mặt mẹ cũng thanh thản bấy nhiêu. Mẹ vuốt mắt cho chú rồi lẩm bẩm: “Cũng một kiếp người con ạ. Chẳng biết rằng các anh chị con sung sướng hơn hay con sung sướng hơn. Thôi con yên phận con rồi, giờ đến lượt mẹ đây. Mẹ mệt mỏi quá rồi, muốn nghỉ ngơi nhưng phải sống vì con đó thôi.”

Chú Ngoạ mồ yên mả đẹp xong thì mẹ cũng mất. Mẹ thọ trên chín mươi tuổi. Thọ nhất trong vùng. Theo tục lệ quê tôi, những ai chết thọ trên tám mươi tuổi thì con cháu không ai được khóc cả. Chỉ có đàn sáo hát chầu văn, hát chèo ò ò để đưa mẹ lên Tây Trúc. Con cháu vui vẻ cỗ bàn ba ngày để đưa tiễn mẹ. Ông trưởng họ luôn mồm nhắc chị em tôi không được khóc. Nhà phải vui như hội. Ngoài cổng, trẻ con tụ tập đông vui lắm. Khách khứa đến viếng xong cũng chẳng muốn về, ngồi lại góp vui. Tôi rơi vào trạng thái không kiểm soát được bản thân nữa. Tôi cười nói, đi đi lại lại. Trong lòng tôi muốn khóc lắm. Như một cái thác ứ nước muốn vỡ òa cho thỏa thuê. Nhìn vẻ mặt các anh chị em khác của tôi cũng thế. Tôi chạy vào buồng của mẹ. Tôi úp mặt vào nơi mẹ vẫn nằm. Thay vì sự khóc thỏa thuê, tôi bỗng thiếp đi. Trong cơn mơ, chân tay tôi co rúm lại như Ngoạ. Mồm tôi nhếch ra. Mắt tôi bỗng trợn ngược. Hai tay tôi quơ quơ trước mặt. “U ơi, con yêu u lắm!” Mẹ bỗng ngồi dậy, chạy nhào đến ôm chặt lấy tôi. “U đây, u biết con yêu u lắm. Thôi nào đừng vậy nữa, tội lắm.” Tôi thanh thản duỗi dài chân tay yên bình trong lòng mẹ. Chưa khi nào tôi cảm thấy mình được sung sướng như vậy. Ôi, giờ thì tôi biết chú Ngoạ của tôi đã sung sướng đến thế nào rồi. Mẹ ơi, con sẽ không khóc. Con khóc, mẹ sẽ không yên lòng được, phải không mẹ?”

Những dòng chữ cuốn hút Năm như Năm đang đọc một tác phẩm văn học. Năm không thể tự hỏi rằng đây có phải là những dòng chữ mình đã viết ra tối qua hay không. Mà chỉ có những cảm xúc đang dâng đầy. Mẹ, sao giống mẹ mà lại không phải tất cả những chuyện là của mẹ. Mẹ mới chỉ sáu mươi tuổi thôi và Năm chứ không phải là chú Ngoạ. Năm chỉ bị ngắn chân chứ có ngoạ đầu đầu. Nhưng khi đọc đến đoạn chú Ngoạ chết, Năm đã bật khóc nức nở. Khóc không thể kìm nén. Người đàn ông nhiều tuổi nhất phòng, là trưởng ban biên tập tên H., đến bên cạnh vỗ vào vai Năm.

- Sao thế, có trục trặc gì à? Nói nghe xem. Sáng nay thì đi làm muộn, giờ lại khóc nhè.

- Không, cháu không có chuyện gì đâu ạ. Cháu bỗng nhớ mẹ cháu thôi.

- Úi giờ cái cô này. À, thôi chết, lại tải truyện bậy xuống đọc rồi khóc chứ gì? Để xem nào.

Nắm cuống lên nắm lấy con chuột để tắt máy nhưng người đàn ông đã nhanh tay hơn.

- Cô ngồi tránh ra một bên. Giờ đến lượt cô cũng tải truyện vớ vẩn xuống xem thì tôi cũng phải xem xem thế nào.

Trong phòng làm việc này, Nắm vốn vừa sợ vừa nể người đàn ông này vì tính tình điềm đạm và chuyên môn lại rất giỏi.

- Ái chà, truyện ngắn hay quá! Cô lấy ở mạng nào vậy? Sao không thấy tên tác giả? Truyện viết thật xúc động. Chẳng trách cô khóc. Nước mắt tôi cũng chảy ra đây này.

Một niềm vui khôn tả ngập tràn lòng Nắm. Trời ơi, đó là một truyện ngắn ư? Nó chỉ là một bức thư. Hai má Nắm nóng bừng và mắt Nắm long lanh.

- Chú ơi!

- Gì nào? Ở cái cô này lạ chưa, vừa khóc xong mà mắt lại long lanh rồi. Sao có chuyện gì, nói đi?

- Cháu nói với chú chuyện này, chú đừng kể cho ai nhé! Kéo các chị ấy lại trêu cháu. Đêm qua cháu đã viết truyện này đấy. Ban đầu cháu định viết thư nhưng không hiểu sao giờ đọc lại thì lại ra thế.

- Cháu nói sao hả Nắm? Cháu đã viết ư?

- Vâng, chính cháu đã viết đấy ạ!

- Thật tuyệt vời! Cháu có biết cháu đang ẩn giấu một tài năng không? Tuyệt thật đấy cháu ạ! Ổi nhà văn đương đại đang cố gắng chỉ để viết được một truyện như cháu vừa viết đấy? Trời đã thương cháu rồi. Hãy cố lên Nắm ơi!

- ...

- Này, chú sẽ biên tập thêm câu chữ cho rồi kiểm một tờ báo nào đấy ta gửi đăng. À, mà chú nhớ ra rồi, tờ Phụ nữ đang có cuộc thi viết truyện ngắn có đề tài về mẹ. Truyện này rất hợp, ta sẽ gửi đi dự thi Năm ạ.

Năm sống trong trạng thái thật khó tả. Người lúc nào cũng lâng lâng. Suy nghĩ đứt đoạn. Không có cảm giác đói và khát. Cứ khoảng nửa giờ Năm lại bật máy để đọc lại bức thư mà bây giờ đã được đổi lại thành truyện ngắn có tên là “Chú Ngoạ”. Trưởng ban biên tập H. đã gửi truyện ngắn “Chú Ngoạ” đi dự thi hộ Năm rồi.

Buổi trưa, H. đã có một cuộc nói chuyện rất lâu với Năm.

- Chú rất cảm phục nghị lực và trí tuệ của Năm. Rồi cháu sẽ thấy, nếu người ta chấp nhận thì chỉ một truyện ngắn này thôi cháu đã có thể có tên trên văn đàn. Văn chương nó lạ lắm. Nó khác hẳn nghề báo. Cùng là những con chữ đó nhưng khi đề dưới tí hai chữ: truyện ngắn hoặc tùy bút, tản văn... thôi là đã chuyển hẳn sang một kênh khác rồi. Nó có sang trọng hơn không? Chưa chắc. Vì nó còn phụ thuộc vào bài viết đó. Nhưng điều chú muốn nói ở đây là không phải ai cũng có bản lĩnh và tài năng để viết những điều mình muốn thể hiện. Báo chí là một nghề kiếm sống. Đã là nghề rồi thì chí ít trên mặt bản báo của anh phải thể hiện những bài viết ký tên anh. Những bài báo phải thể hiện những quan điểm một cách khách quan nhất. Trong một chừng mực nào đó thì thể hiện quan điểm của bản báo mà thôi. Cái tôi của anh trong một bài báo phải giấu đi. Còn cái tôi trong truyện ngắn, tản văn hay tùy bút thì phải đậm đặc. Càng thể hiện được cái tôi khác lạ và bản lĩnh bao nhiêu thì càng thành công bấy nhiêu. Chú đang ghen tỵ với Năm. Mấy chục năm làm báo chú cũng muốn viết được một cái gì đấy nhưng không đủ bản lĩnh. Cơm áo gạo tiền cho vợ con làm chí khí của đàn ông nhụt đi rồi cô cháu ạ... Chú cũng cần phải bảo cho Năm biết trước điều này. Nếu cháu đã chọn văn chương để tiến thân thì cháu phải cực kỳ bản lĩnh. Vinh quang đấy mà nhiều cay đắng lắm.

- Nhưng cháu... Chú ơi, thân cháu thế này, cháu chỉ muốn sống như một người bình thường thôi.

- Ừ nhỉ, chú xin lỗi Năm. Mà thôi, cháu cứ sống hết mình đi. Cháu còn gì để mất nữa ở cuộc đời này đâu. Hãy nghe chú một điều, cháu hãy khóc cho mình và cười cho người khác nhé.

Và cháu hãy coi cuộc đời này là một cuộc chơi để cháu thể nghiệm thì cháu sẽ không phải đau khổ.

Nấm có coi cuộc đời này là một cuộc chơi không? Nấm sống thảo thiết với nó lắm. Nấm đã khát khao những điều bình dị nhất. Nấm muốn có một gia đình bình thường. Một người đàn ông có đôi chân ngắn như Nấm cũng được và một đứa con. Nấm sẽ tắt bật sớm tối để chăm sóc cho cái gia đình đó. Mọi người sẽ quây quần yêu thương nhau để Nấm không còn phải chịu cảnh cô đơn. Nấm có dám mơ mộng điều gì cao xa đâu. Nếu Nấm có một gia đình như thế thì tối đến Nấm sẽ chỉ đọc sách cho mọi người nghe. Với đứa con, Nấm sẽ đọc truyện cổ tích, còn ông chồng, Nấm sẽ đọc những câu chuyện tình lãng mạn. Đàn ông đang ngày càng ít đọc sách. Nấm biết điều đó bởi vì những người đàn ông ở cùng phòng làm việc với Nấm đều không đọc sách.

Reng... reng... Chuông điện thoại réo lên gắt gao cắt đứt mạch suy nghĩ miên man của Nấm. Ôi, chắc là anh rồi. Đã mấy ngày rồi anh không gọi điện cho Nấm. Nấm nhấc điện thoại, tim đập mạnh.

- Nấm đã ngủ chưa? - Không phải là người đàn ông của Nấm.

- Ai đấy ạ? - Giọng nói của Nấm không thể hiện sự thất vọng nhưng nhịp tim của Nấm đã chậm lại.

- Là chú đây.

- À vâng, cháu chào chú. Chú có việc gì mà phải gọi cho cháu vậy? Mai chú đi công tác à?

- Không phải đi công tác. Chú muốn nói chuyện với Nấm, không được à?

- Vâng. Buổi tối cháu chẳng bận việc gì đâu. Có việc gì chú cứ nói.

- Tối cháu thường làm gì?

- Cháu đọc sách.

- Chỉ có thể thôi ư?

- Vâng ạ.

- Vậy cháu không đi chơi à?

- Có, thỉnh thoảng đến nhà chị gái chơi.

- Vậy cháu không có bạn ư?

- Có mấy cô bạn thân hồi đi học nhưng chúng có gia đình cả rồi. Năm thì mười họa mới gặp nhau.

- Vậy Năm không có người yêu à?

- Chú cứ vui tính. Cháu thế này thì ai yêu kia chứ!

- Cháu hãy thử tìm kiếm. Chú tin là cũng có người yêu Năm chứ. Năm cũng rất đáng yêu. À, cháu có định viết cái gì nữa không đấy? Cháu có tài đấy, cố lên Năm ạ! Thôi ngủ ngon nhé!

Cuộc nói chuyện này bắt đầu một sự kiện gì đây? Một người đàn ông thật tốt với Năm chẳng? Có thật sẽ có một người đàn ông thật tốt muốn chia sẻ và giúp đỡ cho tài năng của Năm? Năm biết người đàn ông này là một người điềm đạm và chín chắn. Trong các cuộc nói chuyện buổi sáng, người đàn ông này thường đưa ra những câu kết luận sắc sảo. Nhưng các bài viết của người đàn ông này thì không được sắc sảo lắm. Cứ chung chung hoặc chỉ nêu ý kiến của người này người khác. Phòng làm việc của Năm gọi người đàn ông này là ông phát tiết. Có sự khôn ngoan, sắc sảo nào thì phát tiết hết ra đằng mồm rồi. Rồi mọi người lại bảo, ông ấy làm thế là vì muốn leo lên chức tổng biên tập. Phàm những phóng viên nào viết kém nhất thì rất dễ lên tổng biên tập. Vì sự thể như thế này. Phóng viên mà viết kém thì điều sang làm biên tập hoặc sang ban thư ký. Ở hai cái ban ấy thì cẩn thận một tí, khôn ngoan một tí, sắc sảo một tí thì ăn chắc là lên chức. Hiện tại người đàn ông đã ở chức trưởng ban biên tập rồi.

Người đàn ông này đã có vợ và hai con. Nhưng hình như cuộc sống vợ chồng không được suôn sẻ. Ờ, mà sao Năm lại nghĩ nhiều về người đàn ông này thế? Là bởi vì Năm cứ liên tưởng đến người đàn ông gần nhà dạo trước đã rủ Năm thử cái sự đời.

Nấm chỉ tin vào người đàn ông của Nấm. Người ấy không gọi điện thoại cho Nấm nhưng có thể sẽ viết thư chứ. Nấm vào mạng. “Bạn có một thư mới.” Chỉ có bấy nhiêu chữ thôi mà Nấm đã thấy hồi hộp.

“Em có nhớ anh không? Anh rất nhớ em. Mấy hôm rồi mắt anh bị đau mà vẫn phải đi công tác. Anh đi khoảng một tuần. Khi nào về anh sẽ gọi điện cho em. Chờ anh nhé! Anh viết cho em khi em đang ngủ. Ngủ ngon em bé nhé! Có một làn gió trong lành từ rất xa nhẹ ru em. Hôn em.”

Những dòng chữ nhòe dần rồi những giọt nước mắt to nhỏ tới tấp rơi xuống bàn phím. Nấm thẫn thức trong sự nhớ thương cồn cào. Cảm thấy thân thể rã rời, Nấm tắt máy tính rồi lên giường. Khi ngả lưng xuống tấm đệm, Nấm tưởng tượng ra đang trong vòng tay của người ấy. Người ấy đang ôm chặt Nấm vào lòng rồi thì thầm vào tai Nấm: “Chờ anh nhé, anh chỉ đi có mấy ngày thôi rồi anh sẽ về. Đừng khóc em bé. Nào ngủ ngoan đi. Thế. Ngủ ngoan nào...” Cơ thể Nấm tan loãng trong sự tưởng tượng. Nấm dịu dàng đi vào giấc ngủ.

Nấm sống trong trạng thái phấp phỏng chờ đợi. Người đàn ông của Nấm đi công tác một tuần sẽ không gọi điện cho Nấm đâu. Vả lại, nếu có gọi thì sẽ gọi về nhà. Nấm chờ một cuộc điện thoại khác. Nấm đã nghe rất nhiều cú điện thoại thế này. “A lô, tôi là biên tập viên của báo X. Xin thông báo với anh, chị, cô, bác... Bài báo mà quý vị gửi cho bản báo đã được sử dụng trên số báo ra ngày... Mời quý vị đến tòa soạn báo để lấy báo biểu và nhuận bút. Nếu không đến được, xin cho biết địa chỉ để chúng tôi gửi qua bưu điện.” Sự chờ đợi nào cũng có cảm giác tức thở.

- Nấm, đánh gấp cho tôi bài này để thay bài.

Sự bận rộn sẽ làm quên đi sự chờ đợi. Gần đến trưa, đã có người xách túi đi ra khỏi phòng. Nấm mãi miết đánh nốt những dòng cuối cùng. Điện thoại réo từ lúc nào Nấm cũng không nghe thấy, chỉ đến khi có người gọi:

- Nấm, có điện thoại.

- Vâng, bảo chờ em một chút.

Bước chân ngần ngừ của Năm không thể nào vội vã được.

- A lô, tôi nghe đây.

- Chị có phải là Năm không ạ?

- Vâng, là tôi.

- Tôi là biên tập viên của báo Phụ nữ. Xin báo với chị rằng truyện ngắn “Chú Ngoạ” của chị sẽ được đăng vào số tới. Chúng tôi muốn hỏi chị có gửi cho báo nào khác nữa không và tên tác giả vẫn để là “Nàng Năm” hay chị muốn đổi tên khác?

- Cám ơn chị đã gọi điện báo cho tôi. Đây là truyện ngắn đầu tay của tôi. Tôi viết xong là gửi cho báo của chị luôn đấy ạ. Tôi không gửi cho báo nào khác đâu. Còn về cái tên ấy mà. Đây là tên mẹ tôi đặt cho tôi. Tôi không muốn đổi nó đâu.

- Ý tôi không phải như chị hiểu đâu. Cái tên tôi muốn nói với chị là bút danh kia. Chị có muốn lấy một cái bút danh hay hơn tên Nàng Năm không?

- Tôi đã hiểu rồi. Chị cứ để nguyên cái tên mẹ tôi đã đặt cho tôi. Tôi muốn để mẹ tôi tự hào về cái tên mẹ tôi đã đặt cho tôi cho dù nó có xấu.

- Vâng, khi nào báo ra tôi sẽ gọi cho chị.

Năm đặt điện thoại xuống rồi đi về phía bàn làm việc. Những bước đi của Năm như không đặt xuống đất và cơ thể Năm thì không trọng lượng. Năm nhìn trần trời vào màn hình đã đầy những chữ mà như nhìn vào khoảng không vô tận. Năm không còn tồn tại với thời gian nữa.

- Xong bài chưa cô cháu gái? Sao ngồi ngây ra thế? Chú hỏi đã đánh xong bài chưa?

Những câu hỏi làm con tàu ý thức của Năm từ từ trôi ra khỏi hố đen.

- Dạ, chú hỏi gì cháu ạ?

- Chú hỏi cháu đã đánh xong bài chưa?

- Vâng, vâng, sắp xong rồi đấy ạ. Chỉ còn mấy dòng nữa thôi.

- Năm có chuyện gì vậy hả Năm? Có chuyện gì không vui à?

Năm đã nhận ra người đang nói chuyện với Năm là H., người đã gửi truyện hộ Năm. Năm xoay người nắm chặt lấy tay H.:

- Chú ơi, người ta vừa gọi điện đến báo tin cho cháu là số báo tới họ sẽ đăng cái truyện của cháu.

- Thật hả Năm? Thế là cháu thành công rồi. Thôi đánh nhanh bài đi, trưa nay chú khao cháu.

Sự ồn ào của ban ngày tới tấp bủa vây Năm. Bắt đầu từ phòng làm việc của Năm. Đầu tiên tất cả mọi người ra sức ca tụng Năm. Sự linh cảm của con lùn khôn ngoan cho Năm biết đó là những lời chúc thực lòng. Sau đó là sự ghen tỵ. Không phải là tất cả nhưng có đến một nửa chĩa ánh mắt đó về phía Năm trong cái nhìn vội vàng.

Một sự ồn ào nữa là những bạn đọc cảm nhận được những con chữ của Năm.

Và sự ồn ào này là ồn ào nhất. Một con bé tật nguyền có tài năng văn chương. Cái truyện ngắn ra lò chỉ vài ngày đã có phóng viên muốn đến phỏng vấn Năm. Họ cứ xoáy vào cái chân ngắn ngủn của Năm để đặt các câu hỏi rằng: “Ngoài cái việc nó ngắn thì nó có đau không?”, rằng: “Nó có gây khó chịu gì không?” Nghe Năm trả lời không, họ có vẻ thất vọng. Giá như Năm kể rằng đêm đêm cái chân ngắn ấy nó tàn phá giấc ngủ của Năm vì cái sự ngắn ngủn đó là do một căn bệnh hiểm nghèo. Trong thời gian tới nó sẽ có thể đe dọa đến tính mạng của Năm. Thôi, nếu không tìm được sự ly kỳ trong câu chuyện kể thì trong bức ảnh chụp vậy. Họ cứ một mực đòi chụp Năm trong tư thế đang đứng. Điều này thì họ cũng không thể miễn nguyện vì chẳng bao giờ Năm đồng ý chụp ảnh. Đó là lời thề của Năm. Sau rốt Năm yêu cầu họ đừng viết về đôi chân ngắn của Năm. Họ bảo thế thì còn gì để mà viết nữa, bây giờ có hàng trăm cô gái trẻ viết văn kia, và lại một truyện ngắn thì đã là cái gì, gọi là có chút ăn may, cái ẩn tượng là ở đôi chân ngắn kia kìa.

Năm đã đón nhận những điều đó một cách hồn nhiên vì chưa biết cách suy diễn. Người đàn bà xinh đẹp cùng phòng đã nói với Năm:

- Chị đã dạy em sự cao ngạo chưa nhỉ? Chị không biết em có viết được tác phẩm nào nữa hay không nhưng với thân phận của em bây giờ, em có muốn sống hồn nhiên, giản dị với cuộc đời cũng không được nữa rồi. Văn chương là một sự cao sang không phải dành cho một con lùn. Em có hiểu điều chị muốn nói với em không? Một con lùn phải biết thân phận mình, ngu si, nghèo khó đi một chút để người ta thương hại. Còn một khi mày muốn vượt chúng anh, chúng chị ư? Mày sẽ phải trả giá đấy, nghe chưa! Nếu em cứ hồn nhiên thế, người ta sẽ nhảy lên đầu em đấy. Mà em thì không thể nhún mình được nữa. Em hãy ngẩng cao đầu mà sống. Em sống thế này: "Tôi không động đến ai thì đừng có ai động đến tôi. Các người có đôi chân dài thì tôi có đôi chân ngắn. Các người đi mười bước thì tôi đi hai mươi bước. Nhưng con đường không chỉ đếm bằng bước đi mà bằng ý nghĩ. Ý nghĩ của tôi bay xa hơn của các người."

- Em cảm ơn chị rất nhiều. Chính chị là người đầu tiên khuyến khích em phải sống khác đi.

- Chuyện vặt, Năm xúc động làm gì. Nói chung chị chẳng tốt đẹp lắm đâu. Hôm nay ngứa mồm thì khuyên Năm vậy, chứ ngày mai lại đi dè bủ Năm đấy.

- Em chẳng tin chị lại đối xử với em như thế.

- Thôi đi cô. Hôm nay cô khác hôm qua rồi. Hôm qua cô chỉ là con Năm tật nguyền làm cái nghề đánh máy để kiếm cơm. Còn hôm nay cô là một nhà văn trẻ đầy triển vọng. Ai nghi ngờ cô chứ còn tôi, tôi biết cô còn đi xa được nữa đấy.

- Chị ơi, sao chị lại khóc?

- Tôi khóc đâu.

- Nước mắt trôi hết cả phần rồi.

- Thôi, tôi đi đây. Cứ ngồi nói chuyện với cô lại mãi lòng. Dường như tôi nhìn thấy cái sự tật nguyền của tôi.

Năm không hiểu hết ý tứ của những lời người đàn bà đẹp nói với Năm. Nhưng Năm đã chứng kiến từng ngày các cuộc bình luận cá nhân. Họ lôi những chuyện từ thượng cổ lai hy

của nhau, từ việc cô này hôi nách đến anh kia chuyên để tuột khóa quần. Có mặt người này họ nói người kia. Chính một người trong nhóm đang say sưa nói mà bỗng có chuyện phải đi ra ngoài thì lập tức sẽ được mang ra nhắm ngay. Năm đã nhiều phen tức tưởi vì những câu chuyện rất khả ố. Người đàn bà đẹp chính là người hay bị mang ra làm đồ nhắm nhất nhưng khi chị ta nhập cuộc thì miệng lưỡi chị ta cũng ghê gớm nhất.

Ôi sự đời mới có thể mà sao đã phức tạp quá!

Reng... reng. A lô, tôi nghe đây. Là anh đây. Vâng, em chào anh. Em có chuyện gì không mà sao không viết thư cho anh? Anh đi công tác về cứ tưởng sẽ được đọc thư của em mà không có. Anh buồn quá! Mấy hôm rồi em bận quá nên em quên mất. Em quên cả anh rồi sao? Không đâu, em rất nhớ anh. Mắt anh đã khỏi chưa? Vẫn chưa khỏi. Anh đang cười với em vậy thôi chứ mắt anh đang đau đây này. Em nói câu gì để anh khỏi đau bây giờ? Em nói em yêu anh đi. Em yêu anh. Tí nữa em phải viết thư cho anh đấy. Anh. Sao, em nói đi! Em nhớ anh à? Em sẽ viết thư cho anh dài đấy. Em có biết những lá thư của em làm anh rất vui không? Em biết và em muốn viết để báo cho anh một sự bất ngờ. Sự bất ngờ gì thế, nói đi, anh không thể chờ. Em là nhà văn đấy. Nhà văn ư, trời ơi, sao bây giờ em mới nói với anh? Vì bây giờ em mới là nhà văn mà, trước khi quen anh, em chỉ là một nhân viên đánh máy ở tòa soạn báo thôi. Em sẽ gửi tác phẩm của em cho anh đọc nhé! Gửi ngay cho anh đấy! Thế ra cô bé của tôi là nhà văn. Anh rất mê nhà văn. Thôi em đi ngủ đi, khi ngủ nhớ mơ về anh nhé! Hôn em được không? Vâng.

Năm rất vui. Một niềm vui có tên gọi. Lần đầu tiên Năm xưng mình là nhà văn mà không ngại ngùng. Cái tên nhà văn cứ âm vang trong đầu Năm nhưng Năm không biết thổ lộ cùng ai vì còn ngượng ngùng, xấu hổ, thế mà Năm đã nói ra được với người ấy rồi.

Năm đã thực sự gia nhập làng văn khi truyện ngắn “Chú Ngoạ” đoạt giải nhất trong cuộc thi. Một sự nhập cuộc cực kỳ may mắn. Lần này thì là những bài báo thật sự chứ không phải như lần trước, khi họ chỉ muốn khai thác cái chân ngắn của Năm. Giải nhất chứ có phải chuyện thường đâu. Năm được mời đi dự hội nghị viết văn trẻ. Năm đã dành hẳn một ngày để lựa chọn áo quần. Năm đứng trước gương thử đi thử lại các bộ quần áo. Càng thử càng thất vọng. Cái màu hồng, màu vàng thì tôn phần người phía trên thật óng ả nhưng lại làm

cho đôi chân ngắn có vẻ nổi bật. Màu đen thì trông già đi rất nhiều. Thôi thì hãy chọn màu dung hòa là màu xanh vậy.

Tên chính thức của hội nghị là: Hội nghị của những người viết văn trẻ. Hội nghị này đã được câu chuyện buổi sáng bình luận như sau: Trẻ ở đây có hai nghĩa. Một là mới vào nghề viết văn thì gọi là trẻ. Vậy có người đến bảy mươi tuổi mới vào nghề viết thì có gọi là nhà văn trẻ không? Khó nhí? Bảy mươi tuổi phải kính lão đắc thọ chứ! Cứ gọi là trẻ thì các cụ chửi chết. Vả lại, chỉ cần các cụ in được một cái gì gì đó là các cụ đã có quyền tuyên ngôn dạy dỗ con cháu rồi. Vậy thì phải khống chế cái tuổi gọi là trẻ. Bởi vì cái hội nghị này có nhiều phần cần phải dạy dỗ, định hướng cho những người mới vào nghề kéo mai kia cứng nghề khó bảo. Ở tuổi nào thì còn dạy bảo được? Ba mươi lăm hay bốn mươi? Ba mươi lăm thì còn dễ nói chứ bốn mươi là đã cứng cổ. Ba mươi lăm vậy. Nhưng danh sách ba mươi lăm thì lèo tèo quá. Thôi bốn mươi. Chốt nhé! Năm ở tuổi hai mươi tám, thật trẻ.

Người đàn bà xinh đẹp A dạy Năm phải sống cao ngạo. Sống cao ngạo là thế nào, Năm chưa hình dung được. Chỉ biết bây giờ Năm đang rất khó xử. Năm rất muốn đến dự hội nghị. Năm muốn hòa nhập vào cuộc sống của những người bình thường. Nhưng Năm lại rất sợ những ánh mắt nhìn. Sống ở đời đã hai mươi tám năm, Năm đã chứng kiến bao ánh mắt nhìn của cuộc đời. Có gì khác đâu. Tại sao bây giờ Năm lại sợ? Có lẽ trước đây Năm chỉ là một cô gái có đôi chân ngắn, còn giờ đây Năm đã là nhà văn. Nhà văn thì khác gì một người bình thường? Nhà văn thì phải cao siêu. Vậy Năm có cao siêu không? Năm không biết. Năm mơ mộng. Năm sẽ mai danh ẩn tích rồi viết những tác phẩm thật hay để người đời đi tìm. Tìm rồi đặt ra những huyền thoại. Cuối cùng thì Năm sẽ xuất hiện. À, thì ra cũng phải xuất hiện cơ mà. Vẫn phải xuất hiện với đôi chân ngắn này. Mà cũng không thể mơ mộng thế được nữa. Năm đã tự xuất hiện rồi.

Năm đến hội nghị thật sớm rồi ngồi xuống tí hàng ghế cuối cùng. Năm đã nhìn thấy phía ngoài sân những cô gái thật ăn diện đi đi lại lại. Có cô nhà thơ mặc một chiếc đầm tây quăng hờ hết cả cái lưng bị se. Chắc cô ấy định tố cáo điều gì. Có cô thì mặc một chiếc váy ngắn hờ hết cả chiếc đùi dế, trông thật phản cảm. Còn đàn ông thì chẳng ăn diện mấy. Về mặt những người đàn ông như trĩu nặng ưu tư thành ra sự ăn vận đẹp của các cô nhà thơ như là ném

gió vào không khí. Chết nỗi Năm nghĩ gì thế nhỉ? Chao ôi, thì ra tất cả các câu chuyện buổi sáng và cái cách bình luận cá nhân đã ngấm vào Năm từ bao giờ.

Nhưng có điều lạ. Khi vào trong hội trường thì dường như có một sự sắp đặt trước. Có rất nhiều đôi đàn bà và đàn ông ngồi cạnh nhau như trong rạp xi nê. Ngồi trước Năm là một đôi còn trẻ. Họ ước chừng chỉ bằng tuổi Năm. Sau cùng cũng có một người vào ngồi cạnh Năm. Một người phụ nữ trung niên. Chị ấy đến muộn.

Sau phút chào cờ, cả hội trường im lặng thì sau đó người ta nói chuyện rào rào, mặc ai nói ai nghe. Như đôi trẻ ngồi trước Năm đang làm quen nhau. Họ xuýt xoa bảo rằng đã đọc tác phẩm của nhau và đó là những tác phẩm hết ý. Năm muốn nghe trên kia người ta đang nói cái gì mà thật khó. Biết thế này thì ngồi lên trên cho rồi. Năm ngọ nguậy khó chịu. Năm không rõ có thốt ra lời phàn nàn nào hay không mà bỗng nhiên người phụ nữ trung niên quay sang nói với Năm:

- Em ơi, hội hè thế cả thôi, em đừng bức mình làm gì kéo có người độc mồm lại nói, ả gà mái hết trứng rồi nên cứ cục tác đạo đức.

Năm co rúm người lại. Một hồi người phụ nữ trung niên quay sang Năm, cười rất tươi:

- Em động lòng hả cô bé? Bộ mặt đẹp như thiên thần thế kia nếu không phải bị đôi chân hơi ngắn thì ngồi quanh em bây giờ phải ít nhất là bốn người đàn ông. Một bên phải, một bên trái, một trước, một sau. Thôi chị đùa đấy. Em viết văn hay làm thơ?

- Em mới viết được có một cái truyện thôi chị ạ.

- Bây giờ em làm ở đâu?

- Em làm nhân viên vi tính ở tòa báo X.

- Chị làm thơ, hiện làm ở nhà xuất bản. Chị em mình làm quen nhé! Em biết không chị đã ba lần đi dự hội nghị này đấy. Năm năm tổ chức một lần. Chị làm thơ từ bé nhưng đến hơn hai mươi tuổi mới in thành tập. Vậy là hai mươi lăm tuổi chị được mời đi dự lần đầu. Bây giờ

chị bốn mươi. Thế nào chị cũng được đi dự lần nữa vì cuộc sống hiện đại năm mươi tuổi vẫn là trẻ.

- Chị ơi, thế hội nghị nào cũng như thế này ư?

- Ừ, rưa rứa.

- Vậy thì chán lắm.

- Chán là chán thế nào? Sẽ có các cuộc làm quen gặp gỡ bất ngờ thú vị lắm. Rồi có khi dẫn đến tình yêu hay phết.

- Chị có gia đình chưa hả chị?

- Con trai chị đã vào đại học còn chồng thì bỏ lâu rồi... Này sắp đến giờ ăn trưa đây, chị em mình lĩnh ra ngoài kiếm chỗ ngồi đi.

- Thôi em ngại lắm. Em không ăn đâu. Em đi về đây.

- Ừ, cũng phải. Rồi những ánh mắt cú điều làm em chẳng ăn được gì đâu. Chiều em có đến dự nữa không, chị chờ?

- Chị chờ em nhé!

Buổi chiều Năm đến sớm nửa tiếng mà ngoài sân đã đông người. Năm đi thẳng vào trong hội trường và biết rằng có nhiều ánh mắt đang nhìn theo mình. Chị nhà thơ vẫn chưa đến. Năm giở tờ báo mang theo từ nhà ra đọc để giết thời gian. Có hai người vào ngồi cạnh Năm. Họ muốn làm quen với Năm. Hai chàng thi sĩ ở tỉnh lẻ. Năm không tự tin lắm nên câu chuyện tẻ nhạt. Một người đàn ông già đi về phía Năm ồn ào:

- Người ta chỉ cho tôi có cô Năm ở đây. Cô Năm đâu nhẩy?

- Dạ cháu đây.

- Bác là nhà văn K. Bác đọc truyện của cháu rồi. Hay lắm. Cháu có tài đấy. Sao không ra kia giao lưu với các bạn?

- Cháu ngại đám đông ạ.

- Này đứng lên bác xem cháu nào. Người ta bảo chân cháu bị tật nguyên.

- Cháu không bị tật nguyên đâu bác ạ. Nó chẳng đau gì, nó chỉ ngứa thôi.

- Được rồi, vậy thì không sao cả. Cháu biết không, có một nhà văn nước ngoài nói rằng, nhà văn phải trải qua tất cả những khổ đau, vui sướng, kể cả mất mát ở đời để có cái mà kể lại. Cháu cứ ra trước đám đông kia để xem ánh mắt nhìn của thiên hạ thế nào mà kể lại trong tác phẩm của mình. Cố lên con gái.

- Vâng, cháu sẽ cố nhưng phải dần dần bác ạ.

- Nào mấy chàng thi sĩ. Cô gái này không phải là đối tượng săn đuổi của các chàng đâu.

- Bác đừng nói thế. Chúng cháu dân nhà quê cũng tự ti lắm.

- Thế hả, vậy thì hãy kết bạn với nhau đi. Con gái, đây là “các” (card) của bác. Khi nào chán đời thì gọi điện cho bác nhé. Chào các bạn trẻ.

Một lúc sau nữ nhà thơ mới đến. Chị đuổi thẳng cổ hai thi sĩ tỉnh lẻ ngồi cạnh Năm đã chiếm chỗ của chị. Dẫu thế hai nhà thơ trẻ rất vui vì được làm quen với nữ nhà thơ. Họ nói họ đọc nhiều thơ của chị và rất ngưỡng mộ. Nữ nhà thơ nói chuyện với họ rôm rả, quên cả Năm. Tuy nhiên Năm đang trong tâm trạng rất vui. Năm như vừa tìm được một vệt sáng trong đường hầm đen tối. Năm sẽ đối diện với cuộc đời để viết nên tác phẩm.

Hội nghị diễn ra hai ngày. Ngày hôm sau đi tham quan một số tòa báo, Năm không đi. Buổi chiều chia tay tại hội trường, Năm đã có hơn mười địa chỉ của những người muốn làm bạn với Năm.

Quả nhiên, một ngày dự hội nghị, với ba bài phát biểu của quan chức và mười bản tham luận mà chẳng lọt vào tai Năm từ nào cả. Chắc đa số người dự hội nghị đều như Năm. Nhưng Năm cảm thấy mình đã được rất nhiều.

Cuộc sống của Năm dường như đã thay đổi hẳn từ sau cái hội nghị đó. Căn nhà của Năm luôn tấp nập khách. Nó trở thành nơi người ta trốn chạy nỗi cô đơn. Có lẽ ngôi nhà của các nhà văn, nhà thơ khác cũng vậy, chỉ có điều đôi chân của họ dài hơn chân của Năm, vì thế họ hay ra khỏi nhà.

Đầu tiên là nữ thi sĩ. Chị nói nhà của chị rộng gấp mười lần nhà của Năm, vì thế mà nó trông trải quá. Đứa con chị đã lớn, nó cần bạn bè hơn là mẹ. Vả lại cái chính là chị rất yêu và tin Năm, chị bảo thế. Năm không hiểu vì sao vừa gặp Năm mà chị đã tin yêu Năm. Năm là một kẻ cô đơn nên cũng chấp nhận chị. Chị đã kể cho Năm nghe rất nhiều chuyện của chị và chuyện của đời. Rằng thời chị mười tám tuổi, tình yêu đầu đời của chị đã dành cho một người đàn ông có vợ. Một người đàn ông có tài. Tài đến mức luôn luôn để chị và người vợ đó gặp nhau mà không một chút nghi ngờ. Rồi người đàn ông đó cũng cưới chị. Khi chị sinh con được nửa năm mà không thấy chồng về thăm, chị liền bế con về Hà Nội để tìm chồng. Lăn theo địa chỉ chồng để lại mà vào thì chẳng ai biết người có tên như thế. Một ngày trời đói khát không người quen. Sập tối, chị bế con đi lang thang vào công viên để tìm một ghế đá qua đêm. Xa xa kia, dưới một gốc cây đu đưa một chiếc võng. Một người đàn ông ngồi giăng chân ôm trong lòng một người đàn bà bế một đứa bé. Chị cứ nhìn, nhìn mãi thì thấy họ quen quen. Chị liền bồng con lại gần. Thì ra là chồng chị và người đàn bà mà chồng chị vẫn gọi là em gái. Chị gọi chồng:

- Anh ơi, con đã được sáu tháng rồi anh ạ.

Chồng chị lấy tay che mặt. Người đàn bà đang ngồi trong lòng chồng chị đứng dậy:

- Em ơi, em nói gì vậy?

- Em nói với chồng em chị ạ.

- Chồng nào?

- Chồng em đang nằm với chị.

- Nhưng đây cũng là chồng chị mà em. Con chị đây, thằng bé cũng được sáu tháng. Còn con chị nó thì được ba tuổi em ạ.

- Vậy thì em bế con về nhà đây chị ạ. Thấy anh ấy mãi không về, em bế con đi tìm. Thôi thì cứ như em chưa tìm thấy chồng.

Người đàn bà ôm lấy chị mà khóc:

- Em cứ về trước đi! Chị nói chuyện phải trái với anh ấy xong thì chị sẽ trả chồng lại cho em. Khổ thân em còn trẻ quá.

- Thế rồi sao hả chị? Sao chị không kể tiếp đi, em hồi hộp quá.

- Thế rồi sao ư? Chị thì làm thơ còn người đàn bà đó cho đứa con đỏ hỏn rồi bỏ đi đâu không biết.

- Thế còn người đàn ông kia?

- Rồi thì lẳng nhăng mãi cho đến khi đứa con chị được bảy tuổi chị mới dứt được ông ấy.

- Thế sao chị không đi lấy chồng khác?

- Ừ thì dăm bảy mối tình chứ chẳng ít đâu nhưng chẳng động lại ai lâu. Nỗi cô đơn như một định mệnh của nhà thơ mà em.

Người đàn bà làm thơ này đã như hút hồn Năm, làm Năm không còn mong chờ những cú điện thoại của người đàn ông của Năm. Những câu chuyện của chị cứ như những trang tiểu thuyết vậy. Nghe xong mỗi câu chuyện, Năm có cảm giác đêm về khi chỉ còn một mình với chiếc màn hình, Năm chỉ cần in nó từ trong óc ra. Năm đến nhà chị chơi rồi ăn ngủ cùng chị. Khi chỉ có hai chị em, chị yêu chiều Năm như con gái. Chị đọc những bài thơ mới cho Năm nghe. Rồi chị kể những dự định làm ăn của chị. Quả thật chị làm ăn rất giỏi. Thường thì các nhà thơ có mấy ai giàu nhưng chị thì giàu có thật sự. Cơ ngơi nhà cửa của chị khang trang. Chị còn mấy mảnh đất làm vốn.

Nhưng thực chất ở ngoài đời chị rất đổi nổi tiếng. Nổi tiếng về thơ hay. Nổi tiếng về sự sống. Những câu chuyện người ta nói về chị khác hẳn những câu chuyện chị đã kể cho Năm nghe. Có những chuyện thực thực hư hư. Có những chuyện như là giai thoại. Kể ra cũng hay, một người còn sống hân hoi mà người đời đã đặt thành giai thoại.

Chị rủ Năm đi chơi chùa trên một con đò xuôi dọc sông. Chị kể cho Năm nghe vì sao chị làm thơ. Không phải là khi chồng lừa dối chị đâu mà từ khi hơn mười tuổi, vào chiều Ba mươi Tết, chị phải đưa đứa em ra đồng chôn cất. Câu chuyện của chị đều đều và mặt chị thì không chút cảm xúc. Lúc xuống đò, trời tạnh ráo. Khi chị kể câu chuyện xa xưa ấy thì trời bỗng lất phất mưa. Hạt mưa cứ mỗi lúc một mau thành ra mặt sông cứ như sương như khói. Một con đò bé nhỏ xuyên qua làn sương khói ấy mà đi. Nước mắt của Năm hòa vào làn sương khói ấy. Còn mặt chị vẫn khô ráo.

Lên chùa, Năm khấn Phật phù hộ để không bao giờ phải chứng kiến cái cảnh như chị.

Buổi tối trở về nhà, Năm tắm rửa sạch sẽ sau khi đã ăn uống đầy đủ. Mùa xuân muỗi nhiều, Năm xịt thuốc muỗi rồi mà vẫn phải đi tất và đội mũ. Năm chuẩn bị chu đáo để bắt tay vào viết. Những xúc cảm ứ đầy tim. Năm đã đặt được tên cho tác phẩm đó là “Nàng thơ”. Năm chọn một kiểu chữ rất đẹp để viết tên truyện ngắn. Ở dưới tí truyện, Năm viết: “Truyện ngắn của Nàng Năm”. Rồi nàng nhấn enter. Xong rồi Năm ngẩn người. Câu đầu tiên sẽ viết thế nào đây? “Tôi làm thơ từ năm mười tuổi khi em tôi chết vào chiều Ba mươi Tết.” Ôi trời, đây đâu phải là câu văn. Năm nhấn vào nút xóa. “Trên con thuyền nan trôi dọc bờ sông trong một buổi sáng sương khói mịt mù, người đàn bà đã kể cho tôi nghe về chị. Chị đã làm thơ.” Sao mà giống một bài báo thế? Đầu Năm nặng trĩu và nổi thất vọng tràn đầy trong lòng. Năm ngồi trên trời nhìn vào màn hình nửa giờ đồng hồ mà vẫn không biết bắt đầu từ con chữ nào. Năm tắt màn hình rồi lên giường nằm, lấy chăn trùm kín đầu. Năm tự nhủ mình hãy cố ngủ đi. Phải ngủ đi nếu không muốn bị một cơn đau đầu khủng khiếp và một cơn khóc nháo chìm cơ thể. Triệu chứng đã bắt đầu rồi Năm ơi. Không thể để mình rơi vào trạng thái như vậy. Đau đớn không thể tả, rồi không biết có vượt qua được như các bạn trước không? Nếu không vượt qua được mà đầu hàng cơn đau đó thì Năm lại về với số 0 tròn trịa. Năm hãy vượt qua đi! À phải rồi, người đàn ông của Năm. Anh bảo với Năm rằng lúc nào rồi anh sẽ gọi điện cho Năm. Gần một tuần nay anh không gọi điện cho Năm rồi, chắc là anh bận lắm. Giá mà bây giờ anh có mặt ở thành phố này nhỉ? Năm sẽ đến với anh. Năm sẽ sà vào lòng anh và anh sẽ ôm Năm thật chặt. Hôm trước anh bảo, bao giờ anh được hôn em thật. Còn em chỉ cần anh nói anh hôn em là người em đã tan loãng ra rồi. Sao mãi anh không về? Anh bảo đến mùa hè. Bây giờ là mùa xuân rồi, chỉ còn mấy tháng nữa thôi.

Em sẽ chờ anh về để được yêu anh dù một lần thôi. Rồi sau đó em sẽ sống với những hoài niệm đó là đủ. Em sẽ yêu anh hết mình. Em sẽ trao cho anh tất cả những điều em đang gìn giữ. Anh đã hiểu lòng em. Anh cảm động về tình yêu em đã dành cho anh. Em xứng đáng được nhận sự ngọt ngào và hạnh phúc. Anh sẽ mang đến cho em sự lắng đọng dịu dàng. Và em sẽ sinh cho anh một cô con gái. Không, một cậu con trai cơ. Thế thì hai đứa vậy. Không, bốn đứa cơ. Sao anh tham thế? Vì anh muốn yêu em. Con mình sẽ cao giống anh và trắng như em. Em sẽ sinh cho anh nhiều con nhưng em sợ nhất là khi chúng ốm. Anh cũng rất sợ điều đó. Bố anh ốm anh đã không có mặt ở nhà. Rồi khi ông qua đời anh cũng không thể về. Đó là nỗi ân hận lớn nhất của đời anh. Anh đã khóc rất nhiều mà không thể nguôi ngoai nỗi ân hận. May mắn của đời em là đến giờ em vẫn chưa phải chứng kiến cái chết của người thân. Anh cũng cho đó là một may mắn. Nhưng người già chết thì sự nhớ thương ít hơn khi trẻ con chết phải không anh? Không phải đâu em ạ. Sự nhớ thương còn là do tình cảm và những kỷ niệm. Có thể, anh không biết nữa. Trẻ con là vì mình đang yêu thương chúng mà. Như một đứa con của chúng mình. Anh hãy yêu em đi. Anh yêu em mà. Ừ thế. Anh... Trong tư thế cuộn tròn, Năm như đang nằm trong vòng tay của người đàn ông của Năm. Người đàn ông của Năm đang cởi những khuy áo của Năm. Rồi bàn tay ấm áp diệu kỳ đang xoa ngực Năm. Năm nép chặt vào ngực anh. Một cảm giác ngất ngây ngự trị cơ thể Năm. Và ý nghĩ cứ thế miên man. Năm rất yêu quý trẻ con. Mỗi lần nhìn thấy một đứa bé là Năm ngắm mê mãi rồi ước ao được bế bồng, hôn hít nó. Một đứa con. Bao lần Năm đã thầm ước ao Năm có một đứa con.

Chiều Ba mươi Tết trong cái nghèo thì Năm biết. Thì quê Năm cũng nghèo lắm mà. Sự tất bật vào sáng Ba mươi Tết quanh nồi bánh chưng thì Năm cũng biết. Lũ trẻ con háo hức trong bộ quần áo mới thì Năm cũng biết. Và cái răng mới nhú nho nhe như thẳng cún nhà chị gái thì Năm cũng biết rồi. Còn đứa bé kia. Đứa bé kia nếu nó là con của Năm thì sao? Nó là con tôi. Không thể như thế. Nhưng nó là như thế đấy. Chiều Ba mươi Tết trong cái lạnh đầu hiu của vùng sơn cước... Anh yêu em đi! Trời ơi, anh yêu em đi! Em rất muốn và em khao khát... Ngất ngây và không còn tồn tại. Anh của em. Anh... Anh...

Nắm chìm sâu trong cảm giác mê mẩn. Phải một lúc lâu sau nhận thức mới quay trở lại. Nắm nhận thấy mình đang trần trụi giữa đám chăn gối nhàu nát. Và khoảng giữa hai đùi Nắm ẩm ướt. Nắm vuốt lấy chăn trùm lên người. Chỉ một mình Nắm đã tự thỏa mãn tình yêu cho mình.

Nắm nức nở. Tim đau như có ai đó bóp chặt. Hai tay Nắm ôm chặt lấy ngực để nén cơn đau. Cơn khóc không thể nào kìm nén. Nắm khóc nức lên. Khóc nghẹn ngào tức tưởi. Nước mắt chảy ướt đầm cả gối. Cơn khóc làm Nắm co quắp người lại. Nắm đã cảm thấy cơ thể đang chìm dần như một cơn buồn ngủ. Không thể chìm xuống thế này. Nắm cựa quậy để cố vượt ra khỏi trạng thái đông cứng. Chân tay bại hoại. Đầu óc mất phương hướng, quay cuồng. Không thể thế này. Nắm cố duỗi tay ra. Khớp cổ tay cứng ngắc và đau không thể duỗi được. Mình làm sao thế này? Nắm nằm im và tự hỏi. Mình đang chìm xuống. Chìm xuống đâu? Chìm xuống số phận. Vậy phải làm sao bây giờ? Hãy ngồi dậy, đừng nằm như thế, sẽ chìm xuống đấy. Nằm xuống có phải là chết không? Chết còn tốt hơn là đầu hàng số phận. Vậy nàng thơ nằm đấy là nàng đã đầu hàng số phận rồi à? Không. Nàng nằm đó khi nàng đã làm xong bốn phận. Còn Nắm, nàng mới chỉ bắt đầu thôi. Phải ngồi dậy ư? Phải ngồi dậy.

Nắm thu hết sức lực rồi bật dậy. Rồi nàng lấy bẫy đi vào nhà tắm, vẩy nước lạnh lên mặt. Nàng nhìn mặt mình trong gương. Đôi mắt sưng húp và mặt thì trắng bệch. Nắm lấy hai tay xoa xoa lên hai mắt rồi xoa đều xuống hai gò má. Một lúc máu đã dồn về. Đúng rồi, nàng đã làm xong bốn phận rồi thì nàng nằm đó, mặc cho sự đam tiểu và những giai thoại. Phải rồi, nàng nằm đó.

Nắm vội vàng bật máy. Cái tit truyện rất điệu dàng và hàng chữ phía dưới vẫn còn được lưu lại. Nắm nhấn enter rồi shift. “Nàng nằm đó...”

“Nàng nằm đó, đẹp như Đức Mẹ Đồng trinh. Làn da trắng mịn màng, đôi môi cắn chỉ mím chặt. Vầng trán thanh thoát. Một lọn tóc rơi một cách ý tứ trên trán nàng.

Đó là một sự thanh thản. Chưa bao giờ nàng thanh thản đến vậy. Trái tim cô đơn của nàng sẽ thôi gào thét: “Em muốn ôm cả đất. Em muốn ôm cả trời. Mà sao anh ơi, không ôm nổi trái tim một con người.”

Và trái tim đàn bà của nàng sẽ thôi phải giấu cọt. Nàng vẫn mang một chiếc vòng trong mình khi đã mãn kinh.

Sẽ còn lại gì: Thor và chiếc bóng của nàng đã bị người thêu dệt và cắn cho rách nát.

Một lần, có hai người đàn ông đi qua nhà nàng. Hai kẻ say. Con chó nhà nàng xồ ra cắn. Hai kẻ say vào bắt vạ. Nàng bảo: “Hãy chỉ cho tôi xem vết chó cắn, tôi sẽ đền bù cho.” Hai kẻ say lè nhè: “Này cô em, chó nhà cô em không cắn vào thân thể chúng anh nhưng nó cắn vào bóng chúng anh đây. Cái bóng chúng anh đã bị một vết thương lớn. Cái bóng chúng anh mà không khỏe thì thân thể chúng anh làm sao mà khỏe được? Thể nào chúng anh cũng bị ốm. Vậy cô em phải nôn tiền ra cho chúng anh đi chữa cái bóng của chúng anh bị chó nhà cô em cắn đây này.”

Nàng rất tức giận nhưng cũng phải chi ra một khoản tiền.

Sau chuyện đó, nàng nghĩ ngợi về cái bóng: cái bóng, tất nhiên là người ai cũng có cái bóng. Ngày xưa bà nàng bảo: “Người phân biệt với ma là người có bóng, còn ma không có bóng.”

Thuở bé, có một trò chơi mà nàng rất thích. Đó là vào những đêm trăng tỏ, nàng đứng giữa sân cho bóng đổ dài trên nền đất. Sau đó, nàng chạy để giẫm chân lên bóng. Điều đó là không thể. Nàng rất tức, giơ tay đánh vào chiếc bóng. Nàng nhìn thấy rõ ràng là chiếc bóng rất run sợ.

Lớn lên nữa cha nàng dạy nàng: “Con hãy sống tự thân, đừng bao giờ trở thành chiếc bóng của ai cả.”

Khi đi học, thầy giáo dạy nàng kiến thức là bể mênh mông. Kiến thức nhập vào ai thì như chiếc bóng của người ấy. Sáng tạo tức là vượt qua cái bóng của chính mình.

Nhưng khi nàng đến với thơ, nàng đâu ý thức được là phải vượt qua cái bóng của mình đâu. Vả lại, khi đó nàng đã có kiến thức gì trong mình ngoài một nỗi đau khổ tột cùng.

Sáng Ba mươi Tết, lũ trẻ đã được mẹ cho mặc áo mới. Cô chị cả đến thẳng đoảng chạy đi khoe với bạn hàng xóm. Còn nàng lặng lẽ đến bên giường cu Tũn. Thằng bé mới được mười tháng,

tròn trịa như củ khoai. Thường ngày cha mẹ đi làm, nàng nhận nhiệm vụ trông em. Nàng mới mười tuổi nhưng bé em khéo lắm. Ai nhìn thấy nàng bế em cũng khen: “Con bé này thật đảm đang.”

Cu Tũn cũng quý nàng nhất nhà. Mỗi khi bú no nó kéo phụt cái tí mẹ ra rồi quay sang nàng cười toe toét. Nó giơ hai tay nhoài sang nàng, túm chặt lấy áo chị. Nàng bế em chạy vù ra ngõ.

Cu Tũn bị ốm mấy hôm nay. Nó sốt cao và thở khò khè. Nàng bế xốc em lên vai nựng nựng:

- Cún con khỏi ốm đi để còn ăn Tết chứ. Cún chưa biết Tết vui thế nào đâu. Áo mới đây, chị mặc cho cún nhé!

Cu Tũn cố cười với chị, hai chiếc răng cửa nho nhe trông thật ngộ nghĩnh.

Mẹ nàng ngừng tay gói bánh chưng, lẩm bẩm:

- Khổ quá, Tết đến mới có cái ăn cái uống ngon lành tử tế thì thằng em lại ốm mãi thế này.

Cha mẹ nàng quê dưới xuôi, đất chật người đông, luôn khốn khó với miếng ăn. Năm nàng lên hai tuổi thì nhà nước có cuộc vận động đi xây dựng vùng kinh tế mới. Cha mẹ nàng rời quê hương lên vùng sơn cước, đất rộng người thưa. Đất đai rộng thật nhưng cũng chỉ biết trồng lúa, trồng mía. Cứ làm theo cái cách ở quê vậy. Nhưng trồng lúa thì ra cỏ, mà trồng mía thì ra lau. Lại khốn khó vì miếng ăn. Hai đứa em nữa lần lượt ra đời. Nhìn bọn trẻ nheo nhóc, cha nàng không chịu được bảo với mẹ nàng:

- Thôi thì bà ở nhà trông con, ăn quanh ăn quéo rau cháo nhí nhằng, tôi đi xa kiếm việc ra tiền. Chứ cứ thế này thì khốn nạn quá!

Cha nàng đi một mạch nửa năm mới về nhà, mang về cho con cái mỗi đứa một chiếc áo mới, lại được ăn cơm trắng với thịt mấy ngày. Rồi lại đi.

Tết này người về với gương mặt rạng rỡ. Mẹ nàng đi chợ những ba lần. Có những thứ mua về mà lần đầu tiên nàng mới nhìn thấy. Cha mẹ nàng bảo nhau:

- Cho bọn trẻ một cái Tết xóm trò.

Bọn trẻ được ăn ngon từ Hai mươi chín Tết. Nhưng đã thành lệ, sáng Ba mươi Tết nhà nàng mới gói bánh chưng. Gói xong vào khoảng mười hai giờ trưa thì bắc nồi lên luộc. Bánh chín cũng là lúc Giao thừa, vớt bánh nóng hổi lên cúng ông bà tổ tiên.

Cu Tũn khóc, nàng bế ngửa em ngồi lên võng đưa tít để dỗ em. Cu Tũn càng khóc to hơn, mặt tím tái. Mẹ nàng không gói bánh nữa, lau tay đón cu Tũn. Vạch vú cho cu Tũn bú mẹ, nàng kêu lên:

- Khổ, thằng bé sốt cao quá!

Cha nàng bảo:

- Để tôi đi mời ông y sĩ đến tiêm cho thằng bé một mũi để nó chóng khỏi.

- Ừ, sẵn có tiền thì mới dám tiêm chứ không có tiền thì để nhì nhằng rồi thằng bé cũng khỏi.

Nửa tiếng sau, cha nàng về với một ông gọi là y sĩ. Một ông mặt trắng nhờ nhờ với đôi mắt vô cảm. Nàng nhớ nhất cái mặt đó, cả đời nàng không thể quên nổi. Ông ấy nhìn cu Tũn một lát rồi lấy trong túi đồ nghề ra một cái bơm tiêm cùng vài ống thuốc. Ông ấy pha pha lắc lắc rồi hút đầy vào bơm tiêm. Nàng đứng bên cạnh ông ta, nhìn chăm chăm vào từng cử chỉ của ông ta với cơn đau thắt ruột. Một sự sợ hãi ập đến khiến nàng ngồi thụp xuống chân mẹ đang ngồi bế em trên ghế. Ông y sĩ bảo mẹ nàng:

- Bà giữ chặt lấy chân thằng bé, đừng để nó giãy. Tôi tiêm đây này.

Nàng hét lên:

- Đừng tiêm em!

Ông y sĩ bảo với cha nàng:

- Đưa cái con bé này ra ngoài.

Cha nàng ôm lấy nàng:

- Đừng sợ con, để ông tiêm cho em, em chóng khỏe rồi con cõng em đi chơi.

Nàng nghe tiếng cu Tũn khóc ré lên ần ặt, rồi tiếng khóc lịm dần. Khi nàng nghe tiếng ông y sĩ bảo: “Xong rồi” thì cũng là lúc nàng nghe tiếng mẹ gào lên:

- Ối trời ơi con tôi làm sao thế này?

Cha nàng bỏ nàng ra, chạy đến bên mẹ nàng. Nàng cũng chạy đến bên mẹ thì thấy cu Tũn mặt tím ngắt, mắt nhắm lại, người giật liên hồi. Nàng quay sang ông y sĩ, kéo áo ông ta gào lên:

- Ông ơi, cứu em cháu với!

Mặt ông y sĩ tái xám, đôi mắt dại lác. Ông ta cũng lên cơn co giật. Nàng quay sang em. Cu Tũn không co giật nữa mà mềm nhũn. Nàng vỗ lấy em, cố dựng nó dậy:

- Em ơi, em mở mắt ra đi, em cười đi!

Chiều Ba mươi Tết trong cái lạnh đìu hiu của vùng núi. Nhìn xa lắm mới có một nếp nhà. Cái làn khói bốc trên mái rạ trắng hơn sương núi. Lần đầu tiên trong đời nàng phát hiện ra điều đó khi nàng bước chậm chậm theo chiếc quan tài bé nhỏ được hai người đàn ông khiêng trên vai. Ba chị em nàng, chị cả mười hai tuổi, nàng lên mười, cu Dững lên bảy cùng hai người đàn ông tốt bụng trong xóm đưa cu Tũn về lòng đất mẹ. Chị cả với cu Dững khóc như mưa. Nàng không khóc. Trong đầu nàng hiện lên rất nhiều những câu hát nàng đã ru em:

“Cái cò đi đón cơn mưa

Tối tắm mù mịt ai đưa cò về

Cò về thăm quán cùng quê

Thăm cha thăm mẹ, cò về thăm anh.”

“Cái cò là cái cò quăm

Mày hay đánh vợ mày nằm với ai?”

“Cái cò mà đi ăn đêm

Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao

Ông ơi ông vớt tôi nao, tôi có lòng nào ông hãy xáo măng

Có xáo thì xáo nước trong, chớ xáo nước đục đau lòng cò con.”

“Cái cò cái vạc cái nông

Ba con cùng béo vật lông con nào

Vật lông tất cả cho tao

Tao nấu, tao nướng, tao xào, tao ăn.”

Đêm nàng tỉnh giấc. Theo phản xạ nàng quờ tay để tìm em. Thường cu Tũn hay ngủ với nàng. Không thấy em đâu, nàng tỉnh ngủ. Giờ thì nàng khóc, khóc đau đớn. Khóc sự yêu thương bị mất mát đầu tiên. Tim nàng đau thắt. Tiếng khóc nàng chết nghẹn. Cha nàng đến bên nàng dỗ dành:

- Đừng khóc nữa con ơi, để cho linh hồn em con được siêu thoát. Thôi số kiếp nó ngắn ngủi. Nó chỉ sống với chúng ta được ngắn ngủi vậy thôi.

Trong lòng cha, nàng thiếp vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, nụ cười cu Tũn với hai chiếc răng cửa sáng bừng lên trong đầu óc nàng. Cùng với nụ cười của cu Tũn là câu chữ hiện ra:

- Em cười răng mới nho nhe...

Cùng với cái chết của em. Đêm ấy giờ bắt nàng làm thơ.”

Những con chữ nối nhau tuôn ra hối hả nên Năm không còn cảm thấy hai bả vai đau nhức. Khi Năm tắt máy, nhìn lên đồng hồ đã là gần sáu giờ sáng. Năm vội vàng lên giường cố ngủ một chút để còn đi làm. Năm nhắm mắt. Đầu óc trống rỗng đến toang tuếch, có cảm giác trong hộp sọ chỉ có không khí nên không thể ngủ. Năm cứ nằm trơ ra, hai mắt ráo hoảnh. Rồi Năm thiếp vào giấc ngủ từ lúc nào không biết.

Năm tỉnh giấc thì đã hơn chín giờ sáng. Năm vội vàng nhồm dậy nhưng choáng váng vô cùng nên lại phải nằm xuống. Một lúc, Năm cảm thấy rất rõ là mình bị ốm rồi. Năm cố bò đến chỗ chiếc điện thoại để gọi tới cơ quan xin nghỉ làm. Mọi người trong phòng lo lắng cho Năm, hỏi có cần phải đưa đi bệnh viện không. Năm nói dối là đã có chị gái. Thực chất là Năm chỉ muốn ở một mình để đọc lại những dòng chữ đã viết đêm qua. Nhưng quả là Năm không còn đủ sức. Cơ thể Năm bải hoải đến độ không thể nhấc nổi tay để với cốc nước. Năm hoảng hốt òa khóc rồi gọi “mẹ ơi”. Khóc một chập mới thấy vô lý quá. Mẹ ở xa thế làm sao nghe tiếng Năm gọi được. Năm bấm số điện thoại của chị gái. Chị gái đi công tác. Gọi ai đến với mình bây giờ? Ôi ước gì có anh ở đây. Sao mà buồn thế này? Một nỗi buồn mênh mang của sự khao khát nhưng rất đỗi dịu dàng. Năm cuộn tròn người lại. Đôi chân rất ngắn thu lên ngực. Một chập, ướp mình trong nỗi buồn, Năm ngủ thiếp đi.

Điện thoại réo vang làm Năm tỉnh giấc.

- A lô, Năm phải không? Chú nghe nói cháu bị ốm. Ốm thế nào?

- Cũng đỡ rồi chú ạ.

- Có ai cơm nước thuốc men gì cho không?

- Lát nữa đỡ cháu sẽ dậy nấu cái gì ăn cũng được.

- Sao bảo có chị cơ mà?

- Chị cháu đi vắng.

- Được rồi, cứ nằm đấy một lát, mọi người sẽ đến thăm.

Là người đàn ông tên H. Năm mỉm cười nghĩ đến một sự trùng hợp kỳ lạ. Lần trước, khi Năm viết xong truyện ngắn đầu tiên thì người đàn ông này là người đọc đầu tiên. Và bây giờ khi truyện ngắn thứ hai vừa viết xong thì người đàn ông này đã gọi điện cho Năm. Lát nữa, khi mọi người đến thăm, Năm sẽ tùy dịp để khoe với người đàn ông này. Trong thâm tâm, Năm muốn H. sẽ là người đọc đầu tiên và góp ý cho Năm.

Nửa giờ sau H. đến, chỉ có một mình H. thôi.

- Mọi người đi hết rồi. Chú không yên tâm nên đến trước. Ốm thế nào?

- Đêm qua cháu lại viết được một truyện rồi sáng nay không dậy được nữa.

- Biết ngay mà. Chú cũng đoán thế. Chứ Năm khỏe lắm. Từ lúc vào làm ở tòa soạn đến nay có nghỉ ốm bao giờ. Thôi dậy ăn cái gì cho khỏe đi đã. Chú chẳng biết cách chăm người ốm đâu. Chỉ mua hai suất cơm hộp đây. Dậy cùng ăn.

- Vâng.

Sau giấc ngủ dậy Năm cảm thấy khỏe ra rất nhiều. Năm ăn suất cơm ngon lành và háo hức muốn khoe với H. những điều vừa viết tối qua.

Năm hồi hộp dõi theo từng biến đổi trên nét mặt của H. Câu chuyện Năm viết đã gây ấn tượng mạnh với H. Mặt H. cứ tái dần rồi hai mắt đỏ hoe. Một lúc sau H. bảo:

- Truyện xúc động nhưng không hay lắm. Dẫu sao thì chú vẫn khẳng định là cháu có tài đấy. Cố lên Năm ạ. Thôi đi ngủ đi, chú về đây.

Năm cười rất tươi cảm ơn H. Tiễn H. ra cửa, Năm trở lại ngay màn hình vi tính. Năm đọc thật chậm từng câu từng chữ của truyện ngắn “Nàng thơ”. Đọc đến đoạn em nàng thơ chết, Năm lại khóc. Khóc một chập, nguôi ngoai dần. Năm chọn một kiểu chữ thật đẹp viết ở chỗ mở đầu câu chuyện dòng chữ: “Tác phẩm này dành tặng nữ thi sĩ Đ.” Xong xuôi, Năm cúp vào đĩa rồi tắt máy.

Năm nhìn đồng hồ, mới gần bốn giờ chiều. Một ngày quả là dài. Năm mong chờ buổi tối. Buổi tối người đàn ông của Năm sẽ gọi điện. Năm thèm muốn được nghe giọng của anh. Tiếng “em” từ miệng anh nói ra sao mà ngọt ngào đến vậy. Em phải không? Em đã ngủ chưa? Em có nhớ anh không? Những câu nói đó cứ ngân vang trong tim Năm. Năm chìm đắm trong sự mê mị ngọt ngào. Buổi tối sao mà lâu thế!

À, phải rồi, lần trước Năm đã ghi số điện thoại của anh. Năm bảo anh, khi nào thật nhớ anh, em sẽ gọi. Anh đã rất vui vì điều đó. Năm không biết cách gọi ra nước ngoài, phải nhờ đến 1080. Tim Năm đập bộp bộp. Năm nghe rõ từng tiếng và ngón tay bấm những con số cứ run

bắn lên. Lần thứ ba mới không ấn nhầm số. Đường dây đã thông và chuông đang đổ. Năm nín thở. Một tiếng nói là lạ. A lô, tôi nghe đây. Cho tôi hỏi thăm anh đây có phải là số máy của T. không? Vâng tôi là T. đây. Là em đây. Em đang ở đâu đấy? Em đang ở nhà. Sao hôm nay em không đi làm? Em bị ốm. Sao thế? Sao lại để bị ốm thế? Em không biết nữa. Bây giờ em thấy thế nào? Em khỏi rồi. Em ốm kiểu gì vậy? Em nhớ anh. Anh biết. Nhưng nhớ là lần sau không được ốm nữa đấy. Ở xa anh không yên tâm chút nào đâu cô bé. Em có đánh thức anh dậy không đấy, giờ ở đây mới là năm giờ chiều. Không sao, anh thức để hôn em mà. Sao đấy? Em khóc đấy à? Để anh lau nước mắt cho em nào. Đừng khóc nữa, anh sắp về rồi. Nào, công việc của em thế nào? Em có viết được tác phẩm nào nữa không? Đêm qua em vừa viết xong một truyện ngắn. Em thức đến sáng nên mới bị ốm. Em rất vui nên mới gọi điện cho anh phải không? Vâng. Anh cũng định tối nay sẽ gọi cho em. Em biết nhưng em chờ mãi mà chưa đến tối. Anh chỉ là một nhà khoa học bình thường còn em là nhà văn, khi gặp anh rồi em có chê anh không? Anh có biết em muốn gì không? Em muốn gì? Em rất muốn gặp anh và lại muốn chẳng bao giờ gặp anh. Sao buồn cười thế? Vì sự tưởng tượng khác xa thực tế. Chẳng hạn khi gặp nhau rồi anh sẽ chê em xấu. Nhưng em chẳng bao giờ xấu cả. Đấy là anh nghĩ vậy thôi. Gặp em, anh sẽ chán ngay. Anh mong chóng gặp em để mà chán đây. Còn bây giờ anh muốn ôm chặt em vào lòng. Em muốn ngả đầu vào vai anh. Sẽ được. Vai anh rất chắc đấy. Em nằm vào lòng anh nhé! Em hơi bị bầm. Còn anh cao 1m75 và nặng gần tám mươi cân cơ. Em có bị bầm thế nào thì cũng sẽ lọt thỏm trong lòng anh thôi. Sao thế, sao thở dài thế? Thôi em đi nấu cơm đi. Để lúc nào anh sẽ gọi lại cho em kéo tốn tiền lắm đấy. Anh ơ. Gì thế em? Em muốn nói với anh điều này. Anh đã làm thay đổi số phận của em. Em đã rất tin tưởng anh phải không? Anh cảm động vì điều đó. Nào hôn em nào. Vâng.

Người thứ hai đã mang nổi cô đơn đến căn nhà của Năm để giải tỏa là H. Chính là người đàn ông mà Năm đã nghĩ rằng mình rất biết. Năm đã quen với người đàn ông này hơn ba năm, từ khi Năm đến làm việc tại tòa soạn báo. Ban đầu là Năm đánh máy những bài báo của H. Sau nữa Năm đã được nghe các câu chuyện buổi sáng với những sự bình luận sắc sảo và hóm hỉnh của H. Rồi đến việc hai tác phẩm đầu tay của Năm đều được H. đọc trước tiên và sửa câu chữ. Đặc biệt là những lời động viên, khích lệ của H. Trong thâm tâm, Năm coi H. như người thầy đầu tiên của mình. Cho đến khi mọi việc xảy ra rồi, Năm vẫn không sao hiểu

nổi có phải là nổi cô đơn hay nghiệp chướng của kẻ sáng tạo là một thứ thuốc độc đã giết chết con người.

Buổi tối, cú điện thoại khuya là của H.

- Năm đã ngủ chưa?

- Cũng sắp chú ạ.

- Có làm phiền Năm không đấy?

- Không đâu. Cháu cũng hay thức khuya.

- Năm có định viết gì không?

- Cháu chưa nghĩ được.

- Thường thì khi viết, cái tứ truyện Năm nghĩ như thế nào?

- Tứ truyện là như thế nào?

- Học Tổng hợp Văn mà quên hết rồi à?

- Thì chú tính ra trường chỉ là nhân viên đánh máy.

- À, nói cho nôm na. Ví như “Chú Ngoạ” chẳng hạn. Chú Ngoạ là có thật. Một bà mẹ như vậy cũng là có thật. Cái khó là đặt một bối cảnh trong đó có chú Ngoạ và bà mẹ như kiểu của Năm.

- Cháu cũng không biết thế nào. Chỉ có điều là khi viết được hai cái truyện ngắn đó cháu đã đau lắm chú ạ. Truyện thứ nhất thì cháu đã nghĩ về mẹ cháu. Những tình cảm của mẹ cháu với cháu có khác gì mẹ chú Ngoạ với chú Ngoạ đâu. Cháu cũng là một cô bé tật nguyền mà. Chỉ có trước đây cháu chưa bao giờ nghĩ về điều đó. Lúc cháu viết cháu mới nghĩ thấu đáo. Con đau đã làm cháu co quắp người lại và cháu có cảm giác đang chìm xuống vực. Cháu đã phải cố gắng hết sức. Cháu không nghĩ cháu có viết nổi một truyện ngắn thứ ba nữa không. Cháu đã rất sợ những cơn đau đó.

- Chú cũng đã nghĩ rất nhiều. Chú cũng muốn viết một cái gì đó.

- Chú đã viết được rất nhiều rồi đấy thôi.

- Chú muốn viết những tác phẩm kia.

- Hôm nào chú cho cháu đọc với nhé!

- Chuyện thế đủ rồi. Ngủ đi nhé!

Một đêm trời rất khuya. Không phải là cú điện thoại mà là tiếng gõ cửa. H. đã say mềm ôm một đồng giầy vào nhà Năm.

- Con vợ nó chỉ biết ngủ thôi. Năm đọc tác phẩm đi này.

Năm co rúm người lại vì sợ hãi.

- Đọc đi! Tác phẩm để đời đấy. Chú đã nghĩ kĩ rồi mới viết được như thế đấy. Ba cái bài báo hằng ngày kia ấy à? Vứt. Đọc xong là vứt. Đây mới là tác phẩm để đời.

Năm đi pha một cốc nước chanh rồi rón rén lại gần đưa cho H. H. chộp lấy tay Năm, làm đổ cốc nước.

- Năm bé nhỏ ơi, lại đây nào. Năm bé nhỏ như vậy mà còn viết được thế, còn ta đây một đấng nam nhi hần hoi mà không làm được vậy ư? Năm bé nhỏ, ta phục lắm đấy. Lại đây. Hãy truyền cho ta nghị lực của Năm nào. Năm đã đau lắm hả? Còn ta, ta lại trốn vào rượu thế này.

Năm cố rút tay ra nhưng H. lại càng nắm chặt rồi ôm gọn Năm vào lòng.

- Năm bé nhỏ và thiệt thòi. Năm chưa được yêu bao giờ phải không? Để ta yêu Năm nhé rồi Năm truyền cho ta nghị lực. Nào đừng sợ. Chớ có làm ồn kéo hàng xóm kéo sang xem đông như kiến bây giờ. Ti vi nhạet hoen hoét, chỉ có chuyện hàng xóm là đáng xem thôi.

- ...

- Năm thiệt thòi của ta. Hôm nay ta cho Năm tình yêu nhé!

Nấm cứng đờ, không biết phải làm gì nữa. Mặc cho H. lần lượt cởi bỏ xống áo trên người. Khi trên người Nấm chẳng còn thứ y phục nào, H. bỏ Nấm ra rồi nhìn. Rồi H. lấy chiếc chăn trên giường phủ lên người Nấm. H. lấy tay bưng mặt khóc nức nở. Một chập, dường như đã tỉnh rượu, H. chấp hai tay vái Nấm hai lần rồi về. H. về rồi, Nấm mới khóc. Khóc vì tủi thân. Đến một kẻ say rượu cũng nhận ra sự tật nguyên của Nấm mà tỉnh rượu. Khóc vì ngày mai không biết còn nhìn mặt nhau thế nào.

Nấm biết không thể ngủ, bèn mang đồng giấy tờ H. mang đến ra xem. Những câu chuyện buổi sáng được ghi chép lại kèm cả những lời bình. Mới chỉ có vậy, chưa có đầu có cuối. Nhưng mà đọc thấy rất thú vị. Nấm định bụng ngày mai sẽ nói chuyện với H., động viên H. viết tiếp. Vì với trực giác của Nấm, Nấm biết H. đang tìm kiếm một lối viết nhưng bế tắc.

Buổi sáng hôm sau Nấm đi làm thì H. vẫn chưa đến. Nấm nghĩ thầm, đêm qua say quá rồi ngủ quên. Gần trưa, người đàn bà đẹp trong phòng sau khi nghe điện thoại đã rú lên rồi ngồi phịch xuống ghế, mặt tái nhợt. Cả phòng xúm vào hỏi han. Lát sau, từ đôi mắt đẹp chảy dài hai dòng nước mắt xuống má. Người đàn bà đẹp khóc nức lên:

- H. bị tai nạn xe máy đêm hôm qua. Vừa chết rồi.

Nấm chồm lên:

- Chị ơi, chị nói gì vậy?

- H. chết rồi.

Trừ hai dòng nước mắt trên má người đàn bà đẹp, cả phòng mặt tái nhợt vì bàng hoàng.

Buổi chiều, cả phòng thay nhau trực bên thi thể của H. Mọi người vẫn mang những gương mặt tái nhợt mà không có nước mắt, kể cả Nấm. Cứ bốn người thay nhau đứng bốn góc. Nấm lặng lẽ đứng ở phía dưới chân.

Buổi tối, chỉ còn đàn ông ở lại, đàn bà về nhà. Nấm cũng trở về nhà trong trạng thái vô cảm. Vào trong nhà mới thấy mệt rũ rời. Ăn uống qua loa rồi lên giường nằm, cố tĩnh tâm để ngủ. Ngày mai sẽ đưa H. về quê. Không thể nào nhắm mắt nổi. Cố gắng khép hai mắt vào thì lại

phải mở ra ngay vì hai tròng mắt khô đau rát. Nắm nhủ mình, hay là khóc đi một tí. Nhưng nghĩ về hình ảnh nào để khóc bây giờ? Hình ảnh H. nằm trong mớ khăn áo trắng toát ư? Hình ảnh đó thật dễ chịu. H. nằm yên ả và bình thản. Vẻ mặt H. như vừa trải qua một sự như ý vừa lòng. H. vừa lòng mà. Vậy tại sao phải khóc? Hình ảnh H. chấp tay để vái Nắm như tạ vói tội lỗi đã gây ra cho Nắm ư? Nắm đã tha thứ cho H. rồi, vậy thì không thể khóc được. Thôi thế thì hãy đọc một cái gì vậy. Phải rồi, còn một vài trang trong đồng bản thảo H. mang đến Nắm chưa đọc.

Nắm lấy tập bản thảo của H. xuống giường, xếp thật phẳng phiu. Còn ba trang cuối Nắm để riêng. Bây giờ Nắm mới nhận ra những bản thảo của H. hoàn toàn được viết tay. Nắm bật đèn bàn rồi hướng tâm hồn vào nơi nghiêm trang nhất và đọc.

Hôm nay có gì mới không?

UNESCO chia văn hóa ra làm hai loại: Văn hóa vật thể và văn hóa phi vật thể. Ủy ban nhân dân thành phố Hà Nội vừa quyết định bán 18 ha đất trồng đào để lấy tiền kè Hồ Tây. Như vậy là bán văn hóa phi vật thể để lấy tiền tu bổ cho văn hóa vật thể. Phải thôi, văn hóa phi vật thể là cái không sờ mó được. Một ông quan chức đã trả lời rõ ràng trên báo rằng chẳng có hoa đào thì chơi hoa khác. Với lại bây giờ có mấy ai chơi hoa đào đâu.

Trên mảnh đất văn hóa phi vật thể vừa bị bán đó mọc lên hai cái cổng theo kiểu kiến trúc Indo, mang cái tên là Fucutura. Trong cái cổng này là những ngôi biệt thự theo kiến trúc Indo rộng 180m². Những người được đăng ký mua theo dự án ban đầu là 200.000 USD. Sau hai năm bán lại với giá 300.000 USD.

Rồi đến những dòng bị dập xóa. Căng mắt vài giây, Nắm đọc được những chữ bị xóa là: Tham nhũng... chẳng biết làm gì.

Thế là thế hệ mai sau lại có thêm việc làm. Những nhà cao tầng kia lại phải phá đi. Hai cái cổng mang đậm kiến trúc Indo kia sẽ phải phá đi. Cào bỏ lớp cát rồi cải tạo đất để trồng lại đào. Vì người ta biết đến Hà Nội bởi đào Nhật Tân chứ không phải là hai chiếc cổng và những tòa nhà cao tầng kia. Nhưng không biết lớp trẻ có biết cách xin tiền của Sida, của Ford không nhỉ?

Những dòng văn mang đậm khẩu ngữ của H. Nhưng tại sao lại có những dòng bị dập xóa? Ai đã xóa những dòng H. viết? Năm giờ lại những trang bản thảo của H. đã được xếp gọn gàng. Thì ra đêm qua Năm đã không để tâm. Những trang bản thảo của H. bị dập xóa rất nhiều. Có trang bị xóa đến một phần ba. Có trang chưa bị xóa nhưng bên lề có một dòng sổ thẳng đánh dấu với những chữ to: “Biên tập lại, nếu không cắt bỏ.” Rõ ràng là chữ của H. Thì ra H. đã tự biên tập chính mình. Hai chục năm làm nghề biên tập kiếm cơm áo gạo tiền đã làm cho H. không còn viết tung tǎy được nữa. H. muốn viết một cái gì đó để đời, một cái gì đó thỏa mãn chính mình. Nhưng rồi H. lại tự xóa. Tại sao thế? Điều này thì Năm không thể tự trả lời. Có lẽ chỉ có H. mới có thể trả lời được thôi. Nhưng H. chết rồi.

Hôm sau, trong dòng người đưa H. về với đất mẹ, Năm lặng lẽ đi sau cùng.

Anh gọi điện cho Năm, nói rằng chỉ còn khoảng một tháng nữa anh sẽ về. Năm hoảng lên. Chỉ còn một tháng nữa anh về ư? Sao thế em, em không muốn gặp anh à? Có chứ! Em rất muốn nhưng em sợ. Em sợ điều gì? Em sợ anh sẽ chê em. Anh chê em ấy à? Tại sao anh lại phải chê em cơ chứ? Anh biết em là một cô gái có tâm hồn trong trắng và rất tài năng. Em thông minh và nhạy cảm. Bằng ấy thứ có đủ không anh? Đủ gì cơ? Đủ để một người đàn ông có thể yêu một người đàn bà? Chỉ cần một phần thế thôi cũng đủ rồi em ạ. Nhưng nếu người đàn bà đó xấu? Cười. Sao anh cười thế? Vì anh hình dung thấy em là một cô gái rất xinh đẹp. À mà sao chưa bao giờ chúng mình yêu cầu nhau gửi ảnh nhỉ? Em nghĩ sự tưởng tượng về nhau sẽ thú vị hơn là khi xem ảnh. Em nói đúng. Cũng như một tác phẩm văn học được chuyển thể sang điện ảnh, dẫu đạo diễn có tài năng đến đâu cũng không bao giờ chuyển tải được hết những cái hay của tác phẩm văn học đó. Anh nói thật hay. Vì anh rất thích đọc sách. Mà nhớ đâu em sẽ chê anh thì sao? Vì em là nhà văn kia mà. Không bao giờ xảy ra điều đó đâu anh ạ. Dù câu chuyện của anh và em có kết thúc thế nào thì em cũng mãi mãi biết ơn anh. Anh đã thay đổi cả cuộc đời em. Thật đấy. Hôm nay em làm sao thế? Em làm anh sợ đấy. Vì em bằng lòng với những gì mình đang có. Em có anh trong sự tưởng tượng của mình. Thỉnh thoảng anh gọi điện cho em. Em chỉ cần nghe tiếng của anh thôi. Anh sẽ về với em mà. Anh sẽ mang đến cho em sự lắng đọng dịu dàng. Em biết. Những điều anh nói anh đã mang đến cho em rồi và mãi mãi sau này vẫn thế. Anh hứa đấy. Anh đừng hứa. Em sao thế? Anh đừng hứa. Thôi không nói chuyện này nữa. Anh sẽ không báo trước ngày anh về

đâu. Anh sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt em. Nào bây giờ em bé của anh. Anh hôn em nhé! Được không? Vâng đi. Vâng. Thế giờ em ngủ ngon đi nhé!

Anh sắp về. Ban đầu, khi anh mới gọi điện cho Năm, khoảng ba, bốn lần Năm đã mong được gặp anh đến tức ngực. Năm đã tưởng tượng ra hàng chục cái cách anh và Năm sẽ gặp nhau. Nhưng cho dù cách gặp nhau như thế nào thì bao giờ bàn tay to của anh cũng nắm gọn bàn tay bé nhỏ của Năm. Chỉ thế thôi. Sự tưởng tượng của Năm mới chỉ có thế. Thực ra sự tưởng tượng của con người cũng chỉ dựa trên sự trải nghiệm của con người mà thôi. Tất nhiên có những người ưu tú hơn. Họ sẽ tưởng tượng ra những điều đi trước thời đại. Năm chỉ là một người bình thường. Còn bây giờ thì Năm rất sợ cuộc gặp mặt đó. Nhất là sau cái đêm H. vừa khóc vừa chấp tay vái Năm. Trong cái đêm đó, tiếng khóc của H. và ánh mắt của người anh rẽ nhìn Năm năm Năm mười sáu tuổi đã làm chết sự tự tin cuối cùng là khuôn mặt khả ái của mình.

Anh sắp về. Có cách gì để không có cuộc gặp mặt? Năm sẽ thay đổi chỗ làm việc và địa chỉ nhà ư? Toàn là những điều không thể. Năm không thể bỏ làm được. Sẽ chẳng có nơi nào nhận Năm vào làm việc. Trời đã chỉ cho Năm một cơ may duy nhất. Năm biết rất rõ điều đó. Cả hai địa chỉ của Năm, Năm đều cho anh biết. Còn một cách để không có cuộc gặp mặt đó. Năm sẽ nói với anh rằng toàn bộ câu chuyện giữa anh và Năm chỉ là một sự đùa cợt cho vui. Rằng Năm chỉ coi anh là một sự giải khuây tầm phào. Năm sẽ bịa ra một câu chuyện như sáng tác một truyện ngắn. Anh sẽ nghĩ sao nhỉ? Năm không biết cụ thể con người anh thế nào nhưng bằng linh cảm đàn bà, Năm biết anh có tình cảm thật lòng với Năm. Gần hai năm, anh đã gọi cho Năm bao nhiêu cú điện thoại. Năm nhớ rất kĩ. Tuần đầu khi mới quen Năm thì anh gọi hằng ngày. Sau đó một tuần một lần. Sau đó hai tuần một lần. Cứ đều đặn như vậy. Nếu anh đi công tác anh thì báo cho Năm. Nếu anh chỉ muốn giải khuây với Năm như câu chuyện Năm muốn bịa ra, chắc anh chẳng mất thời gian và tiền bạc như thế. Nếu anh chỉ muốn giải khuây thì với số tiền đó, thi thoảng anh có thể giải trí với một cô gái tóc vàng. Vậy câu chuyện mà Năm bịa ra đó sẽ làm anh tổn thương rất nhiều. Anh sẽ rất đau khổ. Năm đã đọc trong tiểu thuyết thấy người ta nói rằng: đàn ông đau khổ và tự ái nhất khi bị đàn bà xỏ mũi dắt vào một trò lừa dối là tình yêu. Không, thà Năm bị đau chứ không thể gây nỗi đau cho anh. Trong lòng Năm vẫn đang tràn ngập tình yêu với anh. Năm không thể gây cho anh

một nỗi đau nào. Mỗi buổi tối, khi Năm đi ngủ, Năm đều nghĩ về anh với một sự mê mẩn. Nhiều lần Năm đã muốn viết một truyện ngắn cho anh. Viết về kỷ niệm của anh và Năm. Để khi không còn anh nữa Năm sẽ sống bằng hoài niệm về anh. Hoài niệm về tình yêu của anh và Năm. Hoặc ít ra không phải là tình yêu thì là cảm xúc anh đã mang đến cho Năm để Năm tưởng tượng đó là tình yêu. Cuộc sống không thể không có tình yêu. Năm chưa viết là vì Năm còn sợ các cơn đau mà khi viết hai truyện ngắn trước Năm đã phải trải qua. Năm sợ cơn đau sau sẽ đau hơn và Năm không thể chống đỡ nổi.

Anh sắp về. Năm sẽ được gặp anh một lần, hai lần hay ba lần rồi không còn được gặp nữa. Không còn cả những cú điện thoại. Năm không còn được chờ mong nữa. Nếu có vô tình gặp nhau ngoài đường thì đi qua như không quen biết. Hoặc anh vội vã quay đi. Đời ơi, sao lại thế? Năm không biết nước mắt đã rơi lăn tăn từ khi nào. Rồi đến lúc nước mắt trào dâng.

Năm muốn khóc rất lâu. Bởi nước mắt rơi nhưng lòng lại rất dỗi dằn. Khóc như đang hờn dỗi anh thôi. Năm sẽ viết cho anh một lá thư dỗi hờn man mác. Năm bật máy tính mở hộp thư. Bạn có một thư mới. Ôi anh vừa gọi điện cho Năm xong lại viết thư ngay. Em. Anh thấy không yên tâm. Em không muốn gặp anh phải không? Sao thế? Có lần em nói em muốn quên anh đi. Ừ, hãy quên anh đi em ạ. Anh chẳng có gì cho em nhớ đâu. Anh bình thường như mọi người khác thôi. Cố quên anh đi nhé! Khi nào về anh sẽ đến gặp em.

Anh định hôn em nhưng vì em đang cố quên anh thì thôi vậy.

Ngủ ngon em bé nhé!

Đọc thư anh, Năm thấy lòng mình thật dịu dàng. Năm định dỗi anh thì anh lại dỗ Năm. Vậy anh yêu em thật lòng ư? Em sẽ viết về tình yêu của anh cho em nhé! Em chưa biết tình yêu thật sự như thế nào. Nó có giống như sự tưởng tượng của em không? Và nụ hôn nữa. Nó có giống như sự tưởng tượng của em không? Nhưng trong tim em đang đầy ắp cảm xúc yêu đương. Em biết rồi, khi gặp em, anh cũng sẽ như anh rể của em mà thôi. Nếu em là một cô gái hoàn hảo thì tình yêu của em dành cho anh sẽ là sự ngọt ngào nhất trên đời. Nhưng em lại là một cô gái tật nguyền, tình yêu đó sẽ là một sự ghê tởm phải không anh? Nhưng anh đã cho em giờ phút lãng mạn nhất. Em đã biết cách gìn giữ nó cho cuộc sống mai kia của em. Và em còn biết cả cách tự mang tình yêu đến thỏa mãn mình. Cuộc đời có rất nhiều nẻo để

sống. Chắc gì cái cách nhân loại đang làm lại có chất lượng tốt hơn cách của em. Nhưng từ đáy con tim em, em vẫn muốn một lần được thực sự yêu anh, con người bằng xương bằng thịt chứ không phải là hoài niệm. Không phải là sự tưởng tượng. Em lại xa xỉ rồi. Cuộc đời không cho em nhiều thế đâu. Em sẽ viết tặng anh. Và cũng là tặng cho em. Khi nào trống trải nhất em sẽ mang nó ra đọc lại.

Con chữ trào ra và Năm chỉ việc gõ trên bàn phím.

“Thuở ấy ở vùng Sủi có hai mẹ con bà góa sống ở cuối làng. Người mẹ năm nay mới ngoài bốn mươi, có cái lưng tròn lẳn, thắt đáy, vòng ngực cao dày. Cái miệng tươi duyên lại thêm má lúm đồng tiền. Đôi mắt to sâu, ai nhìn vào cứ như nhìn giếng đêm hun hút như không có đáy bao giờ. Dân làng bảo nhau, vì đôi mắt ấy mà nó góa chồng sớm. Người đàn bà đẹp như thế mà ở góa đến mười năm, lại nhất mực nét na, ối kẻ sàm sỡ không được mà cũng chẳng dám đặt điều nọ kia.

Cô con gái năm nay mười sáu, tóc đã vào cỡ óng, da vỡ ra trắng nõn. Có nhiều nét giống mẹ nhưng đôi mắt thì nông hơn chứ không thăm sâu như mắt mẹ.

Hôm ấy là rằm tháng Năm, trăng sáng long lanh trên những tàu lá chuối, cô con gái tên Lụa thấy mẹ có vẻ rộn ràng từ chiều. Mẹ tắt bật ra vườn chặt buồng chuối xanh, rồi sắp vào cái thúng. Mẹ còn đi mua mấy gói thuốc lào xếp cẩn thận vào thúng, đập vỉ buồm lên. Mẹ lấy một chiếc bát đổ vào lưng nước rồi đặt lên trên vỉ buồm. Mẹ giục Lụa nấu cơm ăn sớm. Gà mới lên chuồng mẹ đã giục Lụa đi ngủ, gái ngoan nên dẫu có thắc mắc trong lòng Lụa cũng không hỏi mẹ. Lụa nằm trên giường, không ngủ được. Cô nhìn qua cửa sổ ngắm ánh trăng trải trên mặt đất mà thấy lòng rạo rức vô cùng. Sự rạo rức đó khiến má cô nóng bừng. Cô muốn hát lên. Cô bỗng nhớ tới anh chàng đã trêu cô ban chiều khi cô đang tát nước. Anh chàng ấy bảo cô: “Lụa ơi, em xinh thế. Lấy anh, em không bị góa chồng sớm đâu.” Cô đã phụng cả cái gầu vào người anh ta. Ý nghĩ miên man của Lụa làm thời gian trôi đi rất nhanh. Lụa nghe thấy tiếng động khe khẽ trong buồng mẹ. Lụa nhắm mắt, thở đều đều. Lụa nghe tiếng chân mẹ bước nhẹ đến gần giường Lụa, nhòm vào màn rồi tiếng chân mẹ quay đi. Lụa mở choàng mắt nhìn theo mẹ. Mẹ cất chiếc thúng lên đầu lách cửa liếp rồi đi ra khỏi nhà.

Lụa tung màn, vấn lại tóc, trong lòng đầy nghi ngờ. Những câu hỏi ở đâu cứ ủa về nặng đầu Lụa. Lụa quyết định đi theo mẹ xem mẹ đi đâu.

Mẹ thoăn thoắt bước trên con đường làng. Lụa đi sau mẹ khoảng hai mươi bước. Hết đường làng, mẹ rẽ ra con đường dẫn ra cây gạo ở ruộng dâu cổ thụ. Bọn trẻ con ở làng gọi ruộng dâu này là ruộng dâu cổ thụ vì ở đó có những cây dâu rất to. Thường những cây dâu ở bãi bồi thân chỉ to như cổ tay em bé, cao đến ngang ngực thanh niên. Vậy mà những cây dâu ở đây có thân to như cây mít bà trồng đã mấy mươi năm. Thân cây xù xì, tán lá rộng nhưng lá dâu nhỏ và cần. Đây là nơi bọn trẻ rất thích nhưng cũng là nơi bị cấm đoán. Người lớn cứ dọa bọn trẻ: “Đứa nào bén mảng ra đấy, con tinh dâu nó bắt nhập vào cây dâu.”

Từ xa, Lụa nghe thấy tiếng xôn xao, tiếng nói tiếng cười như họp chợ. Lụa lại thấy chân mẹ bước lú lú hơn, đến gần thì ra chợ thật. Lụa thấy từ các con đường nhỏ có vô khối người đổ dồn vào ruộng dâu cổ thụ. Chỗ đông người, Lụa phải theo sát mẹ hơn để khỏi lạc. Mẹ Lụa đi đến gốc dâu chưa có ai ngồi, cất thúng đội trên đầu xuống đất rồi bày chuối, bày chanh lên đó. Cạnh đó mẹ để bát nước. Mẹ ngồi bán hàng. Lụa thầm nghĩ, mẹ đi bán hàng ở chợ đêm sao lại phải giấu mình, lý ra mẹ nên rủ cả mình đi cho vui chứ. Nghĩ rồi thấy yên tâm, Lụa đi chơi chợ. Chợ đêm trăng sao mà đẹp thế, tiếng lao xao, tiếng nói cười, tiếng mua bán là thật. Nhưng những bước chân người sao cứ như bay, như lướt thế kia. Mặt người thì rạng rỡ, hoan hỉ. Những người gặp nhau mừng rỡ, có người tủi tủi hờn hờn rồi ôm choàng lấy nhau như chẳng muốn rời. Sau đó lại đưa nhau đến ngồi dưới gốc dâu. Đa phần cứ ngồi thế, chứ ít người mua bán. Chợt có tiếng sáo cất lên. Tiếng sáo vi vút reo vui. Giờ Lụa nhảy chân sáo thật. Tiếng sáo rộn rã quấn vào từng bước chân Lụa. Lụa lại thấy hai má mình nóng bừng. Cô đi theo hướng có tiếng sáo. Dưới một gốc dâu có một người đàn ông đang thổi sáo. Trước mặt người ấy bày một mớ sáo trúc. Lụa sà đến đồng sáo trúc, cầm một cây ngắm nghía. Người đàn ông ngừng thổi, hỏi Lụa:

- Cô cũng thích sáo trúc ư?

- Vâng.

- Để tôi chọn hộ cô một cây.

Lụa ngẩng mặt lên nhìn. Người đàn ông còn trẻ, mặt thanh tú.

- Máy tiền?

- Một quan.

Lụa sờ túi áo mới chợt nhớ ra cô không mang tiền, vì cô đang đi ngủ mà.

- Tôi quên tiền rồi.

- Không sao, lần sau cô mang trả tôi cũng được. Thế cô biết thối sáo không? Cô thối thử đi!

- Tôi chưa biết thối.

- Thế để tôi dạy cô thối nhé. Đây, cô bịt các ngón tay vào các lỗ này, thế. Cô lấy hơi thối vào cái lỗ này...

- Tôi học sau vậy. Bây giờ thì anh thối sáo cho tôi nghe đi.

Tiếng sáo réo rắt lại vang lên, từng khúc, từng khúc. Có khúc da diết buồn, có khúc rộn rã. Có khúc bay bổng, có khúc lắng sâu... Lụa không đi xem chợ được nữa, cô chìm trong tiếng sáo với những cảm giác lạ lần đầu sống động trong cô.

Trăng đã ngả trên đầu ngọn tre, người thanh niên ngừng thối sáo, bảo với Lụa:

- Chợ sắp tan, đến lúc tôi phải về rồi. Cô cầm lấy cây sáo của tôi đi, rồi phiên sau cô đến trả tiền cho tôi cũng được.

- Tôi chả lấy sáo của anh đâu, tôi đã biết thối sáo đâu mà lấy về làm gì.

- Thế phiên sau cô có đến nữa không? Cô đến nữa nhé! Tôi chờ cô ở đây, tôi sẽ dạy cô thối sáo.

- Chào anh, lần sau tôi sẽ đến.

Nói rồi Lụa ba chân, bốn cẳng rảo bước. Lúc đi ngang qua chỗ mẹ cũng thấy mẹ dọn hàng vào thúng.

Lụa đi nhanh về nhà, xuống cầu ao rửa chân rồi chui ngay vào màn nằm điều chỉnh cho hơi thở đều đều. Khoảng mười phút sau mới nghe tiếng mẹ về. Con buồn ngủ nhấn chìm Lụa vào giấc ngủ thiếu nữ.

Sáng hôm sau, hai mẹ con Lụa cùng dậy muộn hơn mọi ngày. Nghe tiếng lợn đói réo ầm trong chuồng, hai mẹ con mới quáng quàng trở dậy. Mẹ trách Lụa:

- Mẹ mệt dậy muộn đã đành, sao con hôm nay cũng ngủ quên?

Nói thế nhưng Lụa thấy mặt mẹ rạng rỡ, vui sướng. Điều mà Lụa rất ít gặp ở mẹ.

Trong lòng Lụa cũng có sự biến đổi lạ thường. Ngoài những lúc bận làm việc đồng áng, việc nhà thì thôi chứ có lúc nào rồi một chút là ý nghĩ của Lụa lại quay về cái đêm rằm tháng Năm ấy. Và người thanh niên bán sáo luôn trở lại trong ý nghĩ của Lụa với sự mê mẩn, dịu dàng. Lụa mong cho chóng đến ngày rằm tháng sau.

Đêm rằm tháng sau rồi cũng đến. Lụa quan sát mẹ, một hành trình dường như đã thành thói quen ở mẹ. Vẻ mặt mẹ đầy háo hức, chờ đợi. Cái điều Lụa cũng ít thấy ở mẹ.

Đã quen đường nên Lụa không còn phải bám theo chân mẹ nữa. Đợi mẹ đi ra khỏi nhà, Lụa dậy châm ngọn đèn hạt đỗ, lấy chiếc gương nhỏ ra soi. Chải lại mái tóc rồi vấn lên gọn ghẽ. Lụa không quên cài chiếc lược sừng vào tóc như để trang điểm giống các cô gái trong làng thường làm. Lấy mấy quan tiền dành dụm trong ống bả vào túi áo. Lúc bấy giờ Lụa mới thông dong đi.

Lụa đi chậm trên con đường ruộng. Lúa mới cấy đang bén rễ mà đã tỏa mùi thơm. Trong lòng phơi phới, Lụa thò tay khẽ vuốt mấy ngọn lúa dưới ruộng. Như được thể, các ngọn lúa cù vào chân Lụa như để trêu:

- Tôi biết cô rồi đấy nhé!

Khi đến nơi, chợ đã đông người. Lụa đến chỗ gốc dâu mẹ ngồi khi trước đã thấy mẹ ngồi đấy với chiếc vĩ buồm bày hàng ra bán. Lụa đi tìm gốc dâu của người bán sáo vẫn chưa nghe tiếng sáo cất lên. Chắc là người ta chưa đến. Thì đi xem chợ đã.

Lạ kỳ sao, chợ chỉ bán có hoa quả. Rặt không thấy một hàng cá, hàng tôm, hàng rau, hàng cá, hàng gạo, hàng mắm, hàng muối nào cả. Đầu chợ cũng chẳng có mấy hàng lò rèn như những chợ ban ngày. Cuối chợ chẳng thấy hàng con giống, con má nào. Thay vào đó lại thấy hàng bán chữ. Cái hàng bán chữ này ở chợ ban ngày chỉ giáp Tết mới có. Ồ, lạ nhỉ? Điều băn khoăn của Lụa chưa giải thích được thì tiếng sáo cất lên. Lụa mãi một rảo chân về nơi có tiếng sáo.

- Chào cô, cô đây rồi. Tôi chỉ lo cô không đến.

Tiếng người bán sáo reo lên khi trông thấy Lụa.

- Hôm nay tôi mang tiền đi đấy. Tôi sẽ mua cho anh một cây sáo.

- Cô đến là tôi vui lắm rồi. Cô ngồi xuống đây, tôi dạy cô thổi sáo. Tôi tên là Thắng, còn cô tên gì?

- Tôi tên Lụa.

- Tên cô hay quá! Lụa dệt từ tầm ăn lá dâu quê mình phải không?

- Tôi cũng không biết, mẹ bảo tên cha đặt cho tôi đấy.

Người thanh niên bán sáo dạy Lụa thổi sáo rất nhiệt tình. Nhưng thực ra Lụa chỉ thích nghe người ấy thổi sáo thôi.

Tiếng sáo réo rắt lại vang lên từng khúc, từng khúc. Lần này có khác là không có khúc nào buồn, chỉ có những khúc vui. Có lúc tiếng sáo reo vui đến mức Lụa phải đứng lên. Cô dang tay quay vòng và miệng ngâm nga hát. Rồi cô bỗng sợ mẹ biết nên bịt chặt miệng lại, ngồi xuống bên cạnh người bán sáo. Anh thanh niên hỏi Lụa:

- Cô có vui không?

- Có, chưa khi nào tôi vui như thế.

- Lụa bao nhiêu tuổi?

- Tôi mười sáu.

- Thế Lua gọi tôi là anh đó. Tôi đã hai mươi tuổi rồi.

- Anh Thắng ơi, phiên chợ nào anh cũng đi bán sáo ở đây ư?

- Đúng vậy.

- Em thấy có ai mua đâu.

- Thi thoảng cũng có người mua đấy. Nhưng anh cũng không cần bán đâu. Anh chỉ đến đây gặp mọi người cho vui thôi. Sao em cũng đến đây?

- Em theo mẹ. Mẹ không biết em đi theo mẹ thế này đâu. Mẹ bắt được mẹ giận đấy. Mẹ chưa bao giờ nói cho em biết về cái chợ này.

- Ừ, đáng lẽ em đừng đến đây.

Giọng người thanh niên chùng xuống, buồn.

- Sao thế hả anh? Cái chợ này vui lắm mà.

- Lua xinh quá! Em có biết em xinh không?

- Có mấy anh thợ cày cũng trêu em như thế.

- Thế em đã có ai hỏi chưa?

- Úi, em còn bé. Nhưng mà mẹ bảo cũng phải nhận lễ nhà ai đấy chứ nếu không thì ế mất.

- Vậy em, em...

- Có điều gì mà anh không nói được vậy hả anh?

- Sắp tan chợ rồi. Em cho anh chiếc lược của em nhé! Nếu không, em cho anh mượn, phiên sau anh sẽ trả.

- Nếu anh thích thì anh cầm đi! Mẹ có hỏi em sẽ nói dối là đánh rơi ở cầu ao rồi.

- Em ơi, phiên sau em lại đến nhé! Em mà không đến, anh buồn lắm đấy!

Dùng dằng mãi Lụa mới rút được bàn tay ra khỏi tay Thắng để về nhà.

Sáng hôm sau, hai mẹ con lại dậy muộn.

Phiên chợ rằm tháng Bảy đông nghịt người. Đặc biệt là rất nhiều người gầy gò, ăn mặc rách rưới, vẻ mặt rầu rầu, buồn bã. Lụa đã lên chuẩn bị một ít quả ổi, quả na, quả chuối. Định bụng sẽ đưa cho Thắng để anh mang về làm quà cho các em. Chứ mấy phiên rồi có bán được cây sáo nào đâu, làm gì có tiền mà mua quà.

Len mãi mới đến được chỗ Thắng ngồi. Thấy Lụa, Thắng vui mừng khôn tả. Thắng cầm hai bàn tay Lụa dặt đến bên cạnh ngồi, không bỏ ra nữa.

- Lụa ơi, không được gặp em, anh buồn lắm. Anh nghĩ kĩ rồi. Anh sẽ bảo mẹ anh mang lễ vật đến nhà em để hỏi em. Em nhận lời với anh nhé!

- Nhưng em chưa nói gì với mẹ cả. Em sợ mẹ không đồng ý.

- Thế em có đồng ý anh không?

- Nhưng mà làm vợ thì phải làm như thế nào?

- Em cứ nhận lời anh đi! Anh sẽ thổi sáo cho em nghe. Anh sẽ không bao giờ làm em buồn đâu.

- Ừ, thế em đồng ý làm vợ anh đấy.

- Lạy trời, cảm ơn em.

Nói rồi, Thắng kéo tay Lụa chạy tuốt về hướng ruộng dâu xanh ngút đầu. Chỗ này vắng vẻ, không có người qua lại. Thắng ngồi xuống bãi cỏ, kéo Lụa vào lòng mình, vòng tay ôm chặt lấy Lụa rồi thòm vào má Lụa. Khi đôi môi của Thắng chạm vào má Lụa, Lụa có cảm giác da thịt mình như tách ra để một luồng khí trời thổi vào chạy rần rật xuống đến chân, rồi chạm vào đất, đẩy cả cơ thể Lụa bay vút lên trên không như cánh sáo diều. Một thứ âm thanh không thể tả được reo vang bên tai Lụa. Là tiếng sáo của Thắng, lời âu yếm của mẹ, tiếng

con chim chích mỗi sáng hót trên cây nhãn trong vườn, tiếng con ve rộn rã và tiếng lúa thì thầm quẩn vào chân, gheo cô. Thời gian của những kẻ yêu nhau sao mà trôi nhanh. Thắng giục Lua nhanh chân chạy về nhà kéo mẹ biết.

- Anh sẽ đưa em về, chợ tan rồi.

Lua không có cảm giác bước đi mà là lướt trên đường.

Trước khi ngủ, Lua thấy lòng đầy xốn xang, một cảm giác lạ mà cô chưa thấy bao giờ. Giấc ngủ đêm lại đưa cô vào một cơn mơ lạ. Thắng nằm bên cạnh cô vuốt ve, bàn tay anh động đến đâu thì da thịt cô mở ra đến đó. Một luồng khí trời tinh khiết, một dòng nước nguồn tinh khiết, một tia chớp chói sáng bủa vây cơ thể Lua. Cô nép vào người Thắng.

Sáng hôm sau, hai mẹ con Lua cùng dậy muộn. Mẹ dậy trước, phải sang đánh thức Lua mới dậy. Mặt mẹ có vẻ lo lắng:

- Con bị ốm à? Sao mặt con xanh xao thế kia?

- Không, con không cảm thấy ốm. Con khỏe mà.

Chợt nhớ lại giấc mơ, Lua thấy kinh hãi. Sợ mẹ biết, Lua vùng dậy, chạy ra giếng múc thau nước, vục mặt vào đó. Mẹ Lua nhìn theo con, thắc mắc:

- Con bé này lạ quá!

Rồi bà tự trả lời:

- Chắc là có đám nào hỏi đây.

Cho đến phiên chợ sau, đêm nào Lua cũng có giấc mơ kỳ lạ. Nhưng cũng vì những giấc mơ ấy mà Lua ngày càng hao gầy, xanh xao.

Đêm rằm tháng Tám, trăng như sáng hơn các đêm rằm khác. Thắng đón Lua từ cổng chợ.

- Anh nhớ em da diết.

- Ôi!

Suýt nữa thì Lua buột miệng rằng: Đêm nào mà anh chẳng gặp em.

- Em không thấy khỏe ư?

- Em khỏe mà.

- Anh đã bảo mẹ việc của chúng mình rồi. Mẹ bảo chờ ngày lành tháng tốt sẽ mang lễ vật sang hỏi em.

Thắng lại dẫn Lua ra ruộng dâu xanh không có người qua lại. Thắng ngồi thối sáo để Lua dựa vào lòng...

Sau phiên chợ, Lua càng xanh xao hơn. Chẳng được nữa, mẹ Lua phải cật vấn con gái:

- Con nói thật cho mẹ đi! Nhà có hai mẹ con. Mẹ đã ở vậy nuôi con. Con có mệnh hệ nào mẹ sống sao được. Con có phải lòng ai không con? Hay có người nào bỏ bùa bỏ ngải cho con?

Lua một mực im lặng. Đến khi nước mắt rơi ướt mặt mẹ thì Lua chẳng được nữa. Cô òa khóc:

- Mẹ ơi, có anh Thắng ở bên Vóc hỏi con làm vợ. Con đã nhận lời anh ấy. Anh ấy bảo mẹ anh ấy đang chọn ngày lành tháng tốt để đưa lễ vật sang hỏi con.

- Có chuyện ấy mà con cứ giấu mẹ. Vậy sao không thấy nó đến nhà chơi?

- Con chỉ gặp anh ấy vào ban đêm.

Linh cảm của người mẹ làm bà giật thót mình. Trong đầu người mẹ sắp trước một dự định...

- Bà ơi, cho tôi hỏi thăm đường một chút. Bà có biết cháu Thắng con bà Bản ở chỗ nào không?

- Ấy nhà Bản thì tôi có biết, nhưng bà hỏi cháu Thắng thì... thì... Chắc là bà từ xa đến nên chưa biết chuyện. Thôi để tôi dẫn bà đến nhà Bản.

Bà già tốt bụng te tái dẫn mẹ Lua đến nhà Bản, từ ngõ bà réo to:

- Nhà Bản ơi, có khách xa đến này.

Một người đàn bà có gương mặt phúc hậu già hơn mẹ Lua một chút ra đón khách:

- Mời bà vào chơi.

- Bà ơi, cho tôi hỏi thăm cháu Thắng.

Người đàn bà hơi chững lại một chút rồi òa khóc:

- Ôi bà ơi, cháu Thắng nó chết rồi, mấy tháng trước cháu lên rừng dẫn trúc về làm sáo, bị con rắn xanh nó mổ, cháu chết đã xanh cở rồi bà ạ.

- Thế ư, tôi quen cháu đã lâu, nay có dịp qua vùng này nên vào thăm cháu. Không biết cháu mất rồi. Bà cho tôi vào thắp nén hương cho cháu.

Mẹ Lua châm ba nén hương, cắm vào bát hương của Thắng rồi nhìn lên tấm ảnh người con trai khôi ngô, tuấn tú. Bà tiếc rẻ, nếu người này còn sống, làm con rể ta chẳng tốt sao. Rồi bà khấn:

- Âm, dương hai cõi khác nhau, làm sao mà lấy được nhau? Nếu có linh thiêng, xin phù hộ cho em Lua khỏe mạnh, lấy được một tấm chồng tốt.

Bà mẹ Thắng mời mẹ Lua ngồi xơi nước. Xong tuần nước thì hai người phụ nữ như đã thân nhau. Bà mẹ Thắng kể:

- Bà ơi, tôi đang rối ruột, chẳng biết tính sao đây. Mấy tháng trước, thằng Thắng về báo mộng nó muốn lấy vợ, bảo tôi sắm lễ vật đi hỏi vợ cho nó.

- Thế người nó muốn lấy ở đâu hả bà?

- Nó có nói mà tôi quên mất, mộng mị là quên ngay ấy mà.

- Khổ, cậu ấy chết trẻ quá, còn ham cõi dương.

Mẹ Lua đau đớn khi biết con mình yêu phải người âm nhưng bà vốn là người cứng rắn. Về nhà, bà hỏi Lua:

- Con đã đi chợ rằm ở gốc dâu cổ thụ ư?

- Sao mẹ biết?

- Thắng của con chết rồi.

- Trời ơi, sao thế được hả mẹ?

Mẹ Lua bèn kể cho Lua nghe về cái chợ kỳ lạ:

- Phiên chợ ấy chỉ họp vào ngày rằm hằng tháng, cả người âm và người dương cùng họp chung. Người dương đi chợ thì phải mang theo bát nước, nếu có ai mua hàng của mình phải thả đồng tiền vào bát nước, nếu đồng tiền chìm là tiền dương, còn tiền nổi là tiền âm. Là tiền âm thì không bán, vì sáng ngày tiền hóa thành đất cả. Mẹ đi cái chợ ấy có bán mua gì đâu mà chỉ để gặp bố con thôi. Mỗi tháng mẹ được gặp ông ấy một lần. Nhưng khi gặp mẹ, bố con cũng có vui đâu. Ông ấy đã có cuộc sống riêng của ông ấy rồi. Thương mẹ mà cứ phải gặp đó thôi.

Nghe mẹ kể, Lua khóc nức nở. Cô thấy thương cho Thắng quá.

- Sao có thể như thế được hả mẹ? Con không thể tin được điều đó.

- Con ơi, con hãy cố gắng bình tâm lại. Đến phiên chợ rằm tới, mẹ con mình cùng đi.

Phiên chợ rằm tháng Chín, hai mẹ con Lua đi trong nỗi buồn đeo nặng. Trăng rằm trong không khí se se lạnh mùa thu như làm vạn vật ngưng đọng lại. Ánh trăng mùa thu vàng hơn. Chợ đã đông người, mẹ kéo Lua đến gốc dâu cổ thụ mẹ hay ngồi.

- Phải lúc nữa thì bố con mới đến. Bố nhớ con lắm, nhiều lần bố bảo mẹ đưa con đi cùng nhưng mẹ sợ. Thế mà cái điều mẹ sợ nhất đã xảy ra.

- Này con, con có còn nhớ mặt bố không?

- Lâu lắm rồi, con chỉ nhớ mang máng thôi.

- Con cứ ngồi đây chờ bố đến đã nhé!

Tiếng sáo vang lên làm lòng dạ Lua rối bời. Cô chỉ muốn chạy ngay đến bên Thắng nhưng còn ngại mẹ. Nhận thấy sự bồn chồn của con gái, mẹ an ủi:

- Con ngồi đây chờ mẹ một lát, mẹ chạy ra đây một tí. Khi mẹ về, con sẽ được gặp Thắng.

Gái ngoan nên đầu rất nóng lòng muốn gặp người yêu, Lua cũng nghe lời mẹ.

Một lúc lâu, có một người đàn ông tiến về phía Lua. Bố, đúng bố rồi. Tiếng reo trẻ thơ vang lên trong đầu Lua. Tuy nhiên cô gái mười sáu tuổi đã biết e thẹn trước bố:

- Con chào bố.

- Chà, con gái bố lớn quá rồi. Để bố ngắm con gái bố tí nào.

Bố đến bên Lua, cầm lấy tay Lua.

- Con gái bố xinh quá!

Sau phút mừng tủi bố con gặp nhau, Lua hỏi bố:

- Bố ơi, sao khi gặp mẹ, bố lại không vui?

- Bố rất vui con ạ, vui rồi lại buồn. Buồn vì hiện tại mỗi người có một cõi sống riêng biệt, không thể nào chăm sóc cho nhau. Giá mẹ con đừng nặng lòng với bố đến thế, cứ lấy một người đàn ông nào đó trên dương gian để người ta chăm sóc lúc trái gió trở trời, lúc buồn đau cô quạnh. Bố biết có lúc mẹ con khắc khoải cô đơn mà không có cách gì động viên, an ủi mẹ con. Hằng tháng chỉ được gặp nhau vội vã trong phiên chợ rằm này lại càng làm mẹ con khắc sâu ký ức. Bố buồn vì nỗi như vậy con ạ.

- Nhưng mà...

- Con định nói gì, cứ nói cho bố nghe nào.

- Con thấy không phải chỉ là nhớ lại ký ức đau, mà là thật đấy bố ạ. Nếu đêm nào bố cũng về bên mẹ, mẹ sẽ rất vui, thật đấy.

- Con muốn nói đến những giấc mơ ư? Đó chỉ là mộng thôi con ạ. Khi con nhắm mắt vào thì giấc mộng sẽ đến. Khi con mở mắt ra, chỉ còn nỗi nhớ thôi. Mà người dương gian các con thì rất cần những thứ khi mở mắt ra cơ...

Trong khi Lụa đang nói chuyện với bố thì mẹ Lụa đã lẳng lặng đi tìm Thắng. Cũng như con gái, bà hướng theo tiếng sáo đang da diết vang lên để tìm người. Kia rồi, Thắng vừa thổi sáo vừa nhấp nhồm như chờ ai.

- Cậu bán cho tôi một cây sáo.

- Bà cũng thích thổi sáo ư?

- Tôi muốn mua về cho con gái.

- Con gái bà thích thổi sáo ư?

- Nó rất thích thổi sáo. Đặc biệt nó mê tiếng sáo của cậu.

- Thế con gái bà là... là...

- Nó tên là Lụa.

- Vậy hôm nay Lụa không đến ư?

- Cậu Thắng ơi, tôi đã đến nhà cậu, gặp mẹ cậu và biết chuyện của cậu. Tôi rất lấy làm buồn. Tôi biết cậu yêu thương con Lụa nhà tôi lắm, con Lụa nhà tôi cũng thương cậu. Nhưng cậu là người âm, con Lụa là người dương. Âm dương cách trở cả một đời người thì làm sao mà sống chung với nhau được? Cậu có khôn thiêng phù hộ cho em nó lấy được một tấm chồng tốt trên dương gian như những người bình thường khác. Nếu là duyên phận trời định, chúng tôi xin nhận cậu làm con cái trong nhà, hằng tháng thấp hương, hằng năm giỗ cậu.

Nước mắt rơi ướt mặt mẹ Lụa. Thắng cũng khóc. Một lát bình tĩnh lại, Thắng nói với mẹ Lụa:

- Bà đã nói vậy, cháu chẳng còn biết nói thế nào nữa. Chỉ xin cho cháu được thỉnh thoảng gặp Lụa.

- Tôi xin cậu, nếu cứ gặp nhau thì đến khi nào con Lụa nó mới quên được cậu? Cậu đừng gặp em nó nữa.

- Vâng, thế thì bà cho cháu gửi lời hỏi thăm Lụa, chúc cô ấy tìm được một người chồng tốt.

Nói rồi, Thắng thu xếp đồ đạc ra về.

Mẹ Lụa chép miệng:

- Rõ con nhà tử tế mà sao yếu mệnh.

Mẹ Lụa trở về gốc dâu hay ngồi để gặp chồng. Như mọi bà mẹ có những mảnh khoe khi con gái đến tuổi cập kê, bà bảo Lụa:

- Con đến gặp Thắng đi!

Lụa như mở cờ trong bụng, lao vút đi. Đến gốc dâu Thắng hay ngồi, chỉ có ánh trăng sáng chiếu qua tán lá mờ tỏ. Lụa đứng ngẩn ngơ. Thình không chỉ có tiếng lao xao của lá cây và tiếng nói đứt đoạn của các cuộc chia tay. Lụa nghĩ hay là Thắng chờ cô ở bãi dâu bồi. Cô nhanh chân bước về phía bãi dâu bồi nhưng cũng không thấy bóng người đâu. Buồn bã, cô ôm mặt khóc...

Lụa lau sạch nước mắt khi đến gần gốc dâu nơi bố mẹ đang ngồi. Lụa nghe thấy tiếng mẹ:

- Có lẽ đây là lần cuối cùng em gặp anh. Em lo cho con Lụa lắm. Oan trái quá, tình yêu đầu đời của nó lại gặp bất trắc.

- Em nghĩ thế cũng phải. Thôi, em về lo cho cuộc sống của mẹ con em. Anh cũng chỉ biết phù hộ cho mẹ con em thôi. Em nhớ an ủi con để nó vượt qua nạn này.

- Dẫu không được gặp anh nữa nhưng những ký ức về anh sẽ theo em suốt đời.

- Nếu em cứ nghĩ mãi về anh như thế, em sẽ khổ đấy, có lúc phải quên anh đi. Anh muốn em cũng có một người đàn ông nào đó trên dương gian chăm sóc, có thế anh mới yên tâm.

- Em sẽ nghĩ về những điều anh nói...

- A, Lua đã về đấy ư con, con có gặp được Thắng không?

- Hôm nay anh ấy không đến.

- Thế thì con vào chào bố đi rồi mẹ con mình về, muộn rồi.

Bố cầm tay Lua âu yếm:

- Con gái ngoan của bố. Rồi con sẽ gặp được một người yêu thương con như Thắng đã yêu con thôi. Người ấy sẽ chăm sóc con bằng những hành động cụ thể chứ không phải bằng mộng mị, bằng ký ức đâu con ạ. Dẫu vậy bố cũng biết thời gian trước mắt đối với con là rất khó khăn. Cố gắng lên con nhé!

Nghe bố nói, Lua không kìm nén được nữa, nước mắt cô vỡ òa, tức tưởi. Bố ôm Lua vào lòng. Rõ ràng Lua nhìn thấy ngực bố hằn hoi nhưng không phải là da thịt người mà chỉ như không khí cô đặc lại mà thôi...

- Con thấy không, đúng bố mà không phải bố.

Từ đó không bao giờ Lua gặp lại Thắng nữa. Gái ngoan nên Lua chỉ khóc âm thầm. Cô làm nhiều việc nhà, việc đồng để không có thời gian dành cho mình.

Mẹ Lua cũng không bao giờ gặp bố cô nữa. Bà đi vận động thập phương đóng góp tiền của, lấy tiền xây một ngôi chùa ở dưới những gốc dâu cổ thụ. Một ngôi chùa rất đẹp có tên là chùa Dâu. Trong ngôi chùa này, người âm, người dương có thể gặp nhau qua ký ức trong mờ ảo khói hương. Từ khi có ngôi chùa này thì phiên chợ rằm kỳ lạ đó không còn nữa."

Nắm những tưởng con chữ đã trào ra và Nắm chỉ việc gõ nó trên bàn phím. Vậy mà Nắm phải vật lộn với nó hàng tháng trời. Câu chuyện Nắm viết về tình yêu. Nhưng tình yêu thật sự là thế nào, Nắm không biết. Nụ hôn thật thế nào, Nắm không biết. Nắm chỉ tưởng tượng mà thôi.

Truyện ngắn Nắm đã viết xong nhưng H. đã chết, Nắm chẳng còn biết khoe với ai. Nắm cốp vào đĩa, mang đến cơ quan để in và định bụng tối về sẽ gửi cho anh.

Trong tâm trạng vui vẻ, Năm gõ thật nhanh bài vở theo định mức. Đến khoảng hơn mười giờ trưa đã hoàn thành công việc. Bấy giờ Năm mới cho đĩa vào máy để in cái truyện ngắn Năm vừa hoàn thành. Trước khi in, Năm cẩn thận đọc lại một lần để sửa một vài lỗi morat còn sót. Nhưng thực lòng Năm đang nghĩ về anh. Trong thời gian viết tác phẩm này, Năm đã không viết cho anh một bức thư nào. Còn anh gọi điện cho Năm hai lần và hỏi rằng Năm đã quên được anh chưa. Năm trả lời: Sắp. Anh bảo đừng có nhát gừng như thế. Rồi anh vẫn khẳng định anh sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt Năm.

- Năm. Có người hỏi thăm em Năm này. - Giọng người đàn bà xấu chua the the.

- Chị ơi, điện thoại hả chị?

- Điện thoại nào, khách đang chờ kia kìa.

Rồi người đàn bà xấu hạ giọng lẩm bẩm:

- Trời sắp bão to, em Năm nhà ta hôm nay lại có khách.

Năm bàng hoàng không hiểu có ai lại muốn gặp mình. Năm đi ra cửa. Một người đàn ông to cao đứng ở hành lang, quay mặt ra cửa sổ. Năm không có linh cảm nào về người khách sắp gặp mình nên quay vào trong phòng hỏi với:

- Chị ơi, có ai hỏi em ạ?

- Thì người đang đứng đấy chứ ai.

Đúng lúc người đàn ông quay lại:

- Cho tôi hỏi thăm Nàng Năm.

Năm dăm dăm nhìn vào mặt người đàn ông một hồi rồi cất giọng xa xăm:

- Anh phải không?

- Là em à?

- Vâng.

Đến lượt người đàn ông nhìn như thôi miên vào mặt Năm. Năm chắc mình sẽ òa khóc trước ánh mắt nhìn kia nên cúi mặt xuống. Một lúc rất lâu, người đàn ông hỏi Năm:

- Em khỏe không?

- Vâng.

- Em đang làm việc. Lúc nào anh sẽ qua nhà em.

- Vâng.

Năm không đủ sức để chịu đựng. Chân tay bủn rủn. Đầu óc toang tuếch trống rỗng. Mọi vật đều mờ trước mắt Năm. Năm nhủ mình phải về nhà. Năm bịa ra một lý do, người khách vừa đến báo tin chị gái Năm bị ốm mà chồng đi vắng nên phải gọi Năm. Một lý do thật chính đáng.

Năm không ăn uống, chui ngay lên giường, trùm chăn kín mặt. Năm cố hình dung lại gương mặt người đàn ông của Năm. Người mà bao đêm Năm đã tưởng tượng ra sự ngọt ngào. Tưởng tượng ra nụ hôn mê mê và vòng tay siết chặt nồng nàn. Hình như anh rất đen. Hình như anh có một gương mặt gân guốc của người lính. Hình như đôi tay anh rất to. Hình như anh xách một chiếc cặp. Hình như... Hình như không có bông hoa nào.

Không có một bông hoa nào. Anh không mang theo một bông hoa nào. Anh bảo lúc nào anh sẽ qua nhà em. Anh sẽ qua nhà em với một bó hoa hồng chứ? Em không dám mơ mộng hão huyền đâu anh. Em chỉ cần anh mang cho em một bó hoa hồng rồi bảo: Chúng mình sẽ là bạn chứ? Vâng. Chúng mình sẽ là bạn của nhau. Lúc nào rồi anh sẽ gọi điện cho em. Nếu lúc nào em buồn, em cũng có thể gọi điện cho anh, được không? Hoặc anh chẳng cần nói gì cả. Anh mang tặng em một bó hoa hồng rồi anh lặng lẽ già từ. Em sẽ nhớ về anh với những kỷ niệm đẹp.

Những ý nghĩ ru Năm vào giấc ngủ say. Tỉnh giấc, trời đã chạng vạng. Năm thấy đói cồn cào. Năm mở tủ lạnh, lấy những thức ăn sẵn, cho vào nấu một món hủ lốn, nhồi cho no chiếc dạ dày.

Buổi tối, Năm đã nghĩ hết những điều cần nghĩ lúc chiều rồi. Và với một thói quen, Năm chờ tiếng chuông điện thoại. Đến khoảng thời gian anh vẫn hay gọi cho Năm, điện thoại đổ chuông. Năm vồ lấy máy. A lô. Ngừng một lúc lâu. Năm nghĩ máy có sự cố nên nói to hơn. A lô. Vẫn không có tiếng đáp lại. Năm lắng nghe. Rõ ràng máy đã thông. Năm đặt ống nghe xuống, lòng đầy nghi ngại. Có lẽ là anh. Tại sao anh không nói gì? Cũng chẳng sao. Em biết anh chỉ là người đàn ông bình thường với những ước muốn bình thường. Em lại không bình thường. Thôi chẳng sao đâu anh ạ. Em chỉ tiếc chưa gửi cho anh đọc cái truyện của em để anh hiểu rằng anh đã mang lại cho em tình yêu và hạnh phúc. Thôi, không sao đâu anh ạ.

Năm đã lắng lòng để nghĩ nhưng vẫn buồn tẻ hại. Nỗi buồn làm tê cứng cả người. Năm nằm co tròn ở một góc giường. Nước mắt rơi ướt gối.

Chuông điện thoại đổ gắt gao. Đến tiếng chuông thứ tư Năm mới nhắc ống nghe. Tiếng Năm như từ rất xa. Tôi nghe đây. Em chưa ngủ à? Ôi, tim Năm lại đập dồn dập. Em có nghe anh nói không? Có, em vẫn nghe. Lúc nào rồi anh sẽ đến thăm em. Có cần thế không? Em chỉ muốn anh gọi điện thoại cho em thôi. Thi thoảng lúc nào anh rồi anh sẽ gọi cho em. Vâng. Em thế nào? Em vẫn sống vì em chưa chết. Sao phải chết? Em yêu cuộc sống dẫu không có tình yêu nữa. Em sẽ buồn mất mấy ngày. Anh cũng rất buồn. Nhưng biết làm sao được. Em hiểu rất rõ điều đó. Thôi nhé, em buồn ngủ rồi. Anh vẫn hôn em được chứ? Anh vẫn muốn ư? Lúc nào rồi anh sẽ lại thăm em. Vâng.

Câu chuyện đã kết thúc như vậy đấy. Một câu chuyện cổ tích kết thúc không có hậu. Có những lúc Năm cứ tự hỏi có thật đã có một người đàn ông thường gọi điện thoại cho Năm về đêm và nói với Năm những lời thật ngọt ngào, âu yếm? Năm đã lưu vào ổ cứng những bức thư người ấy viết cho Năm. Thậm chí Năm còn in chúng ra để lúc nào trống trải Năm mang ra đọc. Năm đã đọc một lần, hai lần... rồi mười lần. Đến lần thứ mười thì Năm mới nhận ra những dòng chữ gõ trên máy vi tính đó thì con chữ nào cũng vậy thôi. Nó chẳng có một dấu hiệu gì riêng biệt. Nếu chỉ cần thay dòng địa chỉ trên email thì con chữ ấy cũng vẫn thế thôi.

Năm đã mơ một giấc mơ của một người bình thường. Một bó hoa hồng hoặc một món quà nào đó thật giản dị. Bó hoa hồng Năm sẽ treo nó lên cho đến khi nó héo khô. Những cánh

hoa màu hồng chuyển sang màu nâu xỉn. Năm sẽ cất nó trong một cái lọ thủy tinh. Món quà để Năm cất giữ trong một cái hộp màu đỏ. Một món quà có hơi ấm của bàn tay người đàn ông đó. Để những lúc nào buồn khổ, những lúc nào Năm mất phương hướng nhất, Năm sẽ mở nó ra. Để sự hiện diện của nó là minh chứng cho một thời Năm cũng có tình yêu. Không có một món quà nào cả. Đàn bà xấu thì không có quà ư?

Còn lại là một ký ức. Một cảm xúc thật mặn nồng và những giọt nước mắt. Năm đã khóc thương thân. Đã khóc vì thương xót người đàn ông của mình. Chỉ còn một chút xíu nữa thôi anh đã thành một người đàn ông thật hoàn hảo, trọn vẹn trong Năm. Nhưng Năm không bao giờ trách anh. Anh là một người đàn ông bình thường chứ không phải ông Bụt. Anh là một người đàn ông bình thường chứ không phải là một người bất bình thường. Cuộc sống hiện đại có rất nhiều người đàn ông bất bình thường. Năm đã mê đắm anh vì điều đó.

Một đêm, Năm nhớ lại câu chuyện tình của mình. Năm chỉ còn khóc thương thân. Và chẳng còn mơ ước những điều kỳ diệu mà người đàn ông đó sẽ mang đến cho Năm. Những con chữ lại trào ra. Trở dậy, Năm bắt tay vào viết một tác phẩm có tựa đề:

ĐÀN BÀ XẤU THÌ KHÔNG CÓ QUÀ.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>